

Giới thiệu Chồng Tôi Thật Anh Tuấn

Một năm qua cô luôn tha hương mê muội chờ anh về kể từ ngày anh bỏ lại cô mà đi

Vậy mà hiện tại anh đem toàn bộ quan hệ trước đây của họ quên sạch, quay lại nói là sẽ theo đuổi cô

Và nói chỉ đợi điện thoại trả lời của cô trong 3 ngày?! đáng chết 3 ngày đó!

Nếu lời yêu của anh đối với cô chỉ là chút đó thôi, vậy thì cô có chết cũng không gọi!

Khi cô nghĩ rằng bản thân lần tránh và không hồi âm chiến lược đã thành công lớn

Khi cái tên phụ bạc đáng chết kia đã bỏ cuộc

Vậy mà anh lại chỉ vì được gặp mặt cô 1 lần, mà trực tiếp thuê tóm công ty cô đang làm việc

Tiếp theo đó là ---

Cô bệnh đang ngủ trong phòng, anh nhanh chóng nắm lấy cơ hội gói ghém hành lý dọn qua nhà cô

Nói là phải chăm sóc cô phải nuôi cô mập lên!

Để nuôi cô mập lên, thì điều anh phải làm là xuống bếp nấu ăn mới đúng chứ?

Nhưng tại sao tay của anh lại trên người cô sờ soạng khắp nơi vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cô bé gái đó rất đẹp, da trắng, lông mi cong vút, đôi mắt tròn to, tóc đen bóng, xinh như búp bê barbie, đáng yêu đến mức khiến người khác khó kìm được cảm xúc, ai nhìn thấy cũng phải khen đẹp, ước chi mình có thể sinh được đứa con xinh như vậy.

Ngôn Hải Lam ngồi ở mái đình trong công viên, nhìn về nơi cô bé gái đang chơi cầu trượt, cười vui đến mắt nhắm miệng há, khóe miệng cô tự nhiên cũng mỉm cười theo.

Cô bé khoảng 3, 4 tuổi, mái đầu nhỏ lẩn trong đám trẻ. Vì bé nhỏ quá, lại yếu ớt nên nhiều lần bị những bé cao hơn không cẩn thận đụng phải té trên đất, nhưng bé chẳng chút e ngại, liền đứng lên, phủi phủi tay, lúc sau lại leo lên cầu trượt cùng các anh chị chơi tiếp. Tính mê chơi của cô bé không biết là giống ai nữa...

Chồng của tôi rất anh tuấn, sau này con của chúng tôi sinh ra nhất định là tuấn nam, mỹ nữ.

Trong Bar Lounge đầy ắp tiếng người, âm nhạc và rượu, Ngôn Hải Lam ngoài quán cà phê, đã lâu lắm rồi không tới những nơi sau 12 giờ vẫn còn mở cửa thế này. Nhưng hôm nay cô tới nơi này hoàn toàn là do bị ép phải tới.

Thật ra hôm nay là sinh nhật lần thứ 27 của cô, các đồng nghiệp bí mật tổ chức buổi chúc sinh nhật cho cô, làm cho kẻ bị ép buộc là cô có chút không cam tâm nhưng vẫn ngập tràn sự cảm kích. Hơn tất cả, với kẻ nghiện công việc là cô, Phó giám đốc – Băng Sơn mỹ nhân mà được mọi người nhớ tới ngày sinh nhật, lại còn tình nguyện tổ chức sinh nhật cho nữa thì đúng là việc nên mừng lắm rồi.

“Phó giám đốc! Chị ngăn người ra gì thế? Qua đây đi, tôi chúc chị sinh nhật vui vẻ, cạn ly!” Tiểu Lưu nâng ly chúc mừng cô.

“Cảm ơn!” Cô mỉm cười rồi nâng ly kính lại.

“Tôi cũng kính Phó giám đốc, chúc chị sinh nhật vui vẻ!” Cung Nhã Văn tiếp tục theo sau chúc mừng.

“Cảm ơn!” Ngôn Hải Lam chỉ có thể nâng ly đưa lên miệng.

“Đợi chút!” Cung Nhã Văn bỗng nhiên kêu lên. “Phó giám đốc! Hồi nãy Tiểu Lưu cạn ly với chị rồi, sao chị lại không uống cạn rượu vậy? Như vậy là không được!” cô liền lắc lắc đầu.

“Đúng rồi! Như vậy là không được!” mọi người đồng thanh nói.

“Phó giám đốc! Chị phải uống hết ly rượu này đi, rồi đổ thêm ly khác mới được.”

“Đừng! Đừng, uống hết đi! ”

“Uống hết đi!”

“Uống hết đi! ”

Mọi người vừa vỗ tay vừa đập bàn cùng nói “uống hết đi! ” vậy nên Ngôn Hải Lam chỉ có thể miễn cưỡng uống hết số rượu còn lại trong ly, rồi để người khác đổ đầy ly khác, sau đó nâng ly kính lại Cung Nhã Văn.

“Cạn ly!” Cung Nhã Văn cao hứng hô to, không đợi hồi âm liền uống cạn hết rượu trong ly.

Ngôn Hải Lam nhú nhẹ chân mày. Bất đắc dĩ chỉ có thể lại uống cạn rượu trong ly.

“Phó giám đốc tửu lượng cao thật đấy, đến lượt tôi, đến lượt tôi, chúc Phó giám đốc sinh nhật vui vẻ, lúc nào cũng tươi trẻ! ” Tiểu Trương giành nâng ly rượu mỉm cười.

Cô chẳng kịp nói lời nào, ly rượu vừa nãy mới cạn lại bị đổ đầy, bất lực, cô đành tiếp tục cùng Tiểu Trương cạn ly thứ 3.

“Phó giám đốc đến tôi rồi! Chúc chị sinh nhật vui vẻ!”

Cứ giống như bánh xe xoay đã lên sẵn kế hoạch vậy, mọi người hòa theo nhau, hết người này đến người khác nói nhau chúc mừng, chúc mừng, làm cô muốn cự tuyệt hay kháng nghị cũng không có cơ hội, cô nhú mày nhìn ly rượu gần như đầy tràn, sau đó lại quay sang từ phía nhìn đồng nghiệp.

“Mọi người không phải là đang báo thù vì hàng ngày ở công ty tôi đối với mọi người quá khắt khe nên thừa cơ hội chuốc say tôi đấy chứ? ”

Ít uống rượu nên vừa bị chuốc tới tới tầm mắt mày đã khiến cô thấy nóng và chóng mặt.

“Ha ha ha! Bị phát hiện rồi! ” Tiểu Trương cười toe toét chúc rượu cô lần thứ hai.

“Vậy sao! Anh muốn chuốc say Phó giám đốc đâu phải vì lý do báo thù, mà là có ý muốn tiếp cận chứ gì? ” Trần Chi Lâm lập tức đá vào chân sau anh, “Phó giám đốc! Tiểu Trương thích chị đó!”

“Quan Chi Lâm cô không được nói bậy! ” Tiểu Trương đỏ mặt la lên.

“Tôi là Trần Chi Lâm, không phải Quan Chi Lâm. ” Trần Chi Lâm trừng mắt nhìn, hai người mỗi người một câu, cãi nhau ầm ĩ cả góc phòng.

“Chi Lâm thích Tiểu Trương, nhưng hoa rơi có ý nước chảy vô tình, người Tiểu Trương thích lại là Phó giám đốc. ” Cung Nhã Văn ngồi cạnh cô nhỏ tiếng nói.

Ngôn Hải Lam sừng sốt nhìn cô, sau đó lại nhìn Tiểu Trương, lộ rõ sự nghi hoặc. Tiểu Trương nhỏ tuổi hơn cô mà!

“Phó giám đốc! Ngoài công việc ra, chị cũng nên chú ý xung quanh, chị thật không phát hiện Tiểu Trương thích mình sao? ” Cung Nhã Văn lắc đầu than vãn. “Thật thì ngoài Tiểu Trương ra, những chàng trai ở đây trong lòng đều ái mộ chị đó.”

Ngôn Hải Lâm tròn to mắt, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng rồi cũng hiểu ra. Mấy năm nay vì lo cuộc sống và công việc, cô dường như quên mất bản thân là mỹ nữ luôn nhận được sự quan tâm của người khác phái.

Nhưng mà vậy cũng tốt, vừa hay cho cô có cơ xin cáo từ trước.

“Tiểu Trương! Cậu thích tôi thật không?” cô đột nhiên mở lời hỏi, làm mọi người ngạc nhiên đến mắt tròn đờ lười, lúc sau toàn bộ hô lên.

“Phó! Phó giám đốc... ” Tiểu Trương ngăn người tựa như đã ăn nhầm phải cái gì.

“Ngoài Tiểu Trương ra, nghe nói mọi người đều có ý với tôi hả? ” cô bỗng quay sang các đồng nghiệp nam nhỏ nhẹ hỏi, làm bọn họ ngẩn người ngây ngốc, nín thở, đến cả cử động cũng không dám.

“Phó giám đốc! Có phải chị say rồi không? ” Cung Nhã Văn lay nhẹ tay áo cô.

Ai mà tưởng tượng được Phó giám đốc thường ngày vẫn trầm lắng, ít nói là thế lại có thể công khai nói ra chuyện này, Cung Nhã Văn lại còn tưởng Phó giám đốc sẽ xem như không biết chuyện cô vừa nói.

“Uống say rồi không phải sẽ như ý muốn của mọi người sao? ” Ngôn Hải Lâm nhìn mọi người cười nói.

“Sao! Ý vậy là sao? ” Tiểu Trương lớn tiếng hỏi.

“Cậu không phải là muốn chúc say tôi, sau đó có lý do tiếp cận sao?” cô nhìn anh nhún vai nói.

Tiểu Tường tự nhiên toàn thân cứng đờ, mặt đỏ bừng lên như bị lửa đốt vậy. “Phó, Phó giám đốc! Tôi, tôi không có, tôi tôi tôi...”

“Tôi nói giỡn đó!” cô bỗng nhiên lại nói, làm mọi người cứ ngỡ cả người ra. “Nhưng đúng như câu không có gió không nổi giông, để tránh xảy ra thật, tôi nghĩ là nhân lúc còn tỉnh táo nên cáo từ trước là hơn, chiều này tôi đi, mọi người ở lại chơi vui vẻ nha.” Nói xong, cô nhanh như cắt đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Không được!” Cung Nhã Văn vẫn đang ngăn người bỗng choàng tỉnh đưa tay kéo cô lại. “Phó giám đốc, chị chơi gian quá, sao lại có thể dùng cách này để thoát thân chứ? Chị không được đi, nếu chị đi thật, thì sẽ hại em bị mọi người mắng đến thúi đầu.” cô nhẹ giọng nín kéo.

“Vi sự an toàn của bản thân tôi, nên chỉ có thể để cô chịu thiệt thòi thôi, ngày mai nhớ đưa hoá đơn cho tôi nha.” Ngôn Hải Lam vừa cười vừa vỗ vỗ tay cô, ngừng đầu, vẫy vẫy tay với mọi người vẫn đang ngăn người như bị bỏ bùa mê. “Cảm ơn mọi người đã tổ chức buổi tiệc mừng sinh nhật này cho tôi, tôi xin đi trước, thứ 2 gặp lại ở công ty!” nói xong, cô quay người rời đi.

Vén tấm lưới mỏng bước ra khỏi phòng, nét cười trên mặt Ngôn Hải Lam lập tức biến mất, cô cẩn thận bước từng bước, sàn nhà có hiện rõ đường rãnh gỗ ghép với nhau, cô không phải căng mắt ra nhìn đường, nhưng cũng phải tập trung hết mức để rời khỏi cái nơi hỗn tạp này mà không lộ ra vẻ say rượu.

Một bước, hai bước, ba bước, chỉ cần ra khỏi nơi này, ngồi lên chiếc taxi quen thuộc của cô là được.

Taxi?

Đúng rồi! Cô phải điện thoại gọi taxi đến cửa đợi cô trước mới được.

Điện thoại...cầm tay, điện thoại của cô đâu rồi?

Cô quay đầu định tìm điện thoại vẫn thường mang theo trong túi xách, nhưng toàn thân cô bỗng nhiên choáng váng, cô vươn tay bám lấy đồ vật bên cạnh để tránh té ngã, lại không cẩn thận đụng phải người khách ngồi bên quầy bar.

“Xin lỗi!” cô mở lời xin lỗi, vô thức lắc lắc đầu, vốn định để bản thân tỉnh táo hơn đôi chút, nhưng lại làm đầu cô càng lúc càng choáng váng hơn.

Cô lại lắc lư một hồi, bước loạng choạng, bỗng một đôi tay cường tráng, rắn chắc từ đâu đã kịp thời ôm lấy vai cô giúp cô đứng vững lại.

“Cô à! Cô không sao chứ?” một giọng nói lễ độ, trầm lắng bất thành linh vọng xuống từ đỉnh đầu cô.

Ngôn Hải Lam chớp chớp mắt, liền hít thở một hơi sâu để bản thân đứng vững lại trên chân của mình, miễn cưỡng ngừng đầu cảm ơn bằng nụ cười xa lạ.

“Cảm—” giọng cô bỗng im bặt.

Một gương mặt quen thuộc đến không thể nhận nhầm bỗng xuất hiện trước mắt khiến hai mắt cô mở to, hơi thở nghẹn lại, nụ cười miễn cưỡng trong nháy mắt cũng trở nên đông cứng.

Người đàn ông này vẻ ngoài rất tuấn tú, dáng người cân đối, rắn chắc, bờ vai rộng, cao lớn anh tú, từ đầu đến chân đều bao trùm một vẻ hấp dẫn tới không thể chối từ, ngũ quan sắc bén, môi mỏng gợi cảm, chiếc cằm kiên định và đôi mắt điềm tĩnh, chứng tỏ anh ta là một người đàn ông hấp dẫn, có sự nghiệp thành đạt.

Anh ta mặc chiếc áo cổ chữ V đơn giản, tay áo xắn lên đến cùi trỏ, phối với quần dài màu đậm, trông thoải mái mà lại thuận mắt, so với phong cách ăn vận của anh từ trước đúng là chẳng có gì thay đổi.

“Khuất Căng?” Ngôn Hải Lam không kiềm được thốt ra tên anh.

Khuất Căng nhún mày, nghi hoặc nhìn khuôn ửng đỏ trước mắt, đôi mắt mờ màng đẹp tới mù mịt, khiến anh có cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại không biết đã thấy khuôn mặt xinh đẹp này ở đâu rồi.

“Cô à! Chúng ta quen nhau sao?” anh ôn tồn hỏi.

Ngôn Hải Lam nghe mà toàn thân như chết lặng, cô nhìn chăm chăm vào anh, không tin được trong lòng anh chẳng còn lưu giữ một chút ký ức nào về cô, nhưng ánh mắt nhìn cô của anh ngoài sự xa lạ ra, chỉ còn sự hoài nghi và hiếu kỳ.

“Cô à! Chúng ta quen nhau sao?”

Cô bỗng thấy buồn cười, liền cười thành tiếng.

“Không! Chúng ta không quen nhau.” cô cười nhẹ lắc đầu, sau đó đẩy tay anh đang đỡ cô ra, bước nhưng bước lảo đảo hướng ra phía cửa.

Khuất Căng nhìn theo bóng đã rời xa của cô, lại nhìn xuống bàn tay vừa đỡ cô khi nãy, một đoạn ký ức hoàn toàn trống rỗng, nhưng anh lại nhớ rất rõ cảm giác được ôm lấy bờ vai cô, thậm chí cả thân nhiệt của cô.

Có phải cô đã gây đi rồi không?

Ý nghĩ bất ngờ đó ào vào não bộ làm anh ngỡ ra chốc lát, tại sao cảm giác kỳ lạ này lại đột nhiên xuất hiện, hai người họ không quen biết, sao anh lại biết trước đây cô mập hay gầy?

Không đúng, lúc này rõ ràng cô gọi anh là Khuất Căng, nếu cô không quen, sao lại biết tên anh? Anh chẳng phải người nổi tiếng, hơn nửa năm trước vẫn còn sống ở Mỹ, vậy rút cục làm sao cô biết được tên anh?

“Anh Căng! Sao lại đứng như trời trồng ở đây vậy?”

Nhìn vào bàn tay phải trống không của mình, anh nhè nhẹ nắm lại, mừng rỡ như đang nắm chặt cái gì đó, nhưng lại chẳng có gì.

Đây là cảm giác gì vậy? Tại sao anh lại có cảm giác như vụt mất thứ gì đó?

“Anh Căng! Thật ra anh đang — ”

“Tiểu P! Tôi có việc phải đi trước!” anh nắm chặt tay, nhanh chân chạy hướng ra phía cửa.

“Hả? Sao vậy? Anh Căng, anh định đi đâu? Anh Căng!”

Anh lại hỏi hai người có quen nhau không? Buồn cười quá, thật là buồn cười quá.

“Ha ha ha

Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng bác lái xe taxi vẫn không ngừng nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu.

Bác đã chờ cô gái này vài lần rồi, lần nào cũng cảm thấy cô gái này là một mỹ nhân rất có phong cách, giản dị, thuần phác giống các ngôi sao nổi tiếng. Tuy cô không thích chuyện phiếm, cũng không hay cười, mà thực tế là hơi lạnh lùng, rất giống Băng Sơn mỹ nhân mà mọi người thường nói, nhưng cách cư xử của cô với người khác rất dịu dàng, lễ độ bất kể khi tan sở có muộn bao nhiêu, công việc có mệt mỏi bao nhiêu cũng chưa bao giờ thấy cô có vẻ thất thần, vô định. Nhưng bây giờ thì...

Những âm thanh phát ra từ băng ghế sau nghe vừa giống khóc nhưng cũng giống cười, bác lái xe do dự nhưng cũng không kìm nổi buộc phải quan tâm hỏi cô:

“Cô Ngôn! Cô ổn chứ?”

Người ngồi phía sau không trả lời, chỉ không ngừng phát ra những âm thanh nửa như khóc nửa như cười.

“Cô Ngôn! Có phải cô có chuyện gì không vui không? Tôi đoán chắc cô uống cũng khá nhiều rượu rồi, cô vẫn ổn chứ?” bác lái xe không bỏ cuộc tiếp tục hỏi: “Cô có muốn nói những chuyện không vui đó ra với tôi không? Tôi nghe nói chỉ cần nói những chuyện không vui ra thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn, cô có muốn thử không?”

Một chuỗi lời quan tâm cuối cùng cũng truyền đến tai Ngôn Hải Lam, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía bác lái xe ở ghế điều khiển, nở nụ cười mỉm.

Chuyện không vui? Sao có thể chứ? Cô rất là vui mà.

Cô định là trả lời như vậy, thì bỗng cảm giác muốn nôn từng đợt dưới cổ họng trào lên, cô liền dùng tay bịt chặt miệng cắn lại.

“Cô Ngôn! Cô ổn chứ?” là do tiếng ợ của cô truyền lên phía trước, giọng bác lái xe bỗng chốc trở nên căng thẳng.

“Tôi muốn nôn.” cô che miệng, miễn cưỡng thốt ra ba chữ đó.

“Cái gì?!” bác lái xe hốt hoảng kêu lên, “Cô đợi một chút, đợi tôi một chút, tôi lập tức dừng xe lại ngay.”

Được. Sau khi Ngôn Hải Lam bịt chặt miệng không đáp lại, thì thấy bác lái xe đánh tay lái 2 đường 90 độ rất điêu luyện, một tiếng két, xe đã dừng ở ven đường.

Cô nhanh chóng đẩy cửa xe, chân vừa chạm đất, cong lưng nôn thốc ra ngoài.

“Oẹ! oẹ ~ ~”

“Cô Ngôn! Cô vẫn ổn chứ?” Bác lái xe cẩn thận đứng cách cô một đoạn.

Trời ạ, cô gái nào cho dù có đẹp, có phong cách đến mấy đi nữa, khi nôn mửa, cũng khiến người khác có cảm giác muốn tránh xa ra.

Ngôn Hải Lam ngồi trên đất nôn thốc nôn tháo chẳng thể nghe thấy lời nào của bác lái xe, dạ dày cô nhộn nhạo hết lần này đến lần khác khiến cô nôn tới toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, ngồi trên mặt đất mà thấy cơ thể nóng bừng, không gian xung quanh cứ quay mòng mòng rất khó chịu, cô muốn nằm xuống nghỉ ngơi, muốn uống nước, muốn về nhà tắm, muốn — nôn!

“Oẹ! ọẹ! ”

Dạ dày sau khi nôn sạch hết, nôn tiếp ra chỉ còn lại chất men, ngoài ra không còn thứ gì khác nữa.

Lúc đó, một cánh tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng cô, tưởng là bác lái xe nên cô khàn giọng nói lời cảm ơn và xin lỗi.

“Cảm ơn! Tôi không sao, xin lỗi! Phiên bác có thể đợi tôi thêm một chút không?” cô yếu ớt nói, nhận thấy bản thân chẳng còn hơi sức để đứng lên nữa.

“Còn muốn nôn nữa không?”

Một giọng trầm thấp khàn khàn nhưng chất chứa lo lắng bỗng vang lên bên tai cô, làm não bộ nặng trĩu và quay cuồng của cô bất giác nghi ngờ ngẩng lên nhìn.

Có phải do cô quá say không? Tại sao lại cảm thấy giọng nói của bác lái xe trở nên dễ nghe, trở nên giống giọng nói của anh đến vậy?

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt xuất hiện trước mắt cô, Ngôn Hải Lam không tự chủ nổi liền bật ra tiếng cười đau đớn.

“Hóa ra không chỉ có giọng nói, mà đến cả dáng vẻ cũng trở thành giống như đúc luôn, mình đúng là say thật rồi, ha ha ha” cô lẩm nhảm vừa nói vừa cười, nhưng nước mắt lại dâng đầy trong hốc mắt tự bao giờ.

Anh chau nhẹ chân mày, im lặng nhìn cô.

“Khuất Căng! Khuất Căng! Sao anh lại quên em? Sao lại vậy được chứ? ” bàn tay cô nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, ánh mắt đau đớn xoáy vào anh thì thầm hỏi.

“Chúng ta đã từng yêu nhau, thậm chí từng yêu nhau sâu đậm, anh còn nói sẽ yêu em cả đời, tại sao anh nói quên là quên, lại còn hỏi em là mình có quen không? Sao anh có thể vô tình như vậy, sao có thể chứ? ”

Cô đưa nắm đấm lên, yếu ớt đập liên tiếp lên ngực anh.

“Em nhớ anh tới vậy chính là không thể nào quên được anh, anh không yêu em thì thôi, sao lại có thể quên em, quên tất cả những gì xảy ra trước đây giữa chúng ta? Khuất Căng! Anh là đồ khốn, đồ khốn... ”

Náo loạn một hồi rồi cuối cùng cũng im lặng, đầu cô cúi xuống, cả thân người bỗng nhiên đổ ập vào trong lòng anh, say tới hoàn toàn không biết gì nữa.

Khuất Căng trầm lặng nhìn người con gái trong lòng anh, cuối cùng cũng chắc chắn cô đúng là có quen anh, nhưng sao có thể vậy được? Trong ký ức anh lại không hề có cô.

Khi chạy ra khỏi quán Bar, không tìm thấy bóng dáng cô đâu, toàn thân anh lúc đó chìm ngập trong cảm giác hoang mang không biết từ đâu tràn đến, anh không biết mình bị làm sao, tại sao không thấy cô anh lại cảm thấy hoang mang, sợ hãi tới vậy, chỉ biết khi thấy cô bước ra từ phía sau cái cây bên lề đường, khi lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, anh bỗng nhiên có cảm giác tìm lại được thứ đã mất.

Thấy cô lên taxi, anh cũng chẳng do dự liền nhảy lên một chiếc khác theo sau.

Anh không rõ bản thân thực ra đang làm gì, chỉ biết là bất luận như thế nào cũng không để mất dấu cô lần nữa.

Anh muốn biết tên cô, muốn biết cô sống ở đâu, muốn biết làm thế nào cô lại quen anh, còn anh sao chẳng còn chút ký ức nào về cô – có thì cũng chỉ là nỗi nhớ nhưng vô định nào đó, và sự sợ hãi sẽ đánh mất cô cứ tầng tầng lớp lớp bao quanh anh.

Bây giờ đáp án đã rõ rồi, thì ra nỗi nhớ và nỗi hoang mang không phải tự nhiên mà có, cô và anh đúng là đã từng yêu nhau, hai người từng yêu nhau? Chuyện này là thế nào, sao anh chẳng nhớ chút gì chứ?

Nhìn cô ngủ vùi trong lòng mình, anh thề nhất định phải tìm hiểu chuyện này cho rõ ngọn ngành.

“Anh chàng đẹp trai! Cậu là bạn trai của cô Ngôn à? ” bác lái xe taxi từ nãy đứng một bên quan sát đôi nam thanh nữ tú hiếm thấy này hồi lâu, cuối cùng cũng không kiềm được tò mò mà hỏi.

Chàng trai này về ngoài đúng là rất đẹp trai, dáng người mạnh mẽ, lồng ngực cùng bả vai rộng lớn, khuôn mặt anh tuấn, còn có một đôi mắt sâu thẳm đến mê người, vậy mới xứng để sánh vai cùng cô Ngôn chứ.

Nhưng đáng chú ý nhất là cậu ta không mấy may mắn để tâm đến cái mùi mà cô Ngôn vừa nôn xong, cũng không quan tâm chính mình cũng bị vậy hăm bởi những thứ vừa bốc thoát từ miệng cô, mà chỉ muốn được ở bên cạnh chăm sóc cho cô.

Ôi..... Cảm động quá!

Khuất Căng không trả lời câu hỏi của bác lái xe, chỉ im lặng chăm chú nhìn người trong lòng một lúc, rồi bỗng bế cô lên, đưa cô ra khỏi nơi nong nặc những thứ khó ngửi.

“Phiền bác đưa chúng tôi về có được không?” anh nhìn bác lái xe nói.

“Đương nhiên.” bác lái xe hồ hởi lớn tiếng nói, rồi lại ngưng lại, đưa mắt liếc xuống giày anh. “Nhưng phiền cậu làm sạch giày của mình trước khi lên xe nhé?”

Khuất Căng gạt đầu, ra sức chà xát giày mình trên mặt đường, khi chắc chắn vết bẩn dưới đế giày mình đã được chà sạch mới bế cô ngồi vào trong xe.

“Cô ấy đã cho bác biết địa chỉ chưa?” sau khi lên xe anh hỏi, thăm nghĩ nếu chưa thì anh sẽ phải đưa cô về nhà anh.

“Tôi rất hay chờ cô Ngôn! Cho dù cô ấy không nói, tôi cũng biết cô ấy ở đâu mà, yên tâm.” bác lái xe đáp.

“Cô ấy có thường uống say vậy không?”

Không! Đây là lần đầu tiên! Mà cũng làm tôi hết hồn! Không biết cô ấy có chuyện gì không vui, lúc này còn vừa khóc vừa cười, làm tôi thấy hơi lo, cô ấy ít khi như vậy lắm, tuy lúc nào cũng trầm lặng ít nói, nhưng lại rất lễ độ, còn trẻ, lại xinh đẹp mà làm được thế thì thật là khó tìm.”

“Tôi thường chờ khách, cho nên biết được giới trẻ ngày nay đa phần rất có tham vọng, về ngoài thì thanh cao, đẹp đẽ, nhưng mắc nợ thì như chúa chổm hết cả lượt, nhưng cô Ngôn thì khác hẳn.” hiếm khi chờ được người khách thích nói chuyện, bác lái xe mở miệng nói không ngừng.

“Bác sao biết cô ấy không giống?” Khuất Căng tò mò hỏi.

“Đương nhiên biết chứ, một năm nay mỗi tuần cô ấy đón xe tôi hai đến ba lần, mỗi lần đều là cô ấy phải ở lại công ty tăng ca rất khuya, không kịp giờ đón xe bus nên mới ngồi taxi về, công việc bận vậy làm gì còn thời gian tiêu xài phung phí chứ? Còn nữa, tôi cũng không thấy cô ấy đeo trang sức đắt tiền gì trên người, túi xách của cô ấy nhìn mãi cũng chỉ có một cái, đầu giống con gái tôi, một túi túi xách, không biết nó mua làm thế để làm gì nữa, vẫn chưa tự mình kiếm tiền được mà đã tiêu xài phung phí vậy rồi, đúng là muốn làm tôi tức chết!”

“Cô ấy thường làm việc rất muộn sao?” Khuất Căng ngụ ý chuyển lại chủ đề chính.

“Đúng! Thường xuyên.”

“Công việc của cô ấy bận vậy sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm! Nhưng công ty của cô ấy đúng là rất lớn, rất đẹp, hình như là công ty thương mại gì đó.”

“Cô ấy đã có bạn trai chưa?”

“Cậu không phải bạn trai của cô Ngôn sao? Tôi tưởng là cậu chứ.” bác lái xe giật mình quay đầu hỏi.

“Tôi đúng! Nhưng là bạn trai cũ.” Khuất Căng vuốt nhẹ khuôn mặt mơ ngủ của cô, nhẹ nhàng đáp.

“Bạn trai cũ? Tại sao hai người lại chia tay? Tôi thấy hai người đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi! Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi cũng rất muốn biết. Câu trả lời từ trong lòng Khuất Căng vang lên.

“Cũng không có gì! Chỉ là lúc trước tôi ở Mỹ, xa quá nên chẳng thể ở bên chăm sóc cho cô ấy được nên chúng tôi quyết định chia tay.” Anh thuận miệng nói đại, một lúc sau, mơ hồ lại thêm vào một câu, “Nhưng mà bây giờ tôi đã trở về rồi!”

“Ý vậy là cậu sẽ bắt đầu theo đuổi lại cô Ngôn?” bác lái xe phản khởi đoán, “Nên ban nãy cậu đã thông qua tôi để dò thăm xem cô Ngôn đã có bạn trai chưa?”

“Đúng!” anh thuận nước đẩy thuyền đáp.

“Ha ha ha! Tốt! Tuy tôi và cậu hôm nay chỉ mới gặp lần đầu, nhưng dựa trên kinh nghiệm nhiều năm chờ khách nhìn người, tôi cảm thấy cậu rất tốt, nếu có chỗ nào tôi có thể giúp được, thì cứ việc mở lời tôi nhất định sẽ giúp.” bác lái xe hào phóng cười lớn nói.

“Cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn! Chỉ cần đến lúc đừng quên mời tôi uống ly rượu mừng là được.”

“Không thành vấn đề!” Khuất Căng không do dự đáp. Nói xong mới ngờ ngàng là mình rất muốn được kết hôn với cô, nhưng bây giờ cả tên cô là gì anh cũng không biết.

“Rồi! Đến rồi đây!” bác lái xe cho dừng xe lại.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy xe đang đỗ trước cổng ra vào của một tòa nhà chung cư lớn.

“Bao nhiêu tiền?” thu hồi ánh mắt, anh hỏi bác lái xe.

“550 đồng” thời gian ngừng lại bên đường nôn tợn không ít tiền đâu (theo mình biết thì bên Trung Quốc, khi ngồi taxi mà xe dừng lại với bất cứ lý do gì bao gồm cả kẹt xe, thì đồng hồ tính tiền vẫn nhảy như thường)

Khuất Căng lấy từ trong bóp ra 1000 đồng đưa cho bác lái xe. “Không cần trả lại đâu!”

“Sao lại thế được? Phần tiền lẻ tôi có thể nhận, giấy bạc thì không được, trả lại cho cậu 400 đồng, còn lại 50 đồng thì xem như tôi tham lam chút.” bác lái xe vừa nói vừa rút ra 4 tờ giấy bạc mệnh giá 100 đưa anh.

Khuất Căng cườim một cái, đành nhận lại tiền, “Cảm ơn!” nói xong anh đẩy cửa ra xuống xe, lấy túi xách để trên xe của cô đeo lên vai, tiếp đó cong người bế cô ra khỏi xe.

“Cô Ngôn ở Lô D, lầu 7, phòng số 2.” bác lái xe nhiệt tình xuống xe đóng lại cửa xe dùm anh liền nói.

“Cảm ơn!” Khuất Căng tiếp tục nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn! Khi cần dùng xe thông báo một tiếng là được, tên tôi là Trương Hữu Tài.” bác lái xe nở một nụ cười toe, “Cậu mau vào đi, tuy cô Ngôn gây vậy, nhưng bế quá lâu tay cũng sẽ mỏi đó.”

Khuất Căng gật đầu, quay người bế bà xã tương lai của anh đi vào cổng lớn của toà chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đặt cô trên giường trong phòng ngủ trước, tiếp đó nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài và giày của cô ra, cuối cùng sau khi giúp cô đắp lớp chăn mỏng, Khuất Căng mới có cơ hội ra ngoài thám hiểm nơi ở của cô.

Một căn hộ chung cư nhỏ hai phòng ngủ, một phòng khách, diện tích khoảng cỡ 20m vuông, khuôn viên tuy nhỏ nhưng đầy đủ tất cả các đồ gia dụng tiện ích, nhìn qua cũng biết cô sống ở đây khá lâu rồi.

Trong nhà sạch sẽ ngăn nắp, không các đồ vật dư thừa, chỉ có những đồ gia dụng tiện ích thường dùng, nhưng lại cho người khác cảm giác ấm áp thoải mái.

Xem xong nhà cô, Khuất Căng quay lại phòng ngủ, mở túi xách của cô, trong đó tìm được giấy chứng minh của cô.

Ngôn Hải Lam, cuối cùng anh cũng biết tên cô, sinh ngày 08 tháng 10 năm 1979 (08/10 Quốc Dân năm 68).

Hôm nay không phải là 08/10 sao? Anh đột nhiên chau mày, đây chẳng lẽ là lý do cô uống tới say khướt như vậy?

Đăm chiêu một lúc, Khuất Căng nghĩ ra một việc, nếu cô có bạn trai, thì trong ngày này, không thể không đón sinh nhật cùng cô, lại còn để cô một mình đón taxi về sao?

Không thể nào.

Cho nên anh có thể đoán hiện tại cô không có bạn trai?

Trong lòng nôn nóng muốn biết được đáp án, anh bắt đầu đi khắp nhà tìm kiếm dấu vết của đàn ông.

Trong ví của cô cũng không có hình của người đàn ông nào, phòng ngủ trong nhà cũng không có.

Trong nhà tắm cũng không thấy đồ dùng của nam, ví dụ những vật như dao cạo râu hoặc kem cạo râu.

Tủ áo cô — tuy làm vậy có chút biến thái và bi ối, nhưng tha lỗi cho anh, anh chịu không cần được đôi tay mình, hơn nữa trong lòng nôn nóng rất muốn chắc chắn rằng cô không có bạn trai nên anh đi tới mở tủ áo cô ra, tỉ mỉ xem xét.

Không có.

Anh thả lỏng thở phào một tiếng, sau đó nhếch miệng, chỉ thiếu là không cười lớn lên, tủ áo của cô đến nửa chiếc áo của nam cũng không có, cô đúng là chưa có bạn trai.

Anh cười không thành tiếng, trong lòng vui sướng như muốn bay lên.

Cô không có bạn trai, tốt quá rồi!

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào nhà, rọi thẳng vào khuôn mặt người ở trên giường, phá bình giấc ngủ của Ngôn Hải Lam.

Cô chau nhẹ chân mày, sau đó đưa tay lên trán che ánh mặt trời, rồi mới nhẹ mở hai mắt ra.

Cô có thói quen xoay đầu nhìn đồng hồ báo thức bên giường xem bây giờ là mấy giờ. Sực nhớ ra hôm nay là thứ bảy, không phải đi làm. (bên nước ngoài sườn thật có tới 2 ngày nghỉ cuối tuần.)

Cô nhắm mắt lại, quyết định hưởng thụ ngày nghỉ hiếm có để tiếp tục ngủ nướng trên giường, chỉ là ánh mặt trời chói quá, làm cô phải xoay lưng về phía cửa sổ.

Nhưng một ý nghĩ chạy qua làm cô tự nhiên chau mày mở mắt ra, ngồi bật dậy, cúi đầu nhìn toàn thân mình áo sơ trắng và váy ngắn màu xám, sau đó nhớ lại buổi mừng sinh nhật hôm qua, và những việc xảy ra khi rời khỏi Bar Lounge, nhưng cô hoàn toàn không nhớ làm sao về được tới nhà, lại còn lên được giường ngủ nữa.

Ai đã đưa cô về nhà? Là bác lái xe sao?

Nhấn chân mày xoa xoa thái dương, Ngôn Hải Lam chẳng nghĩ ra làm sao mình về được tới nhà, chỉ nhớ là đã nhìn bác lái xe taxi thành Khuất Căng, còn âm ỉ một trận với bác nữa.

Cũng có thể do như vậy, bác lái xe bị cô làm cho sợ rồi, mới thẳng tay đánh ngất cô rồi đưa cô về nhà, cho nên cô mới không nhớ được làm cách nào mình ngủ được trên giường. Thử hỏi có ai sau khi bị đánh ngất đi mà vẫn nhớ được những việc xảy ra khi ngất? (bà chị này suy diễn phong phú thật)

Gượng cười nằm xuống giường, cô nhắm mắt lại, nhưng lại không thể ngủ được, trong đầu đầy ắp những chuyện mà cô không muốn nghĩ đến, bây giờ tất cả lại như sống lại trước mắt cô.

Tất cả những gì liên quan giữa anh và cô.

Năm đó cô vừa tốt nghiệp đại học, vừa mới bước vào cuộc sống công sở nhàm chán được vài tháng, ý vào sự yêu thương của cha mẹ, và tính cách tự nhận mình là độc lập. Cô cứng đầu nhất quyết xin nghỉ các công việc mà ai ai cũng ao ước đó, một mình tự túc sang Mỹ du lịch, sau đó cô gặp anh.

Khi còn ở Đài Loan trình độ tiếng Anh của cô rất tốt, tự cho là đến các nước nói tiếng Anh thì chẳng có gì phải lo, không ngờ mọi việc hoàn toàn không vậy.

Phát âm, lại còn ngữ pháp giao tiếp của dân từng vùng chẳng đâu giống đâu làm cô tài nữ thích thi cử mất hết sự tự tin, căng thẳng đến mức cả tiếng Anh giao tiếp hàng ngày cũng chẳng phát huy nổi.

Đúng lúc cô không biết làm sao thì lại có anh hùng từ trên trời rơi xuống, cô gặp được anh.

Khuất Căng, từ 7 tuổi đã theo cha mẹ di cư sang Mỹ, anh tuấn, đẹp trai đến ánh mặt trời cũng phải lu mờ vì anh.

Anh nghe tiếng Trung rất tốt, nói thì có chút không trôi chảy, đọc và viết chỉ có thể dùng hai từ “lộn xộn” để miêu tả, nhưng không hề đánh mất đi sự nhiệt tình hiếu khách của người phương Đông, cũng là tự anh quảng cáo kiếm ép buộc cô đồng ý cho anh là hướng dẫn viên du lịch cho cô, đưa cô đi thăm thú khắp nơi, riu rít như đôi chim sẻ.

Họ từ xa lạ thành thân thiết, từ tình bạn trở thành tình yêu, mọi chuyển biến đều rất tự nhiên như nước chảy xuôi dòng.

Lúc đó cô mới 22 tuổi, tuổi vẫn còn ham chơi, có được một người bạn trai đẹp trai như mình tinh, lại giàu có, hơn nữa lại rất tốt với cô, ngày ngày cùng cô thưởng thức những món ngon, cùng cô vô tư vui đùa, hai người dính lấy nhau như hình với bóng tận hưởng những ngày tháng hạnh phúc, cuộc sống như vậy người nào không thích, người nào không mê?

Còn trẻ như cô khi đó chỉ bận tâm tới niềm vui trước mắt mà không lo nghĩ tới những chuyện lâu dài, còn anh tuy hơn cô 7 tuổi, nhưng cũng không biết nguyên nhân tại sao, mà mỗi ngày cũng lại cùng cô vui chơi hoang phí đủ thứ.

Họ vui chơi từ bờ biển Đông sang bờ biển Tây, từ Mỹ sang Canada, ngoài thời gian ngủ ra, thời gian còn lại dành cho vui chơi, hẹn hò.

Tuy vậy, cô chắc chắn tình cảm giữa họ là tình yêu, hoàn toàn không phải do cô đơn mới tìm đến nhau. Do cô đã quen rất nhiều bạn trai trước đây rồi, cũng chỉ có anh mới khiến cô nguyện trao cho anh tất cả — thân thể, trái tim, tình cảm, nước mắt, anh còn hẹn thề về tương lai của hai người họ.

Anh nói con của họ sẽ rất xinh đẹp, nam sẽ giống anh, nữ sẽ giống cô, nam tuấn, nữ mỹ.

Anh nói cha mẹ cô sẽ rất hạnh diện vì đã sinh ra một người đẹp như cô, sau đó lại có được chàng rể đẹp trai như anh.

Anh lại nói đến khi chơi mệt rồi, anh sẽ cùng cô về nhà, xin cha mẹ cô gả cô con gái xinh đẹp của họ cho anh.

Anh thề non hẹn biển, thắm đậm chân tình, cô nghe mà cảm động đến rơi lệ. Hai người ngọt ngào, mặn nồng là thế, không đoán được tình cảm là thứ rất dễ đổi thay, chỉ lời nói thôi sao bảo đảm được tương lai sẽ vững bền.

Nguyên nhân tình cảm thay đổi đến bây giờ cô cũng không hiểu rõ được, nhưng đối với nguyên nhân khởi đầu thì cô lại nhớ rất rõ.

Hôm đó trời trong xanh, ánh mặt trời lấp lánh, cô vẫn đang vô tư du lịch bên Mỹ hơn nửa năm, từ bờ biển Tây chuyển về New York.

Đại lộ Thứ 5 không phân biệt mùa lễ trước sau nhộn nhịp lên.

Quán cà phê Saks Fifth Avenue trên lầu 8 có vị trí rất tốt, bên ăn bên uống vẫn có thể từ trên cao quan sát được cảnh phồn hoa tuyết luân của đường Đại lộ Thứ 5.

Trang sức phụ trang trong Bergdorf Goodman vẫn theo dòng cao cấp tinh tế, muốn hiểu biết hưởng thụ mùi vị của xã hội thượng lưu ở New York, đến đây nhất định không sai.

Tiếp theo là Tiffany & Co. ngã giá không phải thói quen của họ, mua với giá đắt chết người làm cho tất cả các cô gái phải mê mẩn, mà hoàng tử muốn có được món đồ trang sức đắt giá đó. Cô cũng là phái nữ, đương nhiên là không ngoài sức hút của nó.

Khuất Cánh quàng lấy cô bước vào Tiffany & Co. đây không hổ danh cửa tiệm hàng hiệu trên Đại lộ Thứ 5, sau đó hào phóng bội phần cho cô tự ý chọn lựa, chỉ cần cô thích thì anh sẽ mua tặng cô.

“Nhẫn cũng được phải không?” cô thỏ thẻ hỏi, lập tức làm anh nhớ đến nụ hôn nồng nàn nóng bỏng.

“Đương nhiên là được!”

Dáng vẻ của anh phần khởi đầu không thể tả được, tiếp đó hai người nắm tay nhau cùng chọn chiếc nhẫn đính hôn.

Hai người họ vừa nói cười vui vẻ vừa lựa chọn, mỗi lần sau mới chọn được chiếc nhẫn hai người đều vừa ý.

“Chút nữa mình sẽ đi đâu?” đưa tấm thẻ tín dụng vô thời hạn cho khuôn mặt tươi cười của nhân viên trong tiệm xong, Khuất Cánh hỏi cô.

“Đâu cũng được!” cô cười đáp lại, vui vẻ nhìn chiếc nhẫn không rời mắt.

“Em rất vui?”

“Uhm!” cô ra sức gật đầu, không hề thoái thác.

“Thì ra em nồng nóng muốn làm vợ anh như vậy.” anh trêu cô, đắc ý hiện rõ trên mặt.

“Đúng vậy! Người chồng giàu có như anh, ai mà không muốn lấy chứ?” cô cố ý đùa với anh.

“Thì ra em chỉ thích tiền của anh thôi à!”

“Sai rồi! Còn có dáng vẻ anh tuấn của anh nữa.”

“Em nhẫn tâm quá! Sao lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn này!” anh làm ra biểu cảm trái tim tan nát, tay đặt lên trái tim bị thương, thương tâm cáo buộc.

Cô bỗng cười ra tiếng, bị anh làm tới không thể ngừng cười được.

“Anh đau lòng quá! Trái tim anh đau quá! Ai đến đây cứu anh với, ai đến đây?” anh vẫn đang diễn.

“Được rồi! Người ta đang nhìn mình kìa!” Ngón Hải Lam vừa mỉm cười vừa móc cờ kéo lấy anh cúi đầu cười.

“Không được! Trừ khi em nói yêu anh!” anh thừa cơ ép uống cô.

Cô đành đá trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó cam tâm nhận sự ép uống của anh “Em yêu anh!”

Anh mở miệng bật cười, diện mạo đẹp trai cộng thêm gương mặt hạnh phúc đắc ý, làm cho các kim ngân châu báu trong tiệm gần như mất sắc, ít nhất thì trong mắt cô lúc đó là vậy.

“Xin lỗi! Thưa ông! Xin hỏi ông còn tấm thẻ tín dụng nào khác không?” nhân viên phục vụ họ này giờ bỗng quay lại hỏi.

“Sao vậy?” anh hỏi lại.

“Thẻ tín dụng này không xài được!”

Anh nhíu chân mày lên, trên mặt hiện lên 4 chữ “sao lại vậy được?”, nhưng lại không nói chữ nào, chỉ lấy trong bóp ra 1 tấm thẻ khác đưa cho đối phương.

Đối phương gật đầu quay người rời đi, anh cầm lấy tấm thẻ không dùng được, trái phải lật qua lại xem một bên rồi lại tới bên kia.

“Chuyện gì vậy?” cô hỏi.

“Có thể do máy chiếu thẻ có vấn đề!” anh nhún nhún vai.

Nhưng mà không lâu sau, cũng nhân viên phục vụ đó lại đến trước mặt anh nói cùng lời nói ban nãy.

“Xin lỗi! Thưa ông! Xin hỏi ông còn thẻ tín dụng nào khác nữa không?”

Một tấm thẻ tín dụng dùng không được có thể nói là bị lỗi, nhưng hai tấm thẻ không thể dùng cũng có thể do bị lỗi, có trùng hợp vậy không?

Hai người họ cũng bắt đầu hoài nghi, Ngôn Hải Lam mở lời trước “Có thể là do em hôm trước không cẩn thận bỏ luôn bóp của anh vào máy giặt, nên làm áy tấm thẻ của anh không dùng được, em xin lỗi!”

Cô nói vậy mục đích là muốn giải nguy giúp anh, do anh không biết hay là không hiểu dụng ý của cô, hay là vì sỹ diện, một mực không nhượng bộ lấy hết 3 tấm thẻ còn lại trong bóp ra đưa cho nhân viên trong tiệm, yêu cầu thử xem sao.

Kết quả thử như đã thấy, 3 tấm thẻ còn lại hoàn toàn giống với 2 tấm thẻ trước không thể dùng được.

Sau khi kiểm tra rời khỏi tiệm, mặt anh tối sầm lại, biểu cảm nghiêm nghị, trầm lặng không lời, còn cô chỉ có thể nỗ lực xem như không để tâm đến, tìm chuyện vui đùa tạo lại không khí, tiếc là hiệu quả không cao, sau khi rời khỏi tiệm Tiffany&Co, mặt anh từ chối nở nụ cười.

Về đến khách sạn, anh gọi điện thoại về nhà, đây là lần đầu tiên trong nửa năm họ ở cùng nhau mà cô thấy anh gọi điện thoại về nhà, nhưng làm cô hết hồn đến tròn xoe đôi mắt, kinh hãi đến nói không ra lời, là dáng vẻ anh cầm điện thoại lớn tiếng quát tháo.

Quen nhau nửa năm, cô chưa hề thấy dáng vẻ tức giận của anh bao giờ, đến nói lớn tiếng cũng chưa, cô luôn cho là anh không nóng tính, hay tính khí rất tốt, kết quả thực chất không như vậy, khi anh nổi nóng lên dáng vẻ dữ tợn của anh làm bất cứ kẻ lỗ mãng nào cũng sợ mà lui lại 3 phần.

Lần đầu tiên, cô phát hiện bản thân thực ra không hiểu hết anh.

Anh mạnh tay đập điện thoại xuống, nhìn thấy dáng cô sợ đến rút lại, liền nói lời xin lỗi với cô.

“Xin lỗi!” anh nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” cô không thể không hỏi được.

“Cha anh đã đóng hết tài khoản của anh lại rồi!” anh nghiêng răng nói. Giận đến nỗi không thể biểu đạt cùng cô.

Cô chớp đôi mắt, không hiểu liền mở lời hỏi: “Tại sao?” anh đã gần 30 rồi mà, sao lại thế chứ?

Chân mày anh nhăn lại “Anh cũng không biết, nếu như do cha anh nhờ mối quan hệ mà thông đồng với ngân hàng làm chuyện này, thì đừng trách anh trở mặt. Nói chung, giờ là lúc anh nên về nhà một chuyến.”

Cô giật nhẹ một cái, bỗng có một trực giác bất thường. “Thực thì cần dùng tiền thì bên em có, nửa năm nay toàn dùng tiền của anh, tiền trong tài khoản của em 1 đồng cũng không dùng tới.” cô hy vọng như vậy sẽ làm anh hủy bỏ quyết định về nhà một chuyến.

“Anh không thể dùng tiền của em!” anh lập tức cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Không tại sao hết!”

“Nếu đã không tại sao, vậy sao lại không dùng được? Bây giờ em sẽ đi rút tiền.” Cô nói liền đứng dậy bước ra cửa, thì bị anh đột ngột kéo tay lại.

“Bây giờ tâm trạng anh không rất xấu, anh không muốn cãi nhau với em được chứ?” anh dùng ngữ khí nhún nhún nói.

“Em không phải đang cãi, em đang nói thật mà, em không để ý anh dùng tiền của em.” cô thật thà nhìn anh nói.

“Em không để ý, anh thì có!” anh bỗng cao giọng nói, làm cô giật mình một cái.

“Em chỉ là không muốn vì tiền mà làm anh phải phiền lòng.” vòng mắt cô nhanh chóng ẩn đi, cúi đầu ầm ức.

“Xin lỗi! ” anh kéo cô vào lòng, ôm lấy cô nhẹ giọng xin lỗi.

“Em không phải vì anh có tiền chi trả chi phí cho chúng ta mà ở bên anh, tình cảm của em đối với anh là thật lòng, em thật lòng yêu anh, thật lòng muốn kết hôn cùng anh sống suốt đời. ” cô kìm không được rơi nước mắt.

“Anh biết! ” anh vỗ về an ủi cô.

“Em cũng muốn bỏ ra, tuy là số tiền của em không nhiều như anh, nhưng ít ra cũng có thể cầm cự một thời gian, cầm cự đến khi chúng ta nghĩ ra cách để giải quyết khó khăn mới thôi, đừng từ chối em có được không? ” cô ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn anh, “tiền của anh, tiền của em có gì khác nhau đâu? Chỉ cần chúng ta ở bên nhau, thì đó là tiền của chúng ta, không đúng sao? ”

Anh thăm thiết nhìn cô, không nói tiếng nào liền cúi đầu hôn cô.

Nước mắt có vị mặn, anh liếm khô nước mắt cô cùng cô chia sẻ vị của nước mắt.

Nụ hôn của anh dịu dàng thương tiếc, mỗi lần anh hôn cô, đều làm cô hồn phách bay bổng, từ dịu dàng trở thành nhiệt tình, từ thương tiếc trở thành căm dỗ, cơ thể cô cuối cùng thất thủ, không tự chủ được phát ra tiếng rên, sau đó cùng anh vương đến cao trào vui sướng.

Kết quả của việc làm tình quá mạnh mẽ là mệt mỏi đến ngủ thiếp đi, khi thức giấc, trong phòng một mảng tối đen, bên ngoài trời đã tối, chiếc giường to lớn chỉ còn mình cô.

Mở đèn trên đầu giường, đập vào mắt cô là tờ giấy của anh để lại trên bàn, trên đó đơn giản viết —

Anh phải về nhà một chuyến, đợi anh, yêu em Căng.

Nhưng cũng từ đó anh một đi không trở về.

Say qua thì biết rượu nồng, yêu qua thì sẽ biết được lòng đau.

Cô đã say rồi cũng đã yêu rồi, cho nên hiện tại cô tuyệt không đụng đến rượu, nhưng còn yêu

Ngôn Hải Lam bất giác đưa tay phủ lên nơi tim mình, cảm giác nhịp đập của nó, xác nhận trái tim cô hãy còn đó, nhưng cô cũng không biết tại sao, từ sau khi trả qua mối tình với anh, cô mất đi bản năng yêu.

Đã thấy biển cả nên chê nước thường? Hay là một lần bị rắn cắn, 10 năm sợ dây thừng.

Cho nên cô không muốn yêu tiếp là vì không muốn lại đau lòng nữa?

Thực sự mà nói cô cũng không biết tại sao, chỉ biết mấy năm nay tim cô như nước đã ngừng, sóng cũng không động, người theo đuổi nhiều đến mấy nhiệt tình đến đâu cũng không lay động được tim cô, nếu không cảm giác được trái tim đang đập từng nhịp trong cơ thể, cô còn tưởng là mình không có trái tim.

Chuyện ngày trước, cô không muốn tiếp tục nhớ nữa.

Lắc lắc đầu, cô ngồi dậy vào nhà tắm tắm bù lại cho hôm qua.

Hôm nay khí trời rất tốt, đương nhiên không thể ngủ nướng lại được, chút nữa đây sẽ giặt gra giường, tiện thể chà sàn nhà dọn dẹp nhà cửa luôn.

Cô vừa tắm vừa dự tính, khi cô tắm xong bước ra khỏi nhà tắm, thì đã lên xong kế hoạch cho hai ngày nghỉ cuối tuần nên làm gì, bao gồm cả dọn dẹp nhà cửa, ra siêu thị mua vật dụng, sau cùng là tối mai sẽ về nhà cha mẹ ăn cơm.

Đi đến một nửa, bước chân của cô bỗng ngừng lại, động tác dùng khăn lau tóc cũng dừng lại theo, Ngôn Hải Lam toàn thân cứng lại, không chút sắc máu nhìn chăm chăm vào người đàn ông không biết từ đâu hiện ra, lại còn ngồi ngay trên giường cô nhìn cô mỉm cười —

Khuất Căng!

“Hi! ” anh mỉm cười chào cô.

Cô trừng mắt với anh nửa giây, bỗng dịu mắt xuống lơ đãng nói với bản thân: “Ngôn Hải lam này đang mơ đó, anh ta không thể xuất hiện trong nhà này được, tỉnh lại đi. ”

“Em không hề đang mơ. ” anh lên tiếng.

Cô bỗng lập tức ngẩng mặt trừng mắt lại anh, sau đó sắc mặt cô từ từ trở nên lạnh lùng. “Yêu cầu anh lập tức rời khỏi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát nói anh tự ý xâm nhập gia cư người khác. ”

“Chúng ta nói chuyện một chút được không? Hải Lam!” anh nhìn cô mắt không chuyển hướng, nhẹ nhàng yêu cầu.

“Tôi không quen anh.” cô quay đầu đi sang chỗ khác.

“Hôm qua em còn nín lén cổ áo anh nói chúng ta đã từng quen nhau, từng yêu nhau sâu đậm, sao em lại không quen anh được chứ? Hải Lam! Không được nói dối!” Khuất Căng than thở nhìn cô.

“Nếu như chúng ta từng quen nhau, từng yêu nhau sâu đậm, hôm qua tại quán Bar, sao anh lại hỏi tôi chúng ta có quen nhau không?” cô mỉa mai cong môi lên nói, lạnh lùng quay đầu lại nhìn anh, “Tôi không nói dối, hôm qua do tôi nhìn nhầm người, chúng ta không quen biết.”

“Nhưng em gọi đúng tên anh Khuất Căng, vậy giải thích sao đây?” anh chính lý lại cô.

“Là trùng hợp thôi!” cô nhún nhún vai, mặc nhiên đáp.

“Ý vậy là anh chẳng những có hình dáng giống người mà em đã từng yêu sâu đậm qua, mà ngay cả tên cũng giống nhau?”

“Trên đời này những việc trùng hợp xảy ra rất nhiều.”

“Giống như anh và người ấy đều không thể thoát khỏi mê lực của em, đều bị hấp dẫn bởi em, không kiềm chế được bản thân mà động lòng vì em, đây cũng là trùng hợp sao?” anh nhìn cô thăm thiết nhẹ giọng nói.

Nhịp tim bỗng chốc đập nhanh lên, nhưng Ngôn Hải Lam vẫn không lay chuyển sắc giọng, mặt không biểu cảm nhìn anh, chỉ nói một câu, “Mời anh ra khỏi đây.”

Sau đó anh không nói câu nào nữa, chỉ chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa phòng, rồi bỗng ngừng bước quay đầu lại nhìn cô.

“Rời khỏi chỉ là tạm thời, anh sẽ còn quay lại, quay lại bên cạnh em, quay lại trong tim em.” anh tuyên thệ cùng cô biểu đạt, sau đó rời đi.

Phòng khách truyền đến tiếng cửa lớn đóng lại, toàn bộ cơ thể Ngôn Hải Lam bỗng gục xuống rồi rơi trên sàn, toàn thân vô lực thở cũng cảm thấy khó khăn.

Tại sao anh lại nói như vậy? Rời khỏi chỉ là tạm thời, anh sẽ còn quay lại, quay lại bên cạnh em, quay lại trong tim em. Anh có thật lòng không?

Quay lại bên cạnh em, quay lại trong tim em?

Nếu như thật lòng muốn vậy, sao năm đó lại bỏ cô ra đi chứ? Hôm qua tại sao lại giả bộ không quen biết cô? Cô một chút cũng không tin cái gọi là thật lòng của anh, nhưng mà tại sao nhịp tim của cô lúc này đây lại đập cuồng nhanh?

Cô rất tức giận, tại sao chỉ có anh mới điều động được nhịp tim của cô? Tại sao khi trải qua nỗi đau khắc cốt ghi tâm, mà cô đối với anh vẫn còn có hy vọng?

Năm đó cô một lòng chờ đợi anh, cô đã ở khách sạn đợi anh đúng 1 tháng, kết quả chẳng những không đợi được người, mà ngay đến một cuộc điện thoại cũng không.

Sau đó không vì vậy, mà cô bỏ cuộc, sau khi nghĩ đến số tiền chi trả, cô đổi cách, rời khỏi khách sạn tìm thuê một căn phòng nhỏ gần khách sạn đó, tiếp tục chờ đợi.

Cô lại tiếp tục đợi một năm nữa, đợi đến nhân viên khách sạn đã lên làm giám đốc, người gác cổng cũng đã trở thành bạn thân của cô, cô cũng không có một tin tức gì của anh.

Cho đến một ngày, cô thấy được bóng dáng anh trên đường, áo vest giầy da, vẫn anh tuấn oai phong, khí chất phi thường, bên cạnh quay quanh là những phần tử tinh anh trong thành phố, nam có nữ có, chỉ là không có cô — không có vị trí của cô.

Sự chờ đợi một năm qua đã ăn mòn hết lòng tự tin của cô, cô nhìn anh lại không thể lấy được dũng khí chạy đến bên anh, đến khi anh đã ngồi lên xe rồi đi, cô mới lặng lẽ rơi lệ.

Nhưng tận đáy lòng không khỏi nhớ nhung, cô cuối cùng cũng dò hỏi được có thể tìm anh ở đâu, lấy hết dũng khí đi đến đó, cô đã nghĩ đi nghĩ lại mấy ngàn lần những lời đối thoại cũng như bối cảnh khi họ gặp nhau, nhưng không hề nghĩ đến một điều —

Anh không chấp nhận gặp cô.

Bức tường đất lạnh giá cỡ nào cũng lạnh không bằng trái tim cô lúc đó, không ngờ cả gặp mặt cô một lần anh cũng không đồng ý? Nước mắt đã sớm đông thành băng trong tim cô, khóc không ra nổi nữa.

“Cậu chủ nhà chúng tôi là vậy đó, do sinh ra đã có dáng vẻ tuấn tú lại giàu có, nên tứ phương lưu tình, trong một năm tổng lại cũng có 4 đến 5 người như cô vừa trẻ vừa xinh đẹp đến đây tìm cậu.” phụ trách truyền lời tên A Tang nói với cô như vậy.

“Cô đừng si tình như vậy nữa, hãy quên cậu chủ nhà tôi đi, cậu đã không muốn gặp cô, cũng có nghĩa là không thật lòng với cô, cô đáng lẽ nên biết chứ.

”

“Đừng đến nữa! Trước đây cũng có một cô gái không bỏ cuộc mỗi ngày đều đến, liên tiếp đến đúng một tháng, cuối cùng thì cũng không gặp được cậu chủ nhà tôi. ”

“Cô còn trẻ, lại xinh đẹp, sẽ còn rất nhiều người thích cô mà đúng không, hãy quên kẻ phụ tình như cậu chủ nhà tôi đi. ”

Lời nói của A Tang trọng tâm tuy là xuất phát từ lòng quan tâm, nhưng mỗi câu, mỗi chữ cứ như con dao, một nhát rồi một nhát đâm vào trong tim cô.

Cô không khóc, nhưng vết thương trong tim, đã rỉ máu gần như đã chảy thành sông rồi.

Đau là chắc chắn rồi, nhưng có thể trách anh không?

Không, cô chỉ trách bản thân ngu ngốc, lại đem trái tim trao ột kẻ phụ tình.

Kết thúc một năm của sự chờ đợi, cô cũng rời khỏi nước Mỹ, trở về với Đài Loan, trở về trong lòng cha mẹ.

Nếu nói trong một năm rưỡi qua cô đã học được những gì, ngoài việc biết được vị nồng của rượu, biết đau lòng ra, còn có tấm lòng của cha mẹ là ấm áp nhất thế gian, và tấm lòng này tuyệt đối không bao giờ quay lưng bỏ rơi cô.

Nước mắt lại không biết từ bao giờ trên khuôn mặt cô rơi xuống, Ngôn Hải Lam từ dưới sàn đứng lên.

Chuyện lúc trước, sự ngu ngốc năm nào của bản thân đã theo đó mà đi mất rồi, cô bây giờ đáng ra phải có bản lĩnh kháng lại anh mới đúng, cô tự nói với mình.

Tục ngữ cũng có nói, quân đến thì đỡ, nước đến thì đắp lên, kì thực cô chẳng có gì phải do dự hay không yên, chỉ cần bí mật của cô không bị tiết lộ là được.

Đúng rồi, bí mật của cô.

Cô có một bí mật, một bí mật không thể nói ai nghe.

Bí mật đó dịu ngọt, dễ thương, thông minh, ngoan ngoãn.

Đó là gánh nặng mà cô yêu nhất và cũng ngọt ngào nhất.

Nếu những lời ban nãy của anh là thật lòng, vậy anh hãy lấy cái gọi là thật lòng ra để cảm động cô, theo đuổi cô, trước khi cô chưa tiếp nhận lại anh, cô tuyệt đối sẽ không nói anh nghe, cũng không cho anh biết bí mật này —

Cô có một đứa con gái, con gái của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đuổi được anh đi khỏi nhưng tâm trạng của Ngôn Hải Lam lại thành ra hỗn loạn, dự định trước tiên là phải dọn dẹp nhà cửa nên cô tiến thẳng tới chỗ máy giặt để lấy tấm ga trải giường đã được giặt sạch ra phơi. Xong đâu đó liền thay đồ đi ra phố, tay cầm tờ giấy đã liệt kê những món đồ cần mua lên, chuẩn bị ra siêu thị làm một đợt đại bổ sung đồ dùng trong nhà.

Gật đầu mỉm cười với bác bảo vệ ngoài cổng rồi bước ra phía cổng lớn của khu chung cư, Ngôn Hải Lam giật thót mình khi thấy anh đang ngồi xem báo trên thềm đá cẩm thạch.

“Hi!” Anh cất báo đi đứng dậy mỉm cười nói.

“Anh ở đây làm gì?” Cô buột miệng hỏi.

“Đợi em!”

“Anh này giờ vẫn chưa đi sao?” Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh.

“Có! Vừa đi mua báo và một chai nước uống.” Anh vẫy vẫy tờ báo trên tay.

“Báo tiếng Hoa? Anh đọc hiểu sao?”

“Sao em biết anh không hiểu?”

Ngôn Hải Lam không kìm nổi phải nhún nhệ chân mày. “Anh đợi tôi làm gì?”

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh, tại sao em biết anh đọc không hiểu báo tiếng Hoa? Em chẳng phải nói em không quen anh sao?” anh chăm chú nhìn cô hỏi.

Cô chau mày tới dựng đứng lên. “Đoán!”

“Thế mới là lạ!” anh chẳng chút do dự vạch trần lời nói dối của cô.

“Anh thực ra đợi tôi để làm gì?” cô mất kiên nhẫn hỏi lại.

“Để làm bạn trai em.”

Trái tim Ngôn Hải Lam rung lên, cô á khẩu không nói được gì, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười ngập tràn tình cảm dịu dàng của anh.

Gương mặt này đã từng rất quen, đã làm cô nhớ nhung, quyến luyến, nhưng cũng đã từng làm nước mắt cô rơi, làm lòng cô đau đớn không biết bao lần.

Cô chẳng phủ nhận trái tim mình vẫn còn rung động vì anh, mà cũng chỉ rung động với mình anh thôi, nhưng vết sẹo đau đớn năm nào vẫn hiện hữu trong tim cô, bất cô chôn vùi sự tồn tại của nó thực sự là điều không thể được.

Câu “Làm bạn trai em” của anh nói ra thật quá đơn giản, nhưng anh nào đâu biết vì nó cô đã phải trả cái giá đắt bao nhiêu.

Im lặng, thờ dài, cô quay người bước đi.

“Đợi đã! Em định đi đâu?” Khuất Căng ngăn ra một lúc rồi cầm vội chai nước dưới đất lên đuổi theo cô.

“Tôi định đi đâu thì liên quan gì đến anh?” cô lạnh lùng nói.

“Đương nhiên là liên quan rồi.” Anh trịnh trọng gật đầu, “Vì anh có thể lái xe đưa em đi, đây là nghĩa vụ của bạn trai.”

“Tôi nói đồng ý cho anh làm bạn trai tôi hả?” Cô lạnh lùng quay đầu nhìn anh.

“Nhưng em cũng không nói không đồng ý mà.” Anh mặt dày ngoác miệng cười với cô.

Nhìn khuôn mặt tự tin chắc nịch của anh, Ngôn Hải Lam không kìm được thờ dài, lắc đầu nói: “Anh vẫn giống trước đây, thích ỉnh là đúng, lúc nào cũng ép buộc người khác phải theo mình.”

“Trước đây? Em cuối cùng cũng thừa nhận trước đây chúng ta quen nhau rồi sao?”

“Nếu như chúng ta thật là có quen nhau, tại sao anh lại không biết?” Cô nhướn mắt hỏi ngược lại anh.

“Có thể do bệnh mất trí nhớ tạm thời khi anh bị tai nạn giao thông gây ra.” Khuất Căng ngẫm nghĩ rồi nói.

Toàn thân cô cứng đờ, khó nhọc nhìn anh.

“Anh đã bị tai nạn giao thông? Việc xảy ra khi nào?” Cô kinh hãi hỏi.

“4 năm trước.”

“4 năm trước?” Ngôn Hải Lam không dám tin, lắc đầu lẩm bầm một mình, chẳng lẽ đây là nguyên nhân năm đó cô không đợi được anh quay lại sao?

“Thời điểm nào của 4 năm trước, sự việc xảy ra như thế nào? Tại sao anh lại nói đã từng bị mất trí nhớ tạm thời? “Đã từng” nghĩa là sau đó anh đã hồi phục lại ký ức rồi, nhưng tại sao lại chỉ quên có mình tôi?” cô kích động nắm lấy áo anh, át tiếng chất vấn.

“Anh không biết, từ trước đến giờ anh cũng cho là mình đã hoàn toàn hồi phục lại trí nhớ rồi, nhưng rõ ràng là chưa.” Anh trầm tĩnh nói, nhìn trừng vào bóng đen trong đáy mắt cô.

Ngôn Hải Lam nhìn anh, không biết mình có nên tin lời anh vừa nói không.

Bị mất trí nhớ do tai nạn thì hoàn toàn có khả năng, nhưng vấn đề không phải là anh đã quên mối tình với cô, mà là anh có từng thật lòng yêu cô không? Hay cô chỉ là một cái tên trong bảng danh sách phong lưu của anh, chỉ là một quãng ký ức của một trò chơi chẳng đáng lưu tâm.

Cô không sao quên được khuôn mặt và những lời nói khuyên nhủ cô từ bỏ của A Tang.

Cậu chủ nhà chúng tôi đẹp trai lại có tiền, vẫn phong lưu khắp chốn vậy đó.

Cậu không muốn gặp cô, cũng có nghĩa là không thật lòng với cô.

Đừng đến nữa, hãy quên kẻ phụ tình như cậu chủ nhà tôi đi.

“Cuối cùng thì tôi cũng vẫn không quen anh.” cô thả tay nắm áo anh ra, cay đắng nói.

“Em vẫn còn phải tiếp tục nói dối sao? Chân tướng sự việc đã sớm lộ ra rồi.” Khuất Căng tha thiết nhìn cô.

“Tôi không nói dối.” cô đau đớn lắc đầu, “Vì thật sự tôi không biết năm đó yêu anh là yêu vai diễn mà anh đang diễn hay là yêu chính bản thân anh nữa.”

“Những lời đó của em có ý gì?” anh bỗng chốc cau mày, trừng trừng hỏi cô.

Ngôn Hải Lam lắc đầu không muốn nói.

“Hải Lam!” anh bắt lấy tay cô, gấp gáp muốn hỏi cho ra đáp án. “Em có ý gì? Tại sao lại nói năm đó em không biết mình yêu là vai diễn mà anh diễn ra hay là chính anh? Chẳng lẽ anh đã từng lừa dối tình cảm của em sao?”

Cô nghi hoặc im lặng nhìn anh, rồi khổ sở đáp, “Đáp án này chỉ có mình anh mới rõ.”

Đáy mắt cô nặng trĩu sự buồn bã và đau đớn khiến trái tim Khuất Căng quặn đau.

“Nói cho anh chuyện trước đây của chúng ta.” anh dịu dàng nắm lấy bàn tay cô, khấn thiết van nài.

“Hôm nay tôi không muốn nói, không muốn nhớ lại những chuyện đã qua.” Cô chậm chậm lắc đầu, giọng nói lộ rõ tâm tư cô đã quá mệt mỏi rồi.

“Được! Đợi lúc nào em muốn thì hãy nói.” anh ngay lập tức ngăn sự tò mò khẩn thiết của mình, dịu giọng đồng ý. “Nhưng mà từ giờ đến lúc đó, không được đẩy anh ra xa cũng như không được từ chối sự quan tâm của anh?”

Ánh mắt chờ đợi như cháy bỏng của anh khiến Ngôn Hải Lam không thể từ chối, cô gật gù đầu cho phép anh.

“Chào buổi sáng, baby, anh đưa em đi làm.”

“Hi! Baby, anh đang ở dưới công ty em, cùng đi ăn trưa nhé.”

“Baby, anh đến đón em về, trước khi về nhà có muốn đi ăn khuya không?”

Từ sau khi cho phép anh tiếp cận, Khuất Căng giống như ngày 3 bữa cơm đều đặn xuất hiện trước mặt cô.

Sáng đưa cô tới công ty, trưa cùng cô ăn cơm, tối đến công ty đón cô về, làm cho toàn công ty chỉ trong 3 ngày ngắn ngủi đều đã đồn ầm lên cô là có bạn trai đẹp trai như ngôi sao điện ảnh.

“Chỉ là bạn thôi.” cô không nhớ được mình đã nói câu này bao nhiêu lần rồi.

“Phó giám đốc! Chị đừng chối nữa! Chị là bạn mà chị lại chịu cho anh ta nhiệt tình đưa đón mỗi ngày?” Cung Nhã Văn vẻ mặt không tin châm chọc cấp trên.

Hôm nay hiếm hoi mới có ngày Phó giám đốc không cùng bạn trai hẹn hò ăn trưa, nên bọn họ mới có dịp “ép cung” hỏi cho ra sự thật.

“Đúng rồi! Trước đây Tiểu Lưu, Tiểu Tường, giám đốc, ngay cả phó tổng, trợ lý nói là thuận đường đưa chị về, chị cũng tìm đủ 800 lý do từ chối sự nhiệt tình của họ, bây giờ lại nói anh chàng đẹp trai kia chỉ là bạn thôi thì ai mà tin được.” Trần Chi Lâm nhanh chóng tiếp lời.

“Người ta có tin hay không cũng chẳng liên quan đến tôi.” Ngôn Hải Lam nhún nhún vai.

“Nhưng lại có liên quan đến bọn em.” Cung Nhã Văn buột miệng nói.

Ngôn Hải Lam hoài nghi nhìn hết lượt bọn họ. “Tại sao lại liên quan đến hai người?”

“Nếu bọn em nói ra, thì chị không được giận đó.” Cung Nhã Văn trầm lắng một hồi, e dè nhìn cô, bên kia Trần Chi Lâm thì lẩn tránh ánh mắt hoài nghi của cô.

“Sợ chị sẽ giận vậy thì đây tuyệt đối không phải chuyện tốt rồi.” Ngôn Hải Lam chau mày dựng đứng lên.

“Thực ra việc này không ảnh hưởng trực tiếp đến Phó giám đốc, chị không cần lo.” Cung Nhã Văn miễn cưỡng nói.

“Không trực tiếp ảnh hưởng, như vậy là gián tiếp ảnh hưởng rồi?”

“Phó giám đốc! Tốc độ phản ứng của chị đừng nhanh vậy được không.” Cung Nhã Văn thều thào yêu cầu.

“Nói đi! Thực ra là chuyện gì?”

“Bọn em lên mở một vụ cá cược ở trong công ty.” Cô nàng do dự một lúc mới nhướn cổ lên nhỏ tiếng nói ra sự thật.

Ngôn Hải Lam ngẩn người, đây là đáp án mà cô có nghĩ cũng chẳng nghĩ ra nổi.

“Cá cược cái gì?” cô tò mò hỏi, “Cược người đẹp trai trong lời đồn kia có phải bạn trai của chị không á?”

“Vậy thì có gì hay mà cược chứ, ai cũng nói phải hết mà.” Cung Nhã Văn mặt như treo biển “Chị có điên vậy không?” nhìn cô.

“Vậy thì cược cái gì?”

Cô lúc đó lại nhướn cổ, lộ rõ dáng vẻ do dự.

“Thực ra thì ờ....” cô nói rồi lại ngừng.

“Ờ cái gì?”

“Để mình nói cho.” Trần Chi Lâm ngừng khí dứt khoát mở miệng, “Thực ra em với Nhã Văn lúc mới đầu chỉ là cược trong mấy ngày sẽ thuyết phục được chị dẫn anh chàng đẹp trai chính thức ra mặt mọi người thôi, đối với người làm cái như bọn em đương nhiên là sẽ cho cược trong khoản thời gian ngắn nhất thôi.”

“Ban đầu chỉ là vụ cá cược nhỏ của phòng mình thôi, nhưng không biết tại sao, giờ khắp công ty đều biết hết. Không những số người tham gia cá cược gia tăng, mà còn một số người ngày thường hay đồ kị với vẻ ngoài vừa xinh đẹp lại giỏi giang là Phó giám đốc đã lên mở ra một vụ cá cược khác nữa, cược là ai trong số họ sẽ cướp được anh bạn trai đẹp trai của Phó giám đốc về tay mình. Bất kể là cướp được hoàn toàn hay có một nụ hôn vụng trộm hay chỉ là có tình một đêm thôi giờ đều có người đặt cược hết rồi.”

“Vụ cá cược đó tuy không phải do bọn em tổ chức, nhưng thực sự ban đầu lại do bọn em khởi xướng.” Cung Nhã Văn vẻ mặt xin lỗi lộ rõ ý biện hộ. “Bọn em muốn thắng tiền, nhưng lại lo khi Phó giám đốc chính thức giới thiệu bạn trai với các đồng nghiệp sẽ tạo cơ hội cho những kẻ có ý xấu tiến tới, cho nên ban nãy em mới nói là không trực tiếp ảnh hưởng, chỉ là gián tiếp ảnh hưởng thôi.”

“Xin lỗi! Phó giám đốc! Đây là lỗi của bọn em.” Hai người họ đồng thanh xin lỗi, nói xong lại cùng nhau cúi đầu hối lỗi, trên bàn ăn một thoáng trầm xuống.

“Thời gian tham gia cá cược của bọn em kết thúc chưa?” Ngôn Hải Lam đột nhiên mở lời hỏi.

“Hả?” Hai người cùng ngẩng đầu nhìn cô.

“Chị có thể đặt cược với không?”

Cung Nhã Văn và Trần Chi Lâm cả hai há hốc miệng nhìn cô, không hẹn mà cùng lúc lộ ra vẻ bị dọa đến đờ đẫn ra.

“Nếu như bọn em chịu chia 1 phần tiền thắng cược cho chị, tối nay chị sẽ giới thiệu Khuất Cánh ọi người biết.” Ngôn Hải Lam bình tĩnh nói.

“Phó giám đốc! Chị nói thật không?” Cung Nhã Văn chớp chớp mắt cẩn trọng nhìn cô.

“Trông chị giống nói đùa lắm hả?” Ngôn Hải Lam nghiêm mặt trả lời.

“Nhưng chẳng lẽ chị không lo những việc trong vụ cá cược kia sẽ xảy ra sao?” Cung Nhã Văn không kìm được liền hỏi.

“Việc sẽ xảy ra thì sẽ phải xảy ra, có lo cũng chẳng ích gì.”

Cung Nhã Văn và Trần Chi Lâm hai mặt nhìn nhau, dường như còn chưa hiểu ý của cô, nhưng bất luận thế nào thì có một việc đã được chắc chắn, đó là: Họ chuẩn bị sẵn sàng để đi thu tiền được rồi.

“Không thành vấn đề! Một nửa tiền thắng cược sẽ thuộc về Phó giám đốc, nửa còn lại hai người bọn em sẽ chia là đủ rồi. Chi Lâm, cậu nói đúng không?” Cung Nhã Văn mạnh mẽ tuyên bố.

“Đúng!” Trần Chi Lâm ra sức gật đầu, tuy số tiền thắng cược ít đi phân nửa thì là đáng tiếc thật nhưng chỉ cần có tiền mà không mất mát chút gì thì nên cười thầm rồi.

“1/3, tiền thắng 3 người cùng chia đều.” Ngôn Hải Lam công bằng đề nghị.

Trần Chi Lâm hai mắt sáng lên, liền vỗ tay một cái.

“Phó giám đốc anh mình.”

Trong cuộc họp, điện thoại trong túi của Khuất Căng đột nhiên rung lên, anh lấy điện thoại từ trong túi ra, cúi đầu liếc qua tên người gọi tới, chân mày bỗng giật giật.

Anh đưa tay lên ra hiệu, người trên bục thuyết trình tại cuộc họp lập tức ngừng lại.

“Hi! Baby! Đây là lần đầu tiên em gọi cho anh đó, nhớ anh à?” Anh bắt điện thoại, nhẹ giọng cười hỏi.

“Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng gọi em là baby!”

“Vậy em yêu thì sao?”

“Hải Lam!”

“Em yêu Hải Lam? OK! Anh biết rồi!” anh nghiêm chỉnh đáp, khoé miệng còn chút nửa thôi là chạm tới tận mang tai, khiến toàn thể nhân viên đang ngồi trong phòng họp kinh ngạc tới hai mắt mở to.

Phó chủ tịch của họ tuy đẹp trai, đối với cấp dưới có thể gọi là đầm ấm, lễ độ, nhưng dứt khoát không phải là dễ gần.

Khi anh cười thì khách sáo nhưng lại xa cách, khi không cười phong độ nhưng lại lạnh lùng.

Trong công việc anh tận tụy, nghiêm túc, ngoài công việc anh hoà đồng nhưng cũng rất sắc sảo. Với những kẻ mưu tính tạo mối quan hệ hoặc những kẻ muốn tiếp cận anh, anh đều có cách từ chối, khiến đối phương chẳng thể tìm được lý do nào để tiếp tục níu kéo, mà đặc biệt là phái nữ.

Vì vậy, nhiều người đoán này đoán nọ, có thể vị Phó chủ tịch từ Mỹ đến Đài Loan gần nửa năm này là tên “gay”, nhưng từ diễn biến câu chuyện của hôm nay, xem ra lời đồn kia chẳng cần đẹp cũng tự tan rã.

Em yêu Hải Lam chắc chắn phải là nữ rồi, hơn nữa, nhìn vẻ cười tươi rói rói trên mặt Phó chủ tịch khiến mọi người gai mắt kia, anh 100% là đang yêu rồi, mà còn đang yêu tới điên cuồng nữa kia, vì đây cũng là lần đầu tiên anh nghe điện thoại trong phòng họp.

Thật muốn gặp vị “Em yêu Hải Lam” đó quá, không biết cô ta có gì hấp dẫn mà có thể biến Phó chủ tịch của bọn họ thành một người hoàn toàn khác thế này.

Muốn biết quá đi mất.

“Em yêu Hải Lam à! Em tìm anh có việc gì không?” anh hồ hởi hỏi.

“Nếu như tôi muốn anh bỏ 2 chữ “em yêu” đi, anh có nghe không?” cô hết kiên nhẫn lặp lại.

“Nếu em chấp nhận “Baby” hoặc “Sweetheart”. Khuất Căng cố nén để cười không phát ra tiếng.

“Anh tối nay có rảnh không?” Cô hỏi sau khi thờ dài thườn thượt.

“Em muốn mời anh ăn cơm?”

“Đúng!”

“Thật hay giả vậy?” anh vui mừng tới nhộn nhạo những cũng không quên trêu chọc. “Em cuối cùng cũng bị tình cảm chân thành của anh làm cho cảm động rồi à, em yêu Hải Lam?”

Cô trầm lắng một hồi, nhưng anh dường như thấy rõ vẻ mặt hoàn toàn bất lực của cô với anh.

“Em muốn mời anh ăn gì, anh có thể chọn món không? Có cần anh đặt nhà hàng không, em yêu Hải Lam?” Anh vui vẻ hỏi.

“Em đã đặt xong rồi!”

“Ồ? Đã đặt rồi sao? Xem ra nhất định là nhớ anh cả ngày hôm nay luôn rồi? Thì ra thỉnh thoảng bận tới không có thời gian ăn cơm cùng em lại hoá hay, cứ vậy sau này anh nên bận tiếp, bận đến không có thời gian đưa đón em, không chừng em sẽ tương tư đến phát cuồng, có khi còn yêu cầu anh dọn tới ở chung với em, cùng em ngày đêm bên nhau —”

“Phù!” một vị cán bộ nào đó trong phòng họp đang uống nước mà chưa kịp nuốt xuống, nhin không nổi đành phải phun ra.

“Xin lỗi! Phó chủ tịch! Xin lỗi! Xin lỗi!” anh ta vừa cuống cuống xin lỗi, vừa lấy khăn tay trong túi ra lau chỗ nước vừa phun thành vũng trên bàn.

“Bên cạnh anh có người hả?” cô liên hỏi, giọng nói có chút hoảng loạn.

“Đúng vậy! Anh đang họp.”

“Anh nói gì?!” cô thốt lên, “Sao anh không nói sớm? Trời ạ! Chút nữa em sẽ gọi lại sau.”

“Đội đã! Hải” Khuất Căng chưa kịp ngăn cô thì điện thoại bên kia đã bị ngắt, anh chau mày nhìn về hướng kẻ đã phá hỏng việc của anh, chỉ thấy kẻ đó khi thấy đôi mắt lạnh ngắt của anh thì toàn thân cứng đờ, mồ hôi đầm đìa, tay đang lau bàn còn đang run rẩy.

Anh thoát nhiên thở ra một hơi, lướt ra cái không vui trong cơ thể, sau đó đưa mắt nhìn về phía người đứng trên bục nói: “Tiếp tục đi!”

Tiếp tục cuộc họp, lời đồn không kích tưng cũng vờ, sau đó mọi người đều suy nghĩ về người có thể điều khiển tâm trạng của phó chủ tịch tên Hải Lam kia thực ra là thần thánh phương nào.

Đúng là làm mọi người tò mò quá đi.

Karaoke?

Khuất Căng có chút ngạc nhiên thốt lên, không thể tin được cô lại mời anh đến quán karaoke ăn cơm, vậy là sao đây? Hai anh mong chờ cả buổi chiều.

“Anh không biết là em thích hát?” anh dờ khóc dờ cười nhìn cô, nói không ra cảm nhận của bản thân.

“Em không thích!”

“Em không thích?!” anh lại ngạc nhiên lần nữa thốt lên.

“Không thích!”

“Vậy sao chúng ta lại phải đến quán karaoke?”

“Đồng nghiệp của em quyết định!”

“Đồng nghiệp của em?” anh bỗng cảm giác trong não mình giống như xuất hiện vấn đề gì đó, nếu không sao anh lại không hiểu được cô thực ra đang làm gì vậy?

Anh quyết định hỏi tiếp.

“Xin hỏi Hải Lam yêu dấu, chúng ta hẹn hò thì có liên quan gì đến đồng nghiệp của em vậy?”

“Họ muốn gặp anh!”

“Ý vậy là em muốn giới thiệu anh cho đồng nghiệp biết?” Khuất Căng mắt sáng lên, vui mừng hỏi: “Ý nói là, em đã thừa nhận anh là bạn trai của em rồi, và hôm nay là cơ hội giúp anh chứng minh điều đó?” trái tim anh giống như muốn bay lên vậy

“Không phải!”

Cô trả lời không do dự làm trái tim anh vừa bay lên liền bị rơi xuống lại, anh nhìn cô vừa thất vọng lại bất lực không biết nên làm thế nào cho tốt, sau đó thở dài một hơi.

“Nếu đã không phải, cũng xem như là một cơ hội, là một hy vọng đi?” anh nhìn cô kỳ vọng, trên mặt biểu cảm giống các bà nội trợ bị ám ức.

Ngôn Hải Lam gật nhẹ đầu một cái, và cũng chưa bị diễn xuất tội nghiệp của anh gạt. “Nếu đã nói là cơ hội, em nghĩ anh tốt nhất xem nó thành một thử nghiệm đi,” cô nói với anh.

“Thử nghiệm?” anh lại phát hiện hình như trong não xuất hiện một chút vấn đề nữa, anh chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Không phải là em muốn nhờ đồng nghiệp quyết định giúp anh có đủ tư cách hẹn hò với em không chứ?” nếu đúng là như vậy, thì thật quá mức rồi đó.

“Quyền quyết định là ở em!” cô chỉ nói 1 câu.

Khuất Căng nhìn cô không đổi hướng, hoàn toàn đoán không được trong lòng cô đang toan tính chủ ý gì, nhưng không cần biết cô đang có ý gì, anh sớm đã hạ quyết tâm cô là người anh cần, đời này kiếp này phải cưới cho được cô rồi mà?

Từ trước giờ bản thân không hề lường trước sẽ có một ngày tự nhiên yêu sâu đậm một người, cảm giác này rất kỳ lạ, vì anh rõ ràng không hề có chút ký ức gì với cô, nhưng lại luôn có một loại cảm giác như quen biết cô, cảm giác yêu cô suốt đời.

Đối với việc mất ký ức, anh vẫn đang điều tra, nhưng ngoài việc biết trước lúc anh gặp tai nạn, đã từng lớn tiếng gây một trận với người nhà, và mất tích

một thời gian, còn đối với việc cô đã từng xuất hiện trong cuộc đời anh thì một chút thu hoạch cũng không có.

“Ok! Cũng như câu quân đến ta đỡ, nước đến thương tuỷ, khi cần thiết anh cũng có thể bất diện linh hoạt, nam nữ ăn hết, làm cho tất cả mọi người phải khua miệng dưới sự hấp dẫn của anh, để họ nhiệt tình chứng nhận tình yêu của đôi ta, em đợi mà xem!” Anh tự tin tràn trề vỗ ngực nhìn cô đảm bảo.

Ngôn Hải Lam nhép môi nhẹ nhàng, đáy mắt không ngăn được mảng mờ mờ đi.

“Chúng ta xuống xe thôi!” Cô nhặt nhều nói.

Cái đèn nhỏ trong xe quá mờ, Khuất Căng không hề chú ý đến lớp màng trên mắt cô, chỉ gạt đầu, tắt máy xuống xe.

“Có cần mua đồ vào ăn không, quán Karaoke có ang đồ bên ngoài vào không?” anh hỏi.

“Họ nói đồ ăn họ sẽ chuẩn bị, em chỉ cần đến nơi, và thanh toán là được rồi.”

Anh lại gạt đầu, hai người chờ thang máy, chọn tầng lầu của quán karaoke, thang máy từ từ hướng lên, một lúc thì đã tới tầng 7.

“Hoan nghênh quý khách!” nhân viên phục vụ đứng một bên cửa thang máy nói.

“Xin chào! Cho hỏi phòng 701 đi hướng nào?” Ngôn Hải Lam hỏi.

“Hai vị là bạn của cô Cung Nhã Văn đúng không?” nhân viên phục vụ cúi đầu nhìn cuốn sổ ghi nhận trên tay.

“Phải!”

“Mời hai vị đi hướng này!” nhân viên phục vụ đưa họ đến phòng 701.

Gõ cửa trước tiếp theo mở cửa phòng ra, giọng nói của nhân viên phục vụ vang lên trong phòng

“Thật xin lỗi! Có khách của chị đến!”

Nhân viên phục vụ vừa nói tiện thể đẩy cửa ra cỡ khoảng 90 độ, rồi đứng nghiêng người nhường đường cho hai người đứng ngoài cửa bước vào.

Ngôn Hải Lam vừa bước chân vào phòng, đồng nghiệp trong phòng đã nôn nóng đến đợi không được liền công kích cô.

“Phó giám đốc! Cuối cùng thì chị cũng đã đến!”

“Bọn em còn tưởng là tới phút cuối chị sẽ đổi ý, định là sẽ gọi điện thoại cho chị rồi đó!”

“Đến đây, đến đây, ngồi nào, ngồi nào, hai chỗ này là bọn em cố tình để lại cho hai người đó!”

“Muốn uống gì nào? Nước ngọt, hồng trà, rượu cũng có!”

“Xin lỗi nha! Do làm việc cả ngày mọi người cũng đã thấy đói rồi, cho nên chưa đợi hai người mọi người đã khởi động trước, hai người chắc là không trách đâu nhỉ?”

“Ngôn Phó giám đốc! Chị không giới thiệu ọi người biết sao? Hay là để bọn em tự giới thiệu trước vậy! Chào anh đẹp trai! Em tên là Tiêu Mỹ Linh, anh có thể gọi trực tiếp em là Mỹ Linh cũng được!”

“Còn em là Lý Tịnh Doanh, năm nay 26 tuổi, chưa kết hôn đó!”

“Em cũng chưa kết hôn! Em tên Trần Huệ Tĩnh, 28 tuổi thật sự trưởng thành lại xinh đẹp.”

Lần đầu thực sự thấy được anh chàng đẹp trai trong lời đồn xuất hiện trước mắt, 3 con cáo thành tinh lập tức tranh nhau đến bên Khuất Căng tự giới thiệu mình.

Khuất Căng tuy có chút giật mình trước sự nhiệt tình của họ, nhưng vẫn giữ được sắc giọng không đổi mà mỉm cười, vô cùng hữu lễ đáp lại từng người một, xem dáng vẻ anh phải rất cẩn thận ứng phó với bữa tiệc chiêu đãi này.

“Anh Khuất chào anh! Đây là danh thiếp của tôi! Xin chỉ giáo thêm!”

Gần đó không xa trong phòng không phải chỉ có nữ, cũng có không ít phái nam, và từng người một cũng đang giống với người kia đưa danh thiếp cho anh, và không ngừng len lén bàn tán về anh, trên mặt vẫn luôn hiện một chút địch ý.

“Xin chào! Rất xin lỗi tôi không đem theo danh thiếp bên mình.” anh nhận danh thiếp liền nói lời xin lỗi.

Phó tổng? Anh nhìn cấp bậc trên danh thiếp, ngoài mặt vẫn bình tĩnh tiếp tục mỉm cười nhìn từng người vừa chào hỏi và đưa danh thiếp cho anh, trong lòng cảm thấy không thoải mái đến mức cực điểm.

Phó tổng, Trợ lý, giám đốc, Phó giám đốc... những người này toàn bộ không phải nhân vật thường, người thường thì không đến, toàn là tình địch muốn tranh giành vợ với anh?

Hazi! Nếu họ muốn dùng cấp bậc trên danh thiếp để ra uy, vậy thì thật xin lỗi rồi, vì anh đây lại đường đường là phó chủ tịch của công ty đầu tư nổi tiếng quốc tế, ai có thể so sánh với anh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Uống rượu cạn ly không vấn đề, đối với thói quen thường ngày sẽ uống 1 ly rượu nhỏ trước lúc ngủ của Khuất Căng mà nói thì đây chỉ là chuyện nhỏ. Ca hát càng không là vấn đề, bài thứ nhất “Love Me Tender” rồi lại thêm 1 bài “And I Love You So” nữa, chất giọng trầm đậm tình cảm của anh làm không ít các cô gái có mặt ở đây tâm tư mê mẩn, và cũng làm cho các tình địch phải cam chịu hạ phong.

Nhìn anh vui cười đùa giỡn cùng đồng nghiệp của cô, tâm trạng của Ngôn Hải Lam trầm xuống, khổ sở giống như có khối chì đang đè nặng trước ngực cô, làm cô hít thở cũng trở nên khó khăn.

Anh đúng là có sức mê người, bất diện linh hoạt, nam nữ ăn hết, chỉ trong 2 giờ ngắn ngủi tất cả mọi người đều khuất phục trước mê lực của anh, đặc biệt là nữ. (ces: bit đánh dấu làm j r đúng ko bạn “Rách”=)) bất diện linh quang thì bit chứ bất diện linh hoạt chưa thấy, ko dám áp bừa)

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiêu Mỹ Linh, Lý Tịnh Doanh và Trần Huệ Tĩnh - ba người đó tách cô khỏi anh, luân phiên nhau tiếp cận anh, ánh mắt của họ như biến thành hình trái tim. Còn nụ cười trên mặt anh thì từ đầu giờ vẫn như một, xem việc ngồi bên cạnh anh là cô hay người khác cũng chẳng sao cả.

Đây là một thử nghiệm, cô tưởng là mình đã nói qua cho anh biết, đã nhắc nhở anh rồi, không ngờ là anh một chút cũng không biết cảnh giác, vẫn đề lộ nguyên hình của một công tử đào hoa.

Lòng rất đau, cô ngỡ là năm đó sau khi bị anh bỏ rơi trái tim cô đã đau đến mất hết cảm giác rồi, sẽ không còn biết đau là gì nữa, nhưng hiện giờ đây trái tim cô đang đau, mà lại vì cùng một người mà đau.

Ngôn Hải Lam ơi là Ngôn Hải Lam, người ta bị gạt một lần thì đã biết học khôn ra rồi, sao mày lại phải bị gạt tới 2 lần mới học khôn ra được vậy? Mày đúng là đồ ngu ngốc.

“Phó lý! Sao chị lại im lặng vậy?” Cung Nhã Văn nghiêng người sang hỏi.

“Chị hơi mệt chút thôi! ” cô miễn cưỡng trả lời.

“Không phải mệt! Mà là do tâm trạng không được tốt? ”. Cung Nhã Văn nhép nhép môi, mang hàm ý ám chỉ ánh mắt chuyển hướng nhìn sang 3 con cáo tinh không biết sĩ diện. “Có cần em thay chị dạy cho họ một bài học không? ”

Ngôn Hải Lam nhè nhẹ lắc đầu.

“Phó Lý! Anh Khuất là bạn trai của chị, với tư cách bạn gái chị có đủ quyền xử 3 con cáo tinh đó mà! ”

“Chị đã nói rồi! Chị và anh ta chỉ là bạn! ”

“Phó lý! Em có mắt nhìn mà, được chứ? ”

“VẬY em lẽ ra phải nhìn được anh ta và chị chỉ là bạn thôi, nếu không thì sao anh ta dám ngang nhiên trước mặt ‘bạn gái’ có cử chỉ thân mật với cô gái khác chứ? ”

“Phó lý! Chị nói thật chứ? Anh Khuất có thật không phải bạn trai của chị không? ” Trần Chi Lâm ngồi kế Cung Nhã Văn liền chen lời vào hỏi. “Như vậy là em có thể tham gia vào danh sách cạnh tranh theo đuổi anh Khuất Căng đẹp trai rồi? ”

“Trần Chi Lâm! ” Cung Nhã Văn trừng mắt cảnh cáo.

“Em chỉ nói chơi thôi mà! ” Trần Chi Lâm lập tức đưa tay xin hàng.

“Nhưng mà nói thật chứ, nếu anh Khuất Căng đẹp trai kia thật không phải bạn trai của phó lý, vậy chẳng phải đã quá có lợi cho 3 con cáo tinh kia rồi, có muốn cược, 3 người họ ai sẽ là người trúng tuyển được anh Khuất đẹp trai đề ỷ? ”

“Cô đừng có nói bậy nữa được không! Chẳng lẽ cô nhìn không ra trong mắt anh Khuất chỉ có mình phó lý thôi sao, còn đối với 3 con cáo tinh kia chỉ là lễ độ của một người đàn ông cần có, nên mới không mở lời đuổi họ đi thôi!”

Sau đó Trần Chi Lâm bỗng cảm thấy hoang mang, liền lo lắng quay sang nhìn Ngôn Hải Lam.

“Phó lý! Hát nha! Tôi nay vẫn chưa nghe chị hát!” Cung Nhã Văn bỗng lấy micro đẩy vào người cô, sau đó đứng lên đi về phía Khuất Căng, đưa tay kéo anh ra từ trong tay 3 con cáo tinh. “Anh Khuất! Tôi với anh đổi chỗ ngồi, anh qua hát cùng phó lý của chúng tôi 1 bài đi”. Rồi đẩy anh sang chỗ cô.

Khuất Căng lập tức nắm bắt cơ hội ngồi ngay về chỗ kế bên người yêu “Xin lỗi! Tôi thấy hơi mệt! Chắc phải về trước thôi?”. Anh vừa ngồi xuống, Ngôn Hải Lam lập tức đứng lên.

“Phó lý?” Cung Nhã Văn liền thốt lên. Cô vừa kéo anh Khuất về bên cạnh chị ấy mà.

Khuất Căng cũng đứng lên theo, nhìn mọi người gật đầu nói: “Thật xin lỗi! Nếu Hải Lam đã mệt rồi! Vậy chúng tôi xin được về trước nha! Tôi nay rất vui được quen biết mọi người!”

“Phó tổng, hiệp lý, giám đốc, xin thất lễ, tôi xin về trước!”. Ngôn Hải Lam đứng lên nhìn các cấp trên nói, cùng lúc cầm túi xách lên bước ra khỏi phòng.

“Tạm biệt! Chúc mọi người chơi vui vẻ!” Khuất Căng lịch sự chu toàn một lần nữa chào mọi người rồi quay người rời đi.

Sau khi bước ra khỏi phòng, anh mới phát hiện Ngôn Hải Lam không hề đứng lại đợi anh, anh nhăn chân mày, nhanh chân tăng tốc đuổi theo.

“Em đang giận sao?” anh bắt lấy tay cô hỏi.

“Không có!” cô nhẹ nhẹ rút tay mình lại.

“Đừng gạt anh! Anh nhìn thấy được em đang giận, anh đã làm sai gì nào?” anh nghiêm chỉnh hỏi.

“Anh không có sai, người sai là em.”

“Là ý gì?”

Cô lắc đầu, mệt mỏi nói: “Em thấy rất mệt! Có thể để em đi thanh toán trước, rồi về nghỉ ngơi sớm được chứ?”

Anh lại chau chân mày lại bĩm môi nhìn cô, rất muốn bắt cô nói rõ vấn đề tại sao, nhưng ánh mắt cô lại lộ ra sự mệt mỏi vô cùng làm anh mềm lòng.

“Thôi được!” anh đồng tình. “Chúng ta đi thanh toán, xong thì anh đưa em về nhà!”

Thanh toán xong lên xe ngồi, Ngôn Hải Lam liền nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ, đến khi cảm giác xe đã ngừng lại thì mới mở hai mắt ra.

“Anh đưa em lên nhà!”

“Không cần đâu! Thời gian cũng không còn sớm nữa! Anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi!” cô lắc lắc đầu, sau đó đẩy cửa xe bước ra.

“Hải Lam!” Khuất Căng bỗng gọi cô lại, không biết tại sao trong lòng có chút thấp thỏm bất an. Cô im lặng nhìn anh, tựa như đang đợi anh lên tiếng.

“Ngày mai gặp!” anh nói.

Cô mỉm cười, vẫy vẫy tay với anh, đóng cửa xe lại xong, một mạch đi vào cổng lớn của tòa cao ốc, mất dạng.

Khuất Căng thu hồi tầm mắt, lái xe một hồi lâu trên đường, thì bỗng nhớ lại vừa nãy cô không hề trả lời lại anh là ngày mai gặp.

Cảm giác bất an trước đó lại ngày một tăng lên gần như vây phủ toàn cơ thể anh, anh lắc lắc đầu, cố dùng sức muốn vứt bỏ cái cảm giác bất an ra khỏi bản thân.

Anh tự cho là biểu hiện tồi tệ nhất của anh trước mặt đồng nghiệp cô rất tốt, đặc biệt là đối với 3 cô đồng nghiệp không biết xấu hổ của cô, anh cũng không lộ vẻ ra khinh ghét hay phiến hà, nên biểu hiện không được 100% cũng được 90% mới đúng.

Sẽ không có việc gì, anh tự trấn an mình. Như cô đã nói, cô chỉ là do quá mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi 1 đêm sau đó thì mọi việc đâu lại vào đấy thôi.

Không có gì, nhất định là không có việc gì đâu.

* * *

Không thể có việc quái quỷ này được!

Khuất Căng rất tức giận, giận bản thân sao lại không tin giác quan thứ 6 của mình, ngay từ đầu đã cảm giác được sự bất an thì phải có hành động ngay, chứ không phải đợi đến lúc cô tránh né lẫn trốn, không gặp mặt anh thì lúc đó mới hối hận.

Đáng ghét! Đáng phẫn nộ nhất là ngay đến bản thân anh cũng không biết mình đã phạm phải sai lầm gì, mà bị cô cho ra rìa.

Nếu bị từ hình, trước lúc xử bắn, vẫn còn quyền lợi cuối là được tuyên đọc tội trạng mà bản thân phạm phải, nhưng còn anh thì sao? Tại sao cái gì cũng không biết, thì đã bị hành hình rồi, anh thực ra đã làm sai cái gì?

Anh không thể chấp nhận bản thân vô duyên vô cớ bị cô cho ra rìa, anh cần tìm được cô, hỏi rõ ràng vấn đề mới được.

Nhưng nói thì dễ mà làm thì rất khó, anh đã liên tục 3 ngày liền ôm cây chờ thỏ trước cổng nhà cô và trước cổng công ty, nhưng đến cái bóng của cô cũng không thấy.

Cô thực ra đang trốn ở đâu? Đáng ghét!

Quay đủ 8 hướng để kiểm tra, ánh mắt anh không chuyển sắc nhìn về hướng cổng lớn của công ty cô.

Khi đó, đúng vào lúc giữa trưa, những người làm việc trong toà nhà gộp thành từng nhóm 3 ~ 5 người cùng ra ngoài giải quyết cơm trưa.

Ngay lúc đó, một dáng người rất quen mắt từ trong cửa lớn đi ra, anh nheo đôi mắt, cố nhớ lại tên cô, Cung — Nhã Văn? không sai, đúng là cô ta.

Anh nhanh chóng đẩy cửa xe bước ra đi về phía cô: “Cô Cung! Tôi có thể phiền cô vài phút không?”

Bỗng nhiên thấy anh xuất hiện, Cung Nhã Văn hơi kinh ngạc một cái, rồi trên khuôn mặt lập tức lộ ra biểu cảm trong lòng đã hiểu: “Có chuyện sao, anh Khuất?” cô thừa biết mà vẫn nhìn anh hỏi

Khuôn mặt Khuất Căng nghiêm túc thật lòng nhìn cô gật đầu

“Tôi muốn gặp Hải Lam!”

“Anh muốn gặp phó lý cứ đi mà gặp, anh nói với tôi chi vậy?” cô nhướn chân mày nói.

“Nếu tôi gặp được cô ta, thì tôi sẽ không nhờ cô giúp đỡ rồi!” anh lộ ra biểu tình khổ sở không cách đối phó, van nài nhìn cô.

Mỹ nữ cầu sự trợ giúp làm người ta thấy tội nghiệp, không ngờ là đẹp trai cũng cùng kết quả. Cô thờ dài một cái, nhỏ nhẹ nói với anh: “Nếu phó lý đã không muốn gặp anh, thì cho dù tôi chịu giúp anh cũng không gặp được chị ấy đâu!”

“Vậy nói tôi biết tại sao đi? Cô nhất định biết nguyên nhân vì sao cô ấy đang lẩn tránh, không chịu gặp tôi mà?” anh nhìn cô không đổi hướng.

“Sao anh lại nghĩ là tôi biết chứ?” cô hiểu kỳ hỏi.

“Hôm trong phòng karaoke tôi để ý được, cô ấy với cô nói chuyện nhiều nhất!”

“Hôm đó trong phòng karaoke, tôi còn tưởng là sự chú ý của anh toàn bộ đều để hết ở chỗ 3 con cáo tình kia thôi chứ!” cô nhin không được nhỏ tiếng châm biếm.

“Đây là nguyên nhân cô ấy tránh né không gặp tôi?” Khuất Căng tròn tròn hai mắt lộ ra vẻ khó mà tin được.

“Tôi không biết, nhưng chắc chắn là có liên quan!”

Anh lắc đầu: “Họ đều là đồng nghiệp của cô ấy mà, đã giới thiệu đặc biệt vậy thì trên biểu hiện cho thấy là có một giao tình nhất định, lần đầu gặp mặt, tôi làm sao có thể lộ vẻ bất mãn khinh ghét với họ chứ? Cô ấy nói đây là một thử nghiệm. Tôi đã cố gắng biểu hiện sự thân thiện, bình dị, dễ gần của mình, kết quả.....”

“Phó lý nói với anh đó là một thử nghiệm?” Cung Nhã Văn chau mày lại suy ngẫm, sau đó nhớ lại một hồi.

Khuất Căng nhìn cô.

“Anh hiểu sai phương hướng mà phó lý muốn thử nghiệm anh rồi! Điều chị ấy muốn thử nghiệm không phải là hình ảnh anh hòa đồng với mọi người, mà là phản ứng của anh đối với những cô gái chủ động xà vào lòng anh kia, kết quả chị ta thấy được là anh không hề cực tuyện người nào hết...”

Khuôn mặt anh như bị sốc, miệng hơi hé mở không thể tin được

“Tôi thật xin lỗi! Thực ra sự việc ra nông nổi này, tôi cũng có phần trách nhiệm” Cung Nhã Văn xin lỗi: “Nếu tôi và Trần Chi Lâm không mở cuộc cá cược quá vô vị này, quan hệ của anh và phó lý nhất định vẫn được duy trì như cũ, phó lý cũng sẽ không trong một thời gian ngắn biến trở lại như trước đây một kẻ cuồng công việc. Ngoài ra còn cười như không cười..”

“Cô nói là cá cược gì vậy?” Ánh mắt anh lạnh đi, trầm giọng hỏi

“Việc này nói ra dài dòng, hơn nữa giờ nghỉ trưa của tôi có hạn, lại còn phải mua com phần dùm phó lý nữa, cho nên chúng ta có thể vừa đi vừa nói

không?” Cung Nhã Văn hỏi.

Anh không do dự liền gạt đầu, chỉ cần có thể tìm then chốt tồn tại trong vấn đề, dựa theo đó mà giải quyết sẽ dễ hơn nhiều.

“Phó lý! Đây làm phần com đùi gà chị cần.” Cung Nhã Văn để phần com trên bàn.

“Cám ơn em! Mỗi ngày đều làm phiền em vậy thật xin lỗi!” Ngôn Hải Lam ngẩng đầu nhìn cô nói.

“Chị là tiện tay thôi mà!” cô lắc lắc đầu. “Đây là tiền thối lại của chị, còn nữa thêm một ly nước uống đầy lòng yêu thương” cô để nước uống và tiền thối lên bàn.

Ngôn Hải Lam ngó ra một lúc, nhìn ly nước rồi lại nhìn cô. “Hai ly nước này phải do chị mời mới đúng, bao nhiêu tiền? Chị trả em!”

Cung Nhã Văn lắc đầu. “Tiền của hai ly nước này không phải em trả đâu!”

Cô không hiểu nhìn Cung Nhã Văn.

“Em gặp anh Khuất ở dưới lầu.”

Ngôn Hải Lam bỗng nhiên toàn thân đứng thẳng lên.

“Anh ta nói là muốn gặp chị!”

Ngôn Hải Lam im lặng xoay người, lấy hộp com đùi gà từ trong túi ni lon ra, mở hộp, im lặng ăn phần com trưa của mình.

“Phó lý!” Cung Nhã Văn nhìn không được liền lên tiếng gọi.

“Chị không muốn gặp anh ta!” cô quay đầu lại, biểu cảm lạnh lùng.

“Em cũng nghĩ vậy, nên em nói anh ta sau này đừng tới nữa!”

Ngôn Hải Lam kinh ngạc một lúc liền nhìn cô.

“Em làm sai rồi sao?” Cung Nhã Văn mắt không đổi hướng trừng mắt nhìn lại cô hỏi.

Về kinh ngạc dần dần bị vẻ mặt vô cảm thay thế, Ngôn Hải Lam quay đầu, gấp đùi gà trong hộp com lên nhẹ nhàng cắn 1 cái, nhai, nuốt xuống bụng xong, mới chậm chậm trả lời, “Không! Em làm đúng lắm! Cám ơn em!”

“Phó lý! Thực ra chị đã yêu anh Khuất rồi đúng không?” Cung Nhã Văn im lặng một hồi, liền mở lời hỏi.

Ngôn Hải Lam vẫn tiếp tục ăn com hộp, không lên tiếng.

“Em cảm thấy anh Khuất đối với chị là thật lòng. Phó lý, nếu chị đã yêu anh ấy, tại sao lại không cho 2 người một cơ hội? Em thấy chỉ đơn thuần dựa vào biểu hiện của anh ta hôm đó trong phòng karaoke, mà phủ định tất cả, như vậy đối với anh Khuất hình như có chút không công bằng”.

“Chị có nên xem xét lại không, phó lý? Anh Khuất trước khi đi nhờ em nói với chị, anh ta nói chị có điện thoại của anh ta, biết cách nào tìm được anh, anh ta nói là sẽ đợi chị 3 ngày, nếu như trong vòng 3 ngày đợi không thấy điện thoại của chị, anh ta biết bản thân phải làm gì rồi!”

Ngôn Hải Lam vẫn im lặng không lời, giống như không nghe thấy lời nói của Cung Nhã Văn.

“Phó lý! Chị có nghe em nói không?” Cung Nhã Văn không thể không nâng cao âm lượng

“Nghe rồi!” cô cuối cùng cũng nói.

“Vậy chị —?”

“Nhã Văn! Có thể nhờ em để cho chị yên tĩnh ăn xong bữa com trưa này không?”. Cô bỗng quay người cắt ngang lời của Cung Nhã Văn, trên mặt lộ vẻ điềm tĩnh đến nỗi làm người khác cảm thấy có chút khó mà thân cận, thậm chí có thể nói là lạnh lùng.

Cung Nhã Văn ngó ra một lúc, nhìn cô, không tự chủ gạt đầu. “Ồ! được! vậy em không làm phiền chị ăn com nữa!” nói xong, bước chân cô có chút hoang mang nhanh chóng rời đi.

Sau khi Cung Nhã Văn đi, Ngôn Hải Lam quay người lại, im lặng tiếp tục ăn com trưa, nhưng hoàn toàn không biết bản thân đang ăn cái gì.

3 ngày? Thì ra đối với anh, cô chỉ đáng để chờ đợi 3 ngày thôi, thì ra là vậy, cô điềm nhiên suy nghĩ.

Một năm bằng 3 ngày, cô đợi anh 1 năm, còn anh chỉ nguyên ý đợi cô 3 ngày, xem ra, như vậy chính là sự sâu cạn của tình yêu mà anh đã vì đối phương mà bỏ ra, đúng là rõ ràng lại dễ hiểu, cô châm biếm nghĩ.

Ngôn Hải Lam ơi là Ngôn Hải Lam, như vậy là mày đã xem rõ bộ mặt thật của anh ta chưa, đừng có lại ngu đần hy vọng trong lòng nữa, tưởng bản thân đối với anh là không gì có thể thay thế, là đặc biệt, là duy nhất chẳng?

Một tiếng cười nhẹ bỗng phát ra từ mép môi cô, làm cô ngỡ ngác một lúc, góc miệng càng lúc càng há ra không ngăn được.

“Như vậy tốt! đúng là rất tốt!” cô lẩm bẩm tự nói với chính mình.

Năm đó mất đi anh, cô dường như có thể nói là ngày ngày dùng nước mắt để rửa mặt, có nhiều lần khóc đến gần như đứt hờn, tưởng bản thân sẽ đau lòng mà chết, nhưng mà nhìn cô hiện giờ đi, cô vẫn còn có thể cười ra được, như vậy là rất tốt, đúng là rất tốt.

Kéo ngăn tủ ra, lấy điện thoại trong ngăn tủ, mở danh bạ điện thoại cô tìm “cha của baby”. Nhấn chọn xóa bỏ, sau đó do dự nhìn nó.

Cha của baby, cô cứ nghĩ là baby cuối cùng đã có cha rồi, không ngờ chỉ là 1 giấc mơ. Không phải đứa trẻ nào cũng có cha, cũng cần có cha đúng không?

Baby đã có ông bà yêu thương, còn có người mẹ như cô xem như bảo bối là đủ rồi, không cần phải có một người cha ở bên đúng không?

3 năm qua, baby có thể không có cha, vậy 10 năm sau, 20 năm nó cũng vẫn có thể đúng không?

Baby không có cha, trước đây không có, sau này cũng sẽ không có.

Cô nhắm mắt lại, chọn xác nhận xóa.

* * *

“Mami!” Baby bỗng giang tay nâng mặt cô lên, chớp chớp đôi mắt búp bê to tròn nhìn cô.

“Sao vậy? bảo bối?” Ngôn Hải Lam ôm con gái vào lòng, bế cô bé lên dịu dàng hỏi.

Vì muốn tránh mặt Khuất Cầm, thời gian này cô sang nhà cha mẹ mình ở Đào Viên, không có về nhà mình, tuy là phương tiện giao thông đi lại mỗi ngày hơi mệt chút, nhưng may sao có một đồng nghiệp có xe cũng ở gần đây, cho nên mỗi ngày cô ngoài việc phải đi làm sớm hơi tiếng rười, thì đôi lại còn tiếp kiệm được tiền xe.

Cũng như vậy, 1 tuần nay, cô không ngừng suy tính có nên dọn về nhà cha mẹ không, như vậy một là có thể giải tỏa được việc ở bên ngoài một mình cô đơn, hai là có thể ở bên con gái và cha mẹ nhiều hơn.

Trước câu hỏi của cô, baby không đáp lại, chỉ sờ sờ mặt cô xong, bỗng giang đôi tay nhỏ xíu ôm lấy cô.

Ngôn Hải Lam tự nhiên cũng ôm lại con gái, tuy là không biết tại sao cô bé đang chơi xếp hình gỗ, xếp đến một nửa, bỗng bỏ miếng gỗ xuống chạy lại ôm cô, nhưng hiện tại cô cũng đang rất cần được ôm ấp.

Hôm nay đã là ngày thứ 3 kỳ hạn cuối cùng, sau khi qua 4 giờ, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc, quá khứ, hiện tại và tương lai giữa anh và cô, tất cả sẽ được triệt để kết thúc biến thành quá khứ, chỉ cần qua 4 giờ là đủ rồi.

4 giờ đồng hồ...

“Hải Lam!”

Bỗng nghe tiếng gọi cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mẹ cô không biết tự bao giờ đã đứng bên cạnh cô, trên mặt hiện vẻ lo lắng hoài nghi nhìn cô.

“Có muốn nói chuyện một chút với mẹ không?” mẹ cô hỏi

“Bà!” nghe tiếng bà, baby lập tức ngẩng đầu lên, ngọt ngào nhìn bà gọi.

“Baby! Ông đang xem nàng tiên cá trên châu kia! Con có muốn đi xem không?” mẹ Ngôn nói với baby.

“Xem! Con muốn xem! Con muốn xem!” baby phấn khởi lên lập tức nhảy lên trong lòng Ngôn Hải Lam.

“Muốn xem thì đi mau lên!” mẹ Ngôn vỗ vỗ Baby.

Baby nhanh chân trèo xuống đầu gối của Ngôn Hải Lam, xoay người chạy nhưng lại bỗng như quên cái gì đó liền quay người lại, đưa tay kéo tay cô.

“Mami! Mami đi cùng con!”

“Mami nói chuyện với bà trước, chút nữa sẽ qua với con!” Ngôn Hải Lam dịu dàng vén lại tóc phủ bên góc miệng của con gái, dịu dàng nói.

“Dạ!” Baby lên tiếng, lại nhìn cô một cái, mới quay người chạy về phía phòng khách.

“Baby rất nhạy cảm! Mỗi lần mẹ và cha con cãi nhau, lúc tâm trạng không vui, nó đều chạy đến làm nũng với mẹ, giống như muốn an ủi mẹ vậy”. Bà Ngôn ngồi xuống bên cô nói.

“Có rõ ràng vậy không, đến Baby cũng thấy ra được?” Ngôn Hải Lam bỗng gượng cười.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bà Ngôn quan tâm hỏi.

“Con không biết nói từ đâu.” cô cúi đầu thờ dãi.

“Vậy thì nói từ đâu!” Bà Ngôn đưa tay ra phủ lên tay cô, dịu dàng vỗ nhẹ tay cô. “Đúng lúc này đây mẹ cũng đang rảnh, có nhiều thời gian để nghe con nói!”

Thời gian...

“Chỉ còn lại có 4 giờ thôi!” cô không tự chủ được cuối đầu nói.

“Cái gì mà chỉ còn lại 4 giờ?”

“Thời gian anh ta đợi con!” cô im lặng một lúc rồi trả lời.

“Thời gian ai đợi con?”

Cô lúc này lại im lặng lâu hơn mới chầm chầm nói: “Cha của baby!”

“Hải Lam?” Bà Ngôn kinh ngạc trong một lúc hai mắt tròn tròn. “Con nói cái gì? Cái gì baby?”

Ngôn Hải Lam nhắm mắt lại. “Cha!”

Ngôn Hải Lam không biết nên nói gì. Mắt nhìn con gái, run rẩy, gần như nói không thành lời.

“Con...con không phải nói cha của baby xảy ra tai nạn giao thông mất rồi sao?”

“Mẹ! Con xin lỗi!”

“Con gạt mẹ ư? Cha của Baby thực ra không hề chết?”

“Xin lỗi!”

“Tại sao, tại sao con lại gạt mẹ?” Bà Ngôn đưa tay nắm lấy vai cô, ép cô ngừng đầu lên nhìn bà. “Người đó...” bà thực chất không biết làm sao hình dung người đó “chết đi sống lại”.

“Con vừa nói thời gian hấn đợi con chỉ còn lại có 4 giờ, đó là ý gì? Con vẫn trong mấy năm qua có phải vẫn qua lại, chưa từng xa nhau?” Bà Ngôn hỏi. “Hấn, hấn có phải là đã có vợ rồi, cho nên con không dám nói với mẹ, con nói mẹ nghe xem.” khuôn mặt bà kinh hãi nhưng cố chần tỉnh lại nhìn đứa con gái đã dối gạt bà.

Ngôn Hải Lam lắc lắc đầu, cảm giác được mẹ cô cùng lúc thả lỏng người thở một hơi.

“Còn tốt! không phải thì tốt!” bà xoa xoa ngực mình. “Cho nên, con và hấn thực ra là chuyện gì?”

“Khuất Căng!” Ngôn Hải Lam im lặng một lúc, khàn giọng đáp.

“Tụi con mấy năm nay vẫn liên lạc thường xuyên hay vẫn qua lại với nhau?” bà nôn nóng hỏi.

Ngôn Hải Lam lắc lắc đầu.

“Vậy thực ra là chuyện như thế nào? Tụi con tại sao lại hợp lại với nhau, hấn đã kết hôn rồi à? Biết sự tồn tại của Baby chưa? Con còn yêu hấn không? Hấn đâu, con vừa nói thời gian hấn đợi con chỉ còn lại 4 giờ, chuyện này lại là sao?” mẹ Ngôn gấp rút hỏi.

Ngôn Hải Lam tâm trạng hỗn loạn, không biết làm sao trả lời câu hỏi liên tục và những vấn đề không ngừng phát sinh của mẹ Ngôn.

“Hải Lam! con nói mẹ nghe, đừng có im lặng không lời nữa!” bà nóng hết ruột gan

“Mẹ”

“Ồ?”

“Nếu như biết rõ anh ta là một công tử đào hoa, đối với tình yêu lại không chung thủy, nhưng mà vì Baby, con có phải là nên cho anh ta một cơ hội

không? ”. Cho anh thêm một cơ hội để tổn thương bản thân lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Kha!

Bây giờ đã là nửa đêm - 12 giờ đúng, kim giây không tiếng không lời lướt qua 12 giờ, tiến thêm một số nữa thôi, là một ngày mới lại bắt đầu.

Khuất Căng im lặng ngồi trên sofa trong phòng khách, mắt không đổi hướng nhìn chiếc di động để trên bàn trà, nó giống như là bị hỏng rồi, 3 ngày liền không hề rung lên lần nào.

Cũng có thể nó hỏng thật rồi, anh chịu không nổi phải nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại biết rất rõ di động không bị hỏng, hỏng đây chính là lòng nhẫn nại của anh.

Anh đã chịu đựng đủ sự chờ đợi rồi, và cũng chịu đủ phiền muộn và nhớ nhung khi không thấy được cô, không nghe được giọng của cô, anh đã tôn trọng cô, đã cho cô chọn lựa, nếu như đây là lựa chọn cuối cùng của cô, vậy tiếp theo sau anh không cần phải do dự nên làm gì nữa.

Thời hạn 3 ngày đã đến, anh cần bắt đầu tiến công rồi.

Cầm di động trên bàn lên, anh quyết định bấm số gọi về New York.

“Jeff! là tôi! ” anh trầm giọng nói. “có một việc — ”

“Khuất Căng? Tôi đang định gọi điện cho anh đây. ” giọng của Jeff có chút khẩn cấp không thể chờ được.

A lo lắng một lúc, nhanh chóng hỏi: “Có phải là đã điều tra được gì rồi không? ”

“Phải! Tấm hình mà anh gửi qua có hiệu quả rồi đó, người làm trong khách sạn nhìn thấy người con gái trong hình, liền có biểu hiện nhớ ra cô ta”. Jeff phấn khởi nói.

“Thật không? họ đã nói gì? họ có nhớ ra tôi không? ” Khuất Căng ngăn không được kích động, nắm chặt lấy điện thoại.

“Không! Họ không nhớ anh, nhưng đối với những việc của cô gái của anh thì nhớ rất rõ ”

“Họ đã nói những gì? Mau nói tôi nghe đi! ” anh khẩn thiết nói.

“Họ nói cô gái của anh tên là Betsy, là sinh vật nhỏ bé rất kiên cường, dũng cảm lại rất tội nghiệp. ”

Betsy? đó là tên tiếng anh của cô sao?

“Họ nói sau khi bạn trai cô ta để lại tờ giấy nói cô ta đợi anh quay lại, thì biệt vô âm tín một đi không về, nhưng cô gái vẫn tin rằng bạn trai mình sẽ quay lại, cho nên kiên quyết ở gần khách sạn đợi đúng 1 năm. ”

Khuất Căng kinh ngạc đến cứng cả người. Đúng 1 năm?

“Còn nữa! cô ta lúc đầu ở trong khách sạn, nhưng sau đó do tiền trên người càng lúc càng ít đi, nên đã dọn ra ngoài, nên do vậy, cô ta hằng ngày vẫn đến quán tiếp tân của khách sạn hỏi có ai nhắn gì cho cô không, bất luận là trời tốt, trời mưa, gió lớn hay tuyết rơi cũng vậy, mọi người đều bị rung động trước nghị lực kiên cường của cô. ”

Khuất Căng nắm chặt nắm đấm tay. Bất luận trời tốt, trời mưa, gió lớn hay tuyết rơi?

“Họ nói mọi người đã khuyên cô nên từ bỏ đi, nhưng cô vẫn gật đầu cười nói vâng, nhưng ngày hôm sau lại đúng giờ xuất hiện. ” Jeff chậm rãi tiếp tục nói: “Có một lần quầy tiếp tân của khách sạn tức giận sự ngu muội của cô, đã nói dối là bạn trai cô có gọi điện đến, khi biết được cô vẫn đang đợi anh, liền cười lớn chỉ trích cô là đứa ngu ngốc. Anh đoán thử xem sau khi nghe xong cô ta phản ứng thế nào? ”

Khuất Căng nói không ra lời đáp lại anh.

“Cô ta cười lên nói anh gạt tôi, sau đó quay người bỏ đi, hôm sau lại xuất hiện với đôi mắt sưng đỏ, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười kiên cường, tiếp tục sự chờ đợi vô hạn của cô. ” Jeff dường như không hy vọng lời đáp của anh, thờ dãi công bố đáp án. “Khuất Căng! anh còn đó không? ”

Khuất Căng gật đầu, muốn biết bản thân đúng là đáng chết tới đâu, anh không hoài nghi người bạn trai đáng chết của cô là người khác, do nếu như cái kẻ đáng chết đó không phải là anh, Jeff sẽ không nói “cô gái của anh”, như vậy là lãng phí thời gian trên việc không liên quan đến anh.

Hải Lam đã từng một thân một mình trên nước Mỹ đợi anh đến 1 năm?

Không phải 1 tuần hay 1 tháng, mà là 1 năm!

Trời ạ! anh ruốt cuộc đã làm gì đối với cô, mà cô lại một mình trải qua đằng đẳng 1 năm trong sự chờ đợi như vậy? vừa nghĩ đến đây, anh đã hận đến nỗi muốn giết chết bản thân!

“Khuất Căng! anh còn muốn nghe nữa không?” đầu dây bên kia không nghe được tiếng của anh, Jeff lại hỏi thêm lần nữa.

“Muốn!” anh ép mình phải phát ra giọng khàn đáp lại.

“Anh!” Jeff nói nhưng lại ngưng, cùng lúc thở ra một hơi xong tiếp tục nói: “Họ nói sau khi cô ta đợi đúng 1 năm, bỗng liên tục mấy ngày liền không thấy đến khách sạn nữa, mọi người do lo lắng nên đã đến chỗ ở của cô, lo là cô có phải bị bệnh không, kết quả từ bên phòng phía đông nghe được là cô gái đã tìm được bạn trai mà cô ta vẫn đang chờ đợi rồi, nên đã chạy đi gặp anh.”

Mặt Khuất Căng bỗng ngớ ra. Cô đi gặp anh? Nhưng anh không nhớ là đã gặp qua cô! Nếu như anh đã gặp cô rồi, anh nhất định sẽ nhớ, nhất định vậy!

“Jeff! Sau tai nạn giao thông tôi không có gặp cô ấy!” anh khàn giọng nói.

“Tôi biết! Nếu trước đây anh có gặp cô ta, thì sẽ không để đến hôm nay mới nhờ tôi điều tra sự việc.” Jeff nói. “nhưng những người làm ở khách sạn không có lý do gì nói dối gạt chúng ta, hơn nữa theo phản ứng năm đó của cô gái của anh khi quay về, cũng đã cho thấy rõ cô đúng là đã gặp qua anh”

“Phản ứng gì?”

Jeff im lặng vài giây: “Từ bỏ! Bỏ cuộc!”

Một con đau bỗng nhói lên trong tim làm Khuất Căng một lúc thở không ra hơi, 4 chữ 2 câu đó giống như con dao sắc bén, cùng lúc vừa nặng vừa sâu đâm vào tim anh.

“Từ bỏ! Bỏ cuộc!”

Cô đã không ngại gian nan một mình tha hương đợi anh 1 năm, cái đó đã phải có rất nhiều dũng khí, nghị lực kiên cường, nhưng sau khi cô đi gặp anh về thì lại chọn từ bỏ, thực ra là tại lý do gì, đã kích gì đã làm cho 1 người kiên cường như cô không chấp nhận nổi,

Anh đưa tay áp lên đôi mắt, cảm giác lòng bàn tay nhanh chóng bị nước mắt thấm ướt.

“Khuất Căng! còn một chuyện nữa!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói do dự của Jeff.

Anh không đáp lại, Jeff ở đầu bên kia cũng chọn sự trầm lặng, giống như đang chờ sự xác nhận là anh đã chuẩn bị tốt để nghe việc này, mới chịu mở lời.

“Chuyện gì?” nửa phút sau, Khuất Căng ngữ âm ghen thờ, khàn giọng hỏi

Jeff ngơ một lúc, mới chầm chậm nói với anh. “Cô gái của anh năm đó đã sinh cho anh một đứa con gái!”

Nói xong, anh ngắt điện thoại, do anh biết được khi một người đàn ông đang rơi nước mắt, tuyệt đối không hy vọng bên cạnh có người, cho dù người đó đang ở xa bên New York cũng không.

* * *

Khí trời mang chút mát lạnh, một trận mưa đổ xuống, nhiệt độ theo đó mà hạ thấp 2 độ, mưa tạnh rồi, nhưng nhiệt độ cũng không tăng lên nổi nữa, đó là khí hậu tiêu chuẩn chuyển tiết từ cuối thu sang mùa đông.

Ngôn Hải Lam kéo lại áo khoác mỏng trên người chống chọi lại cơn gió đông đang thổi đến trước mặt.

Trên mặt đường còn một phần đất vẫn còn ướt, hôm qua lại mưa, hèn chi khí trời hôm nay lạnh hơn so với hôm qua, nhiệt độ hình như lại thấp đi mấy độ rồi.

Có nên trở lại trên lầu đổi cái áo khoác dày hơn ko? Cô do dự quay đầu lại nhìn cánh cửa lớn bên cạnh phòng quản lý một cái, lại đưa tay lên xem thời gian trên đồng hồ đeo tay.

Hôm nay cô đi sớm hơn ngày thường 10 phút, quay lại thay cái áo khoác hình như vẫn còn kịp, lại có chút giống miễn cưỡng, ngại thời gian, nếu có anh đến đón cô thì—

Tư tưởng bất chợt, cô tự nhiên lộ ra một nụ cười gương, sau đó lắc lắc cái đầu.

Cô sao lại nghĩ đến anh?

Từ sau thời hạn 3 ngày đó, thời gian đã qua 1 tháng rồi, anh cũng đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô đúng 1 tháng, không xuất hiện lại.

Thời gian 1 tháng, sợ là anh đã hoàn toàn quên mất cô rồi chẳng? Còn cô cũng nên sớm thất vọng mới đúng.

Gượng cười lắc đầu, cô bước vào luồng gió đông, vẫn như thường lệ nhìn về phía trạm xe điện xa 500 m, bước chậm chậm đến đó.

Trạm xe điện vẫn như thường đầy ắp người đợi xe, 2 - 2 thành đôi, 3 - 5 thành nhóm đầu đầu cũng có, riêng lẻ một người cũng không ít, nhưng trên mặt lộ ra biểu cảm cô đơn, cảm giác cô độc, chắc là chỉ có mình cô thôi.

Xung quanh cô rõ ràng rất nhiều người, rất nhiều âm thanh, tại sao cô lại có cảm giác thế giới chỉ còn lại mình cô vậy? Hơn nữa loại cảm giác này ngày một tăng lên.

Cô làm sao vậy?

Không muốn thừa nhận có liên quan đến anh, không muốn thừa nhận cô hối hận rồi, giờ đây trong lòng lại như có tiếng nói rõ ràng nói với cô —

Anh đào hoa thì đã sao? anh ta đối với cô không chung thủy thì đã sao? Chỉ cần anh có thể kề cận bên cô, để cô không còn cảm giác cô đơn như vậy không phải là đủ rồi sao? Không phải sao?

Không, không phải, đó không phải thứ cô cần, không phải.

Nhưng nếu không phải, vậy tại sao cô lại tìm kiếm hình bóng của anh trong đám đông, giống như hy vọng anh lại lần nữa quay lại bên cô?

Không, cô không có...

Cô gạt được mọi người, nhưng gạt không nổi bản thân cô. Không,...

Cô hy vọng thời gian có thể quay lại, nếu thời gian có thể quay ngược lại, lần nữa cô sẽ không để anh rời đi, cho dù anh không yêu cô cũng chẳng sao.

“Đừng có nói nữa!” cô bỗng hét lớn lên, làm cho học sinh trung học đứng cạnh cô kinh hãi một cái.

“Em không có nói chuyện mà!” học sinh trung học về mặt hoài nghi lại vô tội nhìn cô.

“Xin Lỗi!” cô nhanh chóng nói, gấp rút chuyển người rời đi.

Xe đến trạm, mọi người nhanh chóng tập trung hướng về phía cửa xe, người xuống, người lên, cửa xe phát ra tín hiệu đóng cửa, xe lại bắt đầu khởi động, một lúc sau xe đã rời khỏi trạm.

Còn cô, không có lên xe...

Cô không biết tại sao không di động được đôi chân, không biết tại sao không muốn đi làm, không biết tại sao lại muốn rời bỏ nơi này — không, cô muốn rời bỏ thực ra là bản thân cô.

Một chiếc xe khác lại cập bến, nhưng là đi ngược về hướng khác. Cô bỗng theo nhóm người lên xe, để cho nó đưa bản thân đi đến nơi không biết tên.

* * *

27 cuộc gọi nhớ?

Lần đầu tiên trốn việc công ty liên tục gọi 27 cuộc điện thoại tìm người, đây cũng là việc hiếm có, có thể ghi nhận thêm một dòng trên sổ đại thành tựu của bản thân rồi.

Ngôn Hải Lam vừa tự mình nhạo báng chính mình, vừa lấy di động tắt nguồn rồi bỏ vào túi da, không hề có suy nghĩ sẽ gọi lại, do còn mấy phút nữa thôi là đến giờ tan ca rồi, nếu giờ cô gọi về công ty, khác nào hại người khác phải ở lại tăng ca, không thì là bản thân bị gọi về công ty tăng ca, vậy thì tại sao cô lại phải phiền hà người khác hay bản thân chứ?

Mọi việc cứ đợi ngày mai cô đi làm hãy nói tiếp. Cô quăng túi xách lên ghế ngồi của bàn trang điểm, bản thân thì ngã lên giường, những cảm giác mệt mỏi bỗng lúc giống như dòng nước nhấn chìm cả người cô. Cô nhắm mắt lại cảm giác cơ thể rất mệt, có chút nặng đầu, cổ họng thì hơi đau, đây là kết quả cô đã ở ngoài bờ biển thổi gió biển cả ngày. Xem đáng về cô hình như là bị cảm rồi.

Đây có thể nói là báo ứng không? Kết quả của việc không đi làm, tự ý trốn việc, haiz!

Còn biết nói đùa cho thấy bản thân không sao, cuối cùng sẽ qua được thôi, cũng giống như 4 năm trước sau khi anh ra đi không quay lại, giống như 3 năm trước biết được anh không hề lấy trái tim hay tình ra đối với cô, lần này cũng như vậy thôi, cô nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ vượt qua được.

Cô vừa thôi miên, an ủi chính mình, cùng lúc từ từ mất đi ý trí chìm vào giấc ngủ —

“Reng.....!”

Không gian yên tĩnh bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, làm Ngôn Hải Lam đang mơ màng trong giấc ngủ toàn thân giật nảy lên một cái, cô mở to mắt ra, căn phòng ban đầu mờ tối giờ đã đổi thành hoàn toàn tối đen, có thể nói đưa tay lên nhưng không thể thấy được năm ngón tay đâu.

Giờ là mấy giờ rồi? Cô đã ngủ bao lâu rồi?

Mò mẫm trong phòng để bật ngọn đèn lên, ánh sáng chớp nhoáng một lúc làm cô nhắm đôi mắt lại, sau đó lại từ từ mở mắt ra.

“Reng.....”

Điện thoại bàn trong nhà vẫn cứ vang lên, cô vén mền ra xuống giường, đi ra phòng khách bắt điện thoại, cùng lúc nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, thì ra đã hơn 8 giờ rồi, cô chỉ chớp mắt thì đã ngủ gần 3 giờ đồng hồ, đúng là khoa trương quá.

“Alô?” giọng khàn đục phát ra, đến bản thân cô cũng phải kinh ngạc.

“Xin hỏi có phải là phó lý Ngôn Hải Lam không?” đầu bên kia của điện thoại truyền lại giọng nói không xác định của Cung Nhã Văn.

“Nhã Văn phải không?”

“Phó lý?” Cung Nhã Văn thốt lên kinh ngạc. “Giọng của chị sao lại biến thành như vậy, chị bị cảm rồi à? Sao lại nghiêm trọng đến vậy? đây là nguyên nhân hôm nay chị không đến công ty làm việc sao?”

“Uhm!” không muốn giải thích, cô băng quơ đáp lại.

“Em biết mà, chị không thể nào vô duyên vô cớ, đến cả xin phép cũng không có mà không đi làm, chị quả thật đã bệnh rồi, chị không sao chứ? có cần em mua giúp gì đó đem qua không?”

“Vẫn ổn! không cần đâu!” mới nói có vài câu thôi, mà cổ họng đã rất đau, xem tình trạng vậy chút nữa không đi bệnh viện một chuyến là không được rồi, cô bất lực suy ngẫm.

“Vậy ngày mai chị có thể đến công ty làm việc không?”

“Uhm!”

“Vậy thì có một chuyện em nghĩ nói chị biết trước sẽ tốt hơn, tránh việc ngày mai khi chị đến công ty bị kinh hãi!” Cung Nhã Văn ngữ khí nghiêm túc nói.

Lòng hiếu kỳ của Ngôn Hải Lam bị挑起, nghĩ không ra việc làm cho cô phải kinh hãi là chuyện gì.

“Chuyện gì vậy?” cô cố chịu đau mở lời hỏi.

“Công ty của mình bị công ty nước ngoài thầu tóm rồi!”

“Cái gì?” cô sùng sốt thốt lên, liền lộ ra biểu cảm đau khổ, cổ họng cô rất đau!

“Em đã nói chị sẽ bị kinh hãi mà!”

“Việc này phát sinh khi nào vậy, trước đây công ty có nghe phong phanh tin đồn như vậy chưa?” cổ họng đang đau cũng phải hỏi rõ.

“Sự việc phát sinh dường như rất đột ngột, đến đầu não cấp trên cũng không hay biết có chuyện này, hôm nay trong công ty có thể nói là loạn xạ một đồng, người người bất an.”

“Thâu tóm công ty mình là công ty nước ngoài nào vậy?”

“Kyle”

“Là công ty 2 năm gần đây sáng giá trên thị trường đầu tư quốc tế, công ty đầu tư Mỹ xuất hiện đột ngột?”

“Đúng! chính là nó!”

Ngôn Hải Lam cứng họng đờ lưỡi nói không ra lời, lúc đó trong não cô trống rỗng, nghĩ không ra tại sao Kyle lại đột nhiên thâu tóm công ty của bên cô, hơn nữa làm tâm trạng cô có chút hoang mang là, nếu như cô nhớ không nhầm thì Khuất Cầm đang làm việc cho Kyle.

Là Kyle? hay là Carlyle?

Cô hy vọng là Carlyle, hy vọng bản thân nhớ sai, nhưng nếu như anh đúng là cho Kyle thì sao?

Anh có phải vì đề án kết hợp này lại xuất hiện trước mặt cô lần nữa không? có phải sẽ lại để tầm nhắm vào cô, cuộc thêm lần nữa? Hay là anh thực ra đã hoàn toàn từ bỏ cô rồi, lần sau gặp lại ngoài sự khách khí gật đầu ra, thì không hề muốn lãng phí một phút hay một giây trên người cô nữa?

Nếu thật là như vậy, cô phải làm sao?

Cười giễu cợt một cái, cô lắc lắc đầu, không dám tin bản thân đã bỏ thời gian cả ngày ra khó khăn lắm mới tạo được sự định tâm, chỉ trong một thời gian ngắn thì đã triệt để tan rã hết, vậy hôm nay cô trốn việc, thổi nguyên ngày gió lạnh bên bờ biển là vì cái gì chứ? đúng là tức cười đến cực điểm.

“Phó lý?” phó lý vừa nãy có đang cười không?

“Nhã Văn! Cảm ơn em đã nói chuyện này cho chị biết.” cô khàn giọng nói, như vậy ít ra cũng cho thời gian cô chuẩn bị tâm lý, tránh đến lúc sáng mai bỗng dưng mặt anh ở công ty, cô sẽ không cần thận phản ứng mà làm ra những việc thất lễ.

“Không cần khách sáo! được rồi! em không làm phiền phó lý nghỉ ngơi nữa, ngày mai mình gặp ở công ty, bye bye!”

“Bye!”

Cúp điện thoại, Ngôn Hải Lam chờ đứng ngồi trên sofa trong phòng khách ngó ra. Cô không biết bản thân đang làm gì, chỉ biết đến khi cô thu hồi lại tri thức, đồng hồ treo trên tường đã chỉ sang gần vị trí số 10.

Không kịp thời gian đến bác sỹ rồi.....cô ngơ ngác nghĩ.

Thực ra ngoài đau cổ họng, có chút nặng đầu ra, cô không bị ho, cũng không bị sổ mũi, hắt xì, có lẽ đây chỉ là những triệu chứng thôi, chắc không phải bị cảm thật, chút nữa cô chỉ cần tắm nước nóng một chút, rồi uống thêm ly nước nóng ngủ một giấc, ngày mai thức dậy sẽ không sao đâu? nếu vẫn không ổn nữa, thì cũng phải để đến mai mới đi bệnh viện vậy.

Thở nhẹ một hơi, cô đứng lên khỏi sofa, chuẩn bị lấy đồ đi tắm, lúc đó cảm giác xây xẩm không biết từ đâu tấn công đến cô, làm cô bỗng mất thăng bằng té lại xuống sofa.

Cô nhắm chặt mắt lại cúi đầu dựa vào đầu gối, khó chịu đến nỗi không thốt ra lời.

Trời ạ! Cơ thể cô có tệ đến vậy không? Mới xuất hiện triệu chứng bị cảm thôi mà đã thiếu chút nữa ngất xỉu, nếu bị cảm thật rồi, không phải là cần nằm viện điều trị sao?

Trong gian khổ vẫn mỉm cười, cô tự mình nhạo báng chính mình, đợi đến khi cảm giác xây xẩm qua đi rồi, mới cẩn thận từ sofa từ từ đứng lên, không dám có động tác đột ngột nào nữa.

Vào trong phòng tắm, nước nóng từ không trung xả xuống thấm ướt cơ thể, cô nhẹ phát ra âm thanh thoải mái, cảm giác triệu chứng bị cảm dường như trong một lúc đỡ đi một nửa.

Thật thoải mái!

Thích cảm giác được bao quanh bởi nước nóng, cô bỗng quyết định phải ngâm mình, và cùng lúc trong lòng ngẫm nghĩ nếu ngâm mình bằng nước nóng có thể giúp cô gia tăng lực đề kháng có thể chống lại mầm bệnh trong cơ thể cô. Cũng đã bị cảm rồi, nước để ngâm mình không thể quá lạnh, phải càng nóng càng tốt.

Đây không thể nói là phương pháp sai, nhưng cũng không chính xác. Tắm nước nóng hay ngâm nước nóng đối với bệnh cảm đúng là có giúp đỡ, nhưng khi ngâm mình nhiệt độ của nước nóng phải thích hợp không được quá cao, do nhiệt độ quá cao không những làm phát sinh cảm giác bị ép tim, nghiêm trọng hơn nữa sẽ dẫn đến ngất xỉu, đặc biệt đối với những người có cơ thể đã suy nhược càng dễ bị như vậy hơn.

Ngôn Hải Lam trước giờ đã biết nhiệt độ của nước ngâm mình không được quá cao, nhưng do biến ứng của bệnh cảm, cô như quên đi tất cả, đến lúc từ từ cảm thấy bị ép tim, khi từ bồn tắm bò ra, trạng thái xây xẩm mới nãy trên phòng khách vừa bị qua, một lần nữa giống như xông lên núi đỏ xuống biển hướng về phía cô mà tấn công, khi cô nghĩ bản thân sẽ ngất xỉu mất, cả người bỗng lúc mất đi ý trí.

* * *

Thời gian không biết đã qua bao lâu, có thể là 1 phút, cũng có thể là 10 phút, Ngôn Hải Lam tỉnh lại trên nền đất lạnh băng trong phòng tắm, ngoài cảm giác vẫn còn xây xẩm ra, thì còn cảm thấy lạnh giá.

Cô vịn thành bồn tắm và vách tường để đứng lên, cảm giác trên trán hơi đau liền đưa tay sờ lên trán, thì sờ được một vệt trơn ướt cảm giác dính dính,

Cô kém tay đến trước mắt nhìn, chỉ thấy kinh hãi khi trên tay dính đầy chất lỏng màu đỏ — máu!

Trong một lúc không nghĩ được cách nào khác, cô vớ lấy khăn lông áp lên trên trán, sau đó nhanh chóng mặc đồ vào, yếu ớt tựa vào vách tường bước ra khỏi phòng tắm, rồi ngã người xuống đệm giường. Tóc cô vẫn còn ướt, nhưng cô đã không còn sức lực ngồi dậy hong kho tóc nữa.

Vết thương trên trán vẫn đang chảy máu, cô cũng không còn hơi sức kiểm tra vết thương ra sao, để tiện xử thuốc.

Cô cũng không nhớ được lúc bị ngắt xiu cô đụng phải cái gì, nhưng đại khái đoán ra được là cái móc khăn lông, do trong phòng tắm chỉ có nó được xem là vừa cứng vừa nhọn, ngoài ra như bồn tắm, sàn nước, mặt tường đều bằng phẳng, đụng sao cũng khó làm ra vết thương này được.

May cho cô là, vết máu dính từ trên khăn lông cho thấy, vết thương của cô không vượt quá cái tiền cắc 1 nguyên. Không may là, vết thương ngay trên mặt. (ces: chịu =.=)

Bốn bề một mảng tĩnh lặng, cảm giác xây xẩm và ép tim càng lúc càng giảm nhẹ đi, bộ não và tư duy của cô cũng càng lúc càng tỉnh táo ra, sau đó lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Toà cao ốc này chỉ có mình cô ở thôi, nếu như lần này khi ngắt xiu vết thương trên trán sâu một chút, nghiêm trọng một chút, máu cũng ra nhiều một chút, không biết cô còn mạng để bò dậy không?

Không, và cũng không ai biết cô ngắt xiu trong phòng tắm, không ai biết cô bị thương, vết thương đang không ngừng chảy máu, cô thì toàn thân loã thể ướt nhẹp nằm trên sàn nước trong phòng tắm, đến khi máu chảy hết hay mất thân nhiệt mà chết cũng không ai phát hiện.

Nghĩ đến tình trạng đó, cô ớn lạnh hết lần này đến lần khác. Lạnh quá! nhưng lại không biết là do cơ thể lạnh, hay là trái tim lạnh.

Đây có phải là cuộc sống cô cần không? cô đơn một mình, đến ngắt xiu cũng không ai phát hiện, bị thương cũng không ai quan tâm, chỉ có thể nhờ bản thân mình chịu đau bò dậy, sau đó một mình rơi lệ.

Nước mắt trượt xuống góc mắt cô, cô đưa tay lau nó đi.

Cô rất hối hận, rất hối hận lúc đầu tại sao không đón nhận Khuất Căng, tại sao lại xóa số điện thoại di động của anh, tại sao lại để tâm anh có yêu mình không, anh không yêu cô cũng chẳng sao, chỉ cần cô yêu anh là đủ rồi.

Khuất Căng.....Khuất Căng.....

Anh đang ở đâu?

Khuất Căng.....Khuất Căng.....

Anh có biết là em rất yêu anh không?

Khuất Căng.....Khuất Căng.....ô...ô...ô...ô.....Khuất Căng

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Phó lý! cuối cùng chị cũng đến rồi!”

Vừa mới đẩy cửa taxi để chân phải ra khỏi xe, thì đã nghe Cung Nhã Văn thả lỏng một hơi lớn tiếng gọi, Ngôn Hải Lam ngẩng đầu lên, thấy cô ta đang chạy xông đến mình.

“Cô à! tiền thối của cô! ” người tài xế taxi kêu lên.

Cô quay lại tài xế taxi thối tiền lẻ lại cho cô, lại xoay người ra khỏi xe, Cung Nhã Văn đã đến trước mặt cô nhìn chăm chăm trán của cô thốt lên, “Phó lý! chuyện gì xảy ra với trán của chị vậy? ”

“Không cần thận đụng phải! ” Ngôn Hải lam đáp, giọng thô rát lại khàn đục gần như mất tiếng.

“Giọng của chị so với hôm qua nghiêm trọng hơn đó? khí sắc lại rất tệ. ” Cung Nhã Văn bỗng lúc nhẩn chán mảy lại, vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

Ngôn Hải Lam lắc lắc đầu, không muốn nói chuyện, cô đóng cửa xe lại, người tài xế liền cho xe chạy đi.

“Chị đi trễ có phải là do đi khám bác sỹ không? ”

Cô gật đầu. “Sao em lại xuống đây? ” Ngôn Hải Lam khí giọng thô khàn vừa hỏi, vừa đi về cửa lớn.

“Em là đặc biệt xuống đây đợi chị. ” Cung Nhã Văn nói.

Cô quay đầu nhìn Cung Nhã Văn không hiểu

“Hôm nay bên Kyle đến cả đồng người, không biết tại sao cấp trên chỉ định muốn gặp chị, tổng giám đốc cho người đến tìm chị nhiều lần rồi, do giám đốc giao không được người ra mà phải bị thẩm hại lắm, cho nên mới nổi trận lôi đình bắt em xuống đây đợi chị. ”

“Tại sao họ lại muốn gặp chị? ”

“Không biết! ” Cung Nhã Văn lắc đầu.

“Em có gặp mấy người họ chưa? ”

“Người bên Kyle hả? có rồi! người nào cũng to cao, trang phục chỉnh tề, trong đó có 2 người là người nước ngoài. ”

“Anh” có trong đó không? Ngôn Hải Lam nói nhưng lại ngưng.

“Cái gì? ”

Cô lắc đầu. Nếu như Khuất Căng có trong đám người đó, thì Cung Nhã Văn không thể nào không nhận ra anh, và cũng không thể không đề cập việc đó với cô.

Anh không thuộc bộ phận vòng ngoài, cô không biết bản thân nên vui mừng hay là nên buồn đây.

“Phó lý, tuy là đáng về của chị hiện giờ nhìn rất thảm, nhưng do phòng bắt trộm, em nghĩ chút nữa đây tốt nhất chị nên làm ra vẻ yểu ớt hơn nữa, để tránh bị la! ” Cung Nhã Văn đưa ra ý kiến.

Hôm qua trốn việc cả ngày không xin phép, hôm nay là do sáng ra thức dậy thì một tiếng cũng không phát ra nổi, không thể gọi điện xin phép nên lại kháng công 3 giờ nữa, cô tự biết hành vi như vậy là không được, cho nên sớm đã có chuẩn bị tâm lý bị la.

“Phó lý! chị đừng làm như cái gì cũng không quan tâm, xem ra người bên Kyle ai ai cũng việc công xử lý theo việc công, đáng về vô tình, người ta ngày đầu đến thị sát, chị lại đi trễ nửa ngày, cẩn thận họ mượn cớ bắt bớ lấy lý do này giảm người bên mình, để đạt được mục đích giảm biên chế nhân sự. ” Cung Nhã Văn biểu tình lo lắng vô cùng.

Ngôn Hải Lam đưa tay nhẹ vỗ vỗ vai cô, biểu hiện về mặt việc này lo cũng vô dụng.

“Phó lý! Em thật ngưỡng mộ sự lạc quan của chị!”

Ngôn Hải Lam nhép một bên môi (ces: nguyên văn là “kéo kéo cánh môi), trong lòng nghĩ cô một chút cũng không lạc quan, nếu như cô thật là vậy, thì sẽ không vì cùng một người đàn ông, cùng một mối tình mà rơi quá nhiều nước mắt, cô một chút cũng không lạc quan.

“Đing! ” một tiếng, cửa thang máy mở ra, hai người họ một trước một sau bước ra khỏi thang máy, đi đến cửa lớn công ty.

“Phó lý! em cầm đồ giúp chị! chị nên trực tiếp đến phòng tổng giám đốc báo cáo thì hơn! ” Cung Nhã Văn đưa hai tay ra. Ngôn Hải Lam gật đầu, đưa túi da cho cô trước, rồi cởi áo khoác ngoài đưa cho cô.

“Cám ơn! ”

“Chúc chị may mắn! ” Cung Nhã Văn gật đầu nói, vẫy vẫy tay với cô, quay người đi ngược về hướng phòng của tổng giám đốc.

Cô cần phải đi báo cáo với giám đốc phó lý đã tới rồi. Hy vọng phó lý có thể bình an qua được ải này.

* * *

Báo với thư ký Diệp mình đã đến, Ngôn Hải Lam đứng bên ngoài phòng tổng giám đốc đợi, không ngờ là thư ký Diệp vừa gác ống nghe xuống máy điện thoại thôi, tổng giám đốc đích thân từ trong phòng đi ra nghênh đón cô. (ces: bản convert là Hiệp ah)

“Tổng giám đốc! ” cô có chút kinh ngạc, liền cúi người gọi.

Giọng cô khàn đến gần như mất cả tiếng làm khuôn mặt xám xịt của tổng giám đốc cùng lúc dịu lại 1 chút, ông chau mày nhìn cô: “cô bị cảm rồi à?”

“Uhm! ” cô nhớ lại ý kiến lúc nãy của Cung Nhã Văn, liền yểu ớt gật đầu.

“Không nên khàn trương vậy? ”

“Cám ơn tổng giám đốc quan tâm! ” cô gật gật đầu nói không thành tiếng.

“Cô theo tôi đến đây! ” tổng giám đốc nhìn cô một cái liền cất bước đi về phía trước

Ngôn Hải Lam im lặng bước theo sao ông, trong lòng không ngừng hoài nghi ông ta sẽ đưa cô đi đâu, còn người của bên Kyle nữa sao lại muốn gặp cô? là nhân vật lớn nào vậy? mà phải đề đích thân tổng giám đốc dẫn đường có cần oai phong, khó đoán vậy không?

Hai người đi đến trước phòng khách VIP ngừng lại, cánh cửa phòng khách VIP khép kín, đây là phòng tiếp khách sang trọng nhất của công ty, còn sa hơn so với phòng của tổng giám đốc, thông thường chỉ có tổng giám đốc tiếp đón những vị khách cao cấp quan trọng mới dùng đến nó, đây là sản vật dưới điện mạo tốt của tổng giám đốc

“Vào đó đi!” ông ngừng ngay trước cửa phòng khách VIP, quay đầu lại nói với cô.

“Tổng giám đốc không vào cùng sao?” Ngôn Hải Lam kiểm không được hoài nghi hỏi.

“Tôi còn phải đi họp, cô hãy tự mà lo ỉnh đi!” tổng giám đốc lắc lắc đầu, nói xong quay người đi.

Ngôn Hải Lam vẻ mặt hoang mang nhìn ông rời đi, cả người giống như rơi vào chốn mộng lung, hoàn toàn không rõ thực ra đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao tổng giám đốc lại nói cô hãy tự mà lo ỉnh đi? trong phòng VIP thực ra là ai đang muốn gặp cô? lại có thân phận cao đến có thể dùng phòng VIP, còn do đích thân tổng giám đốc dẫn đường cho cô? vậy thực ra sự việc là sao, ai có thể cho cô biết?

Hai chữ Khuất Căng bỗng xuất hiện trong não cô, làm toàn thân cô cứng lại.

Không, không thể được, cho dù Khuất Căng đúng là làm cho Kyle, cũng không thể có quyền lớn đến nỗi lấy việc công mưu lợi riêng, công tư không phân?

Không, chắc không phải là anh mới đúng, nhưng không phải anh, vậy thì là ai?

Nhìn cánh cửa phòng đóng kín trước mắt, Ngôn Hải Lam hít sâu một hơi, quyết định nếu phải lãng phí thời gian đứng ngoài này đoán mò, chi bằng trực tiếp vào trong tìm đáp án sẽ nhanh hơn.

Cô đưa tay gõ cửa. cóc cóc cóc...

“Vào đi!”

Cách một cánh cửa, âm thanh sẽ bị biến đi có chút không chính xác, làm cô nghe không ra giọng đó có phải là của anh không, cô nén không được lại hít vào một hơi nữa, cuối cùng dè lên cánh cửa chậm chậm đẩy cửa đi vào.

Trong Phòng VIP khí phái sang trọng, ngoài trừ bộ sofa không hổ danh là da thật rất giá trị ra, còn có nguyên bộ thiết bị âm thanh và quần par trị giá hơn 100 triệu.

Một người nam ngồi đối mặt với tấm kính cửa sổ trải dài xuống đất, tuy là bị sofa che đi 90% dáng người, cô vẫn nhìn ra được là anh.

Khuất Căng.

Đúng là anh? Anh đứng lên khỏi sofa, chậm chậm quay người đối mặt cô, nhưng trong một giây đó giống như xe lửa xông đến cô.

Cô giật nảy lên một cái, không tự chủ được lui về sau một bước lớn, anh trong một lúc đã đến bên cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô. “Không được!” anh nhẹ giọng gầm gừ, “không cho phép em lại rời xa anh!”

Tại, tại sao?

Anh dùng sức, kéo mạnh cô vào lòng, ôm thật chặt.

Ngôn Hải Lam ngơ cả người tựa vào lòng anh, kinh ngạc đến không biết phải phản ứng ra sao, trong não rối loạn thành một đống.

Đúng là anh? sao anh lại ôm cô? anh không phải không cần cô, đã triệt để từ bỏ, rời xa cô rồi sao?

Cô tưởng anh xuất hiện lại lần này sẽ cách xa cô ngàn dặm, đối xử với cô như người xa lạ, nhưng tại sao anh lại ôm chặt lấy cô như vậy, còn nói không cho phép cô lại rời xa anh? người rời xa từ đầu tới giờ đâu phải là cô, mà là anh không đúng sao?

Khuất Căng, Khuất Căng, người đang ôm cô có đúng là anh không?

Cô nén không được áp mặt mình vào lòng anh, hít thở lấy mùi vị của anh. Khuất Căng... Khuất Căng.....

Nhẹ nhẽ đẩy cô rời khỏi lòng mình, anh nén lại phần nộ, trên mặt lo lắng hoài nghi nhìn khuôn mặt gầy ốm, nhợt nhạt, lại còn dán băng trên trán của cô.

“Trán của em bị làm sao vậy? sắc mặt sao lại tệ vậy, đã xảy ra chuyện gì? nói anh nghe!” anh dịu dàng lại nghiêm túc chau mày hỏi, và xót xa đưa tay đặt vào trên trán đang băng bó của cô, chân mày cùng lúc lại nhăn hơn nữa.

Ngôn Hải Lam nhìn trung trung vào anh, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống má, sau đó những giọt kế tiếp theo đó rơi xuống không ngừng được.

Anh nóng lòng lên, lại kéo cô vào lòng ôm chặt lấy cô, hôn lên bên thái dương của cô. Hải Lam của anh, Betsy của anh...

Nước mắt đã bắt đầu rơi xuống, thì muốn ngưng cũng ngưng không được, Ngôn Hải Lam kiềm nén nhớ nhưng, oán hận 4 năm qua, yêu hận tình thù một lúc toàn bộ hoá thành nước mắt, một giọt một giọt rơi ra. Cô không biết bản thân đã khóc bao lâu, rơi hết bao nhiêu nước mắt, chỉ biết từ lúc bắt đầu đến giờ anh vẫn cứ ôm chặt lấy cô, không hề thả lỏng qua.

Tâm trạng từ từ hồi phục lại, cô ngưng ngưng tiếp tục vùi vào trong lòng anh, thực thì không có mặt mũi ngẩng đầu lên đối mặt với anh, cô cũng không biết tại sao bản thân lại mất kiểm soát, anh nhất định là bị kinh ngạc và lại cảm thấy thật kỳ lạ?

“Đỡ chút chưa? ”

Câu hỏi của anh làm toàn thân cô cứng lại, biết bản thân cuối cùng rồi cũng phải đối mặt với anh.

“Xin lỗi! ” cô ngẩng đầu lên khàn giọng nói, nhưng ánh mắt thì dừng tại nút áo trước ngực anh.

“Người nên nói xin lỗi là anh! ” anh dịu dàng nâng cằm cô lên nhìn cô.

Cô không hiểu ý nghĩa trong câu nói của anh, không đợi cô hỏi lại, ánh mắt anh dò lên cao hơn

“Trán của em bị sao vậy? tại sao lại bị thương, anh có thể xem không? ” đang nói, không đợi cô trả lời, anh đã đưa tay nhẹ nhàng gỡ tấm băng dán ra khỏi da cô, cẩn thận từ từ lật ra kiểm tra vết thương.

Đó là một vết dài khoảng 2 phân, rộng khoảng 0.5 phân, nói chung vết thương cắt đi một lớp da trên trán, nhìn sơ qua thì có chút nghiêm trọng, nhưng trên thực tế thì chỉ mất đi một miếng da nhỏ trên trán thôi, ngoài việc có thể để lại vết sẹo ra thì thực sự chẳng hề hấn gì cả.

Đây là cách nghĩ của Ngôn Hải Lam khi nhìn vết thương qua tấm gương, cô cảm thấy vẫn ổn, không sao cả.

Nhưng nhìn qua con mắt của Khuất Cầm, cảm anh một lúc như thất lại, môi mím chặt, lộ ra vẻ đáng sợ như muốn giết chết kẻ nào to gan dám tổn thương cô.

“Sao lại bị ra như vậy? ” anh cố nén cơn phẫn nộ trầm giọng hỏi, và cẩn thận nhẹ nhàng dán lại miếng băng lên vết thương dùm cô.

“Không cần thận! ” cô khàn giọng đáp.

“Không cần thận như thế nào? ” anh hỏi tiếp ngữ khí như sẽ phải tra rõ ngọn ngành mới thôi.

Nhưng Ngôn Hải Lam không muốn nói.

“Hải Lam! ” anh nhìn cô thúc giục.

“Sao anh lại ở đây? ” cô chuyển chủ đề hỏi, bỗng phát hiện khoảng cách của hai người họ gần như dính sát vào nhau, trên thực tế anh đang để cô ngồi trên đùi mình.

Họ từ lúc nào đổi chỗ từ cửa lớn đã di chuyển đến sofa? sao cô không hề phát hiện được vậy.

Cô giãy giụa không muốn ngồi trên đùi anh, nhưng tay anh vẫn tiếp tục ôm chặt ngang eo cô ngăn cô lại, một giây cũng không chịu buông lỏng

“Em chưa trả lời câu hỏi của anh, còn nữa, giọng của em là bị sao vậy? ” anh cuối cùng cũng phát hiện ra giọng khàn đục của cô không phải là do khóc nức nở mà ra.

“Anh bỏ em ra trước đã! ”

“Không! ” anh không do dự, từ chối thẳng thừng.

Ngôn Hải Lam không biết nên làm sao, chỉ có thể nhìn lại anh với vẻ mặt vừa bất lực vừa hoang mang.

Cô không biết thực ra anh đang muốn làm gì, sự xuất hiện trước mặt cô lần nữa là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn hay do công việc tất yếu không thể khác được, vì anh không chịu trả lời câu hỏi của cô, và họ lại còn đang quá độ gần gũi làm cô cảm thấy vừa ngại ngùng vừa mất tự nhiên, do hiện tại giữa hai người họ không có trên quan hệ gì hết.

“Nói anh nghe trán của em tại sao lại bị thương! ” anh dịu dàng ra lệnh.

“Không cần thận đừng phải! ” cô đầu hàng trả lời.

“Đụng như thế nào? ”

“Trượt chân! ”

“Trượt ở đâu? ”

“Phòng tắm!”

“Tại sao lại không cẩn thận như vậy? ”

Tại vì lúc đó cô bị ngất xỉu, muốn cẩn thận cũng cẩn thận không được. Cô nhìn anh, nhưng không có nói câu trả lời trong lòng ra.

“Giọng thì sao? ” anh lại hỏi

“Bị cảm! ”

“Có đi khám bác sỹ chưa? ”

Cô gật đầu.

“Bác sỹ nói như thế nào? ”

“Bị viêm! ”

“Có dặn dò em phải nghỉ ngơi nhiều không? ”

Cô gật đầu.

“Vậy tại sao em lại còn đi làm, không xin phép ở nhà nghỉ ngơi? ” anh tức giận chất vấn

Ngôn Hải Lam nhìn anh không lời đối lại, cô rất muốn hỏi anh tại sao lại quan tâm cô, nhưng lại không dám mở lời hỏi, sợ đây chỉ là giả tưởng của bản thân cô tự nghĩ ra thôi.

“Em thực ra có còn đang ăn cơm không? ” anh lại đặt ra câu hỏi.

Cô nhìn anh không hiểu, không hiểu tại sao anh lại chuyển chủ đề qua việc ăn cơm.

“Chỉ mới có 1 tháng không gặp thôi, em đã ốm đi nhiều rồi, em vẫn giữ đúng giờ ăn đủ 3 bữa cơm đó chứ? ” anh đưa tay sờ khuôn mặt gầy ốm nhợt nhạt của cô, ngữ khí chứa đầy lòng xót xa tiếc nỗi.

Nước mắt không hẹn lần nữa vương đầy khuôn mặt, làm mờ hết hai mắt cô, cô cố nén lại không cho nước mắt rơi xuống, như vậy giống như sẽ không bị anh phát hiện bản thân đang bị kích động. Trong lòng cô nghĩ, đây không phải là giả tưởng, anh đúng là quan tâm cô.

“Tại sao lại khóc? ” Khuất Căng đưa tay lên cô nén không nổi nữa một giọt nước mắt trượt khỏi khuôn mặt.

“Tại sao? ” cô không chịu nổi nữa liền hỏi: “tại sao lại còn quan tâm em, anh không phải đã quyết định sẽ không ngó ngàng đến em nữa sao, quyết định từ bỏ em mãi mãi rồi xa em rồi sao? ”

“Ai nói vậy? ”

“Anh nói em phải gọi điện thoại cho anh, trong 3 ngày em không gọi, anh sẽ biết phải làm gì. ” môi cô run lên, nước mắt đầm đìa nhìn anh. “sau đó anh không còn xuất hiện nữa, cũng không có gọi điện thoại cho em, anh lại một lần nữa biết mất biệt tăm biệt tích khỏi cuộc đời em, lại một lần nữa... ” cô gần như nói không thành lời.

“Xin lỗi! anh có việc phải về New York một chuyến. ” anh dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

“New York? ” cô hít mũi hoang mang nhìn anh.

“Còn nhớ anh đã từng nói với em không? anh nhất định sẽ quay lại bên cạnh em, quay lại trong tim em, hay em cho là anh đang nói đùa? ” anh hỏi

Cô vẫn ngơ ngác nhìn anh

“Nếu như em vẫn cứ nghĩ vậy, anh có thể nói lại lần nữa với em. ” mặt anh vừa nghiêm túc, nghiêm chỉnh vừa dịu dàng nhìn cô, “Tôi! Khuất Căng, sẽ quay lại bên cạnh Ngôn Hải Lam, quay lại trong tim Ngôn Hải Lam, đời này kiếp này, hai vị trí đó tôi đều chiếm đóng, và tuyệt không nuốt lời, tôi xin thề.”

“Đừng! ” cô nhẹ giọng lắc đầu, “đừng nói những lời anh không làm được!”

“Những việc không làm được trước giờ anh không bao giờ nói, nhưng khi đã nói ra rồi, thì nhất định phải làm. ” anh một mặt khẳng định.

Cô không tin, do ngày đó anh cũng nói sẽ không rời xa cô, sẽ yêu cô suốt đời, nói là sẽ đem lại niềm vui và nụ cười cho cô, tuyệt đối không làm cô đau khổ tổn thương, nhưng kết quả thì sao?

“Xin lỗi! tại nạn giao thông anh không thể không chế được, mất đi ký ức cũng vậy, nhưng cho dù nào anh không còn nhận ra em, nhưng trái tim anh vẫn nhận ra em, do nó chỉ run động với mình em, chỉ có em mới làm nó động lòng và đau lòng. ” anh cầm lấy tay cô để lên tim anh. “Anh yêu em, Betsy! ”

Ngôn Hải Lam bỗng chốc tròn tròn đôi mắt đắm lệ nhìn anh. “Anh...đã nhớ lại rồi? ”

Anh lắc đầu.

“VẬY ANH...”

“Sao anh lại biết tên tiếng anh của em? anh nhờ người điều tra! ”

“Điều tra? ” cô không hiểu. cái tên này không hề được đăng ký trên hộ chiếu của cô, sau khi cô từ Mỹ trở về cũng không dùng đến, sao anh lại có thể điều tra được?

Khuất Căng cũng không giải thích nhiều, bỗng nhiên bế cô đứng lên, “Em cần về nhà nghỉ ngơi! ”

“Cái gì? ” cô sững sốt hỏi, nghiêng người ôm chặt lấy anh, sợ bị té xuống.

“Em cần về nhà nghỉ ngơi! ” anh nói lại lần nữa.

“Cái gì — nhưng mà — ” trong não cô rồi nùil lên, vẫn đang nghĩ sao anh bỗng nhiên lại có quyết định như vậy, thì anh đã sải bước hướng ra cửa, một lúc đã đến trước cửa

“Mở cửa! ” anh nói, do tay anh đang bế cô nên không rảnh tay.

Ngôn Hải Lam ra sức lắc đầu. Anh sao lại có thể muốn bế cô như vậy mà bước ra ngoài phòng VIP? bên ngoài toàn bộ đều là đồng nghiệp của cô đó!

“Bỏ em xuống! ” cô gấp rút nói.

Anh lắc đầu. “Em cần phải nghỉ ngơi! ”

“Em cần làm việc! ” cô trừng mắt lại anh, có chút tức giận nói: “Mau bỏ em xuống, anh thực ra đến đây để làm gì? tự nhiên xuất hiện, lại tự nhiên xen vào quyền tự do của em, em phải ở lại làm việc, nếu anh muốn về nhà nghỉ ngơi, anh tự mà về lấy! ”

Anh nhìn cô không đổi hướng, không lời đáp, cô thì ngược cầm lên đối chất lại anh.

“Em đứng ra phải biết là anh đang lo lắng cho sức khỏe của em, muốn tốt cho em! ” anh hạ giọng êm dịu

“Em rất tốt! ”

“Trán em đang bị thương, khí sắc không tốt, cổ họng thì bị viêm đến gần như mất cả tiếng! ”

Cô trừng mắt nhìn anh, cảm thấy có chút tức giận lại có chút thất vọng. “không cần anh nhắc nhở, em tự biết, nhưng như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng đến năng lực của em trong công việc. ”

“Anh hy vọng em nên về nhà nghỉ ngơi! ” Khuất Căng lần nữa khẳng định nhìn cô, không đổi ý định.

Cô im lặng trừng mắt với anh một lúc, cuối cùng thở dài đầu hàng: “Được! nhưng anh phải để em xuống trước đã, chúng ta sẽ nói chuyện! ”

“Muốn nói sau này có rất nhiều thời gian, anh sẽ không rời xa em nữa, cả đời này ngoài thần chết ra, thì không người nào có thể kéo anh rời xa em”.

“Khuất Căng! anh bỏ em xuống trước đã! ” cô không nói gì, chỉ tiếp tục yêu cầu anh.

“Anh thích bế em! anh muốn bế em!”

“Làm ơn! Khuất Căng! ”anh cứ như vậy cô phải xử lý sao đây?

Anh do dự hồi lâu, cuối cùng thở dài ra một hơi, không cam tâm không tình nguyện miễn cưỡng để cô đứng xuống, cho dù như vậy, thì tay anh vẫn vòng ngang eo cô không chịu bỏ ra, làm cô có cảm giác dở khóc dở cười.

“Anh như vậy thì sao em có thể đi được? ” cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Em muốn đi đâu? ” anh hỏi

“Về ghé sô pha ngoài! ”

Khuất Căng gật gật đầu, bỗng rút ngắn vòng tay đang ôm quanh eo cô lại, dùng sức nhất bỗng cơ thể đang đứng thẳng của cô lên, sau đó cứ vậy mà bế cô đi đến ghế sô pha, mới để cô xuống.

Phản ứng đầu tiên của cô là chỉ biết ôm chặt lấy vai anh, tránh bản thân bị té, còn lại là hoảng hốt đến không thể phát ra âm thanh nào.

Anh thực ra đang coi cô thành cái gì vậy?

“Xong rồi! tiếp theo nữa em muốn làm gì? ” anh ngồi xuống, liền theo đó kéo cô ngồi lên đùi anh, bá đạo nhưng dịu dàng ôm lấy cô.

Ngôn Hải Lam bỗng phát hiện, họ lại quay lại tình cảnh và tư thế giống như ban đầu.

“Em muốn ngồi trên ghê! ” cô chỉ qua chỗ ngồi bên cạnh.

“Anh muốn được ôm em! ” anh ương bướng trả lời, đôi tay để trên người cô đang động đậy, nhưng không hề có ý nghĩ sẽ bỏ cô ra.

Người này dường như khác hoàn toàn so với con người của anh một tháng trước đây, giống như trở nên cường ép, kiên định lại bá đạo, làm Ngôn hải Lam không thể không so sánh được.

“Thực ra anh đến đây làm gì? ” cô chau mày hỏi.

“Đến gặp em! ” anh nhìn chăm chăm cô.

“Không được đùa giỡn nữa! em đang nghiêm chỉnh hỏi anh đó!”

“Em trốn anh khắp nơi, không chịu gặp mặt, anh thì không muốn ngang nhiên xông vào công ty em làm em phải khó xử, nên chỉ có cách là thuê thám công ty này.”

Cô tròn mắt nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc đến khó mà tin được,. “Anh, anh đang nói đùa? ” cô nói vấp.

“Không hề! ”

“Anh, anh nhất định là đang nói đùa! ” cô lắc lắc đầu.

Anh im lặng nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc từ đầu đến cuối.

“Trời ạ! ” Ngôn Hải Lam nén không được nhẹ giọng thốt ra. Anh nhất định là bị điên rồi, mới làm ra chuyện này.

Chỉ vì muốn gặp cô mà thuê thám một công ty? anh thực ra là....

“Anh thực ra đảm nhiệm chức vụ gì trong Kyle? ” cô hỏi.

“Phó chủ tịch! ”

Cô ngờ ngác nhìn anh trừng trừng, không thể phát ra tiếng nào, không thể nói được câu nào.

Phó chủ tịch?

Trời của tôi ơi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Từ sau khi thể vận hội Olympic năm 2008 được tổ chức thành công ở Trung Quốc, lĩnh vực kinh tế của khu vực Châu Á Thái Bình Dương bắt đầu phát triển mạnh mẽ, dòng tiền nóng không ngừng tràn vào, ai ai cũng muốn được chia một phần, Kyle cũng không ngoại lệ.

Nhìn ra được năm 2008 sắp tới đây, Thị trường chứng khoán Châu Á sẽ đạt mức cao kỷ lục, tất cả các nhà đầu tư đều đã nhắm đến Châu Á, do đó thân là một nhân vật chủ chốt linh hồn của như Khuất Căng phải đích thân lâm trận, trấn thủ khoản cách gần nhất với Trung Quốc, có thể tiến lui lại có thể trấn giữ Đài Loan, nhưng trong mơ anh cũng không nghĩ đến bản thân sẽ gặp lại được quá khứ đã bị anh quên lãng, mà lại còn là quá khứ rất quan trọng, rất quan trọng nữa.

Nhìn Ngôn Hải Lam đang mê ngủ bên cạnh mình, Khuất Căng không thể rời ánh mắt của mình khỏi khuôn mặt cô.

Anh không thể tin tại sao bản thân lại có thể quên mất cô, càng không thể tin cô lại có thể mê muội chờ anh 1 năm. Không thể tin anh đối xử với cô như

vậy, nhưng khi cô gặp lại anh không hề cảm chối hay dao mà xua đuổi anh đi, lại còn bình tâm tĩnh khí đối mặt với anh.

Mỗi lần nghĩ đến cô đã từng chờ đợi anh 1 năm trời, lòng anh lại một lần xót xa. Mỗi lần nhớ đến những người trong khách sạn xót xa cho những lời nói của cô, tìm anh lại một lần quặn đau.

Mỗi lần nghĩ đến cô một mình bụng mang dạ chửa, mỗi ngày không ngại mưa gió đi gần 1km đường đến khách sạn hỏi thăm tin tức của anh, thì anh hận đến nỗi muốn giết chết bản thân mình.

Anh thực ra đã làm gì với cô vậy? đáng ghét!

Anh nhìn người đang ngủ say bên cạnh, cô có nước da trắng sáng, lông mi cong vút, tóc vừa mượt lại vừa đen bóng, cô có cái mũi xinh xắn, không đặc biệt thẳng tắp, nhưng lại rất dễ thương, đôi môi có thể nói là theo cách phổ biến hiện nay ưa thích, có hơi mỏng một chút, nhưng cô vẫn là cô gái rất đẹp, và cũng là người duy nhất có thể làm trái tim anh rung động, bất luận là ở 4 năm trước hay 4 năm sau.

Tại nạn xe làm anh mất đi chỉ là một phần ký ức thôi, không phải toàn bộ, cho nên anh rất rõ bản thân không phải là người dễ dàng động lòng, nhưng khi đã phát sinh tình cảm rồi, thì là chuyện suốt đời.

Anh vẫn không nhớ ra những quá khứ liên quan giữa anh và cô, nhưng trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, đương nhiên anh đối với cô là thật lòng, nếu không anh sẽ không để cô mang thai.

Baby....con gái của họ, anh đã đi gặp cô bé, cô bé đẹp giống như búp bê baby, thông minh, dũng cảm giống mẹ, ai cũng yêu thích.

Cô bé không ăn kẹo của người lạ cho, không đi theo người lạ, tuy là đối với sự tiếp cận và nụ cười của anh có chút cảm thấy hiếu kỳ, nhưng luôn cẩn thận cảnh giác giữ khoảng cách nhất định với anh, xác định tốt bản thân lúc nào cũng có thể quay người chạy về hướng mái che nơi bà cô bé đang nói chuyện với hàng xóm.

Cô bé nhỏ thông minh, con gái của anh, cô đã sinh cho anh một đứa con gái rất giỏi.

“Cám ơn em! em yêu! cám ơn em!”

* * *

Ngôn Hải Lam tỉnh giấc trong cảm giác ám áp, nhìn tứ phía là một màn đen tối, vẫn giống như những năm qua, mỗi lần khi cô giật mình thức giấc vào giữa đêm khuya vẫn tối đen và tĩnh lặng, nhưng sao lần này cảm giác có chút khác biệt vậy?

Cô đưa tay mò mẫn đèn ở đầu giường, bật đèn lên.

Bỗng lúc ánh đèn chói lên cô phản xạ nhắm mắt lại, nghiêng đầu qua, thì lại nghe được một giọng khàn đục vang lên bên cạnh cô —

“Sao vậy?”

Cô kinh hãi mở to mắt ra, chỉ thấy Khuất Căng đang ngáp, khuôn mặt mơ ngủ từ trên giường cô ngồi dậy.

“Tại sao anh lại ở đây?” kinh hãi qua đi, đối lại là sự hoang mang và không hiểu.

“Em quên rồi sao?”

“Quên cái gì?” cô hỏi, hoàn toàn nhớ không ra.

Đề thuyết phục anh cho cô ở lại công ty đến giờ tan ca, cô đã đồng ý rất nhiều điều kiện không bình thường, trong đó bao gồm cả sau này cùng anh ăn cơm, cho anh đưa đón cô, không được không nói không rằng lại tránh mặt anh, trốn anh, và không được phép đuổi anh.

Ban đầu cô không hiểu cái câu “không được phép đuổi anh” là có ý nghĩa gì, chỉ đến sau khi họ ăn xong cơm tối, anh đưa cô về nhà, lấy danh nghĩa là giám sát cô uống thuốc nên theo lên nhà, thì ngồi luôn không chịu về, lại còn không cho phép cô đuổi anh.

Anh hỏi cô đi tắm, giúp cô hong khô tóc xong lại hỏi cô đi nghỉ ngơi, lại còn nói đợi cô ngủ rồi anh tự giác sẽ về, kết quả thực ra là gạt người.

“Anh gạt em!” ánh mắt cô đầy vẻ cáo buộc

“Gạt em gì nào?” anh tựa lên thành giường, lười biếng nhìn cô.

“Anh nói em ngủ rồi thì anh sẽ đi!”

“Anh đúng là có đi đó! chỉ là đi rồi quay lại, nếu không trên người anh sao lại có bộ đồ ngủ này để mặc chứ? còn những đồ vật kia ở đâu mà ra nào?” anh đẩy góc môi lên, chỉ đóng valy hành lý đang để bên vách tường ở góc cửa.

Ngôn Hải Lam liền quay người nhìn đóng hành lý để ở góc cửa, lại quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Vậy là sao?” thực ra thì trong lòng sớm đã có đáp án.

“Hành lý của anh! ”

“Tại sao hành lý của anh lại ở trong phòng em? ”

“Tại vì bắt đầu từ hôm nay anh sẽ ở đây? ”

Cô tròn to hai mắt lên khó mà tin nổi, dường như không thể tin được bản thân đã nghe được cái gì.

“Anh nói gì nào? ” cô hét lên.

“Cổ họng em hình như đỡ nhiều rồi đó! ” Khuất Căng mỉm cười nói.

Trầm ngâm một hồi, cô mới phát hiện cổ họng của mình đúng là không còn đau nữa, bệnh của cô đúng là đến rất nhanh, mà đi cũng nhanh, nhưng đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là —

“Anh thực ra đang nói gì? ai đồng ý cho anh ở đây, em không hề đồng ý! ” cô lại hét lên.

“Em đã đồng ý không được phép đuổi anh.”

Cô ngơ ngác một lúc. “Anh không thể như vậy được! ”

“Anh có thể! trừ khi em đang định nuốt lời để mập (ces: bản convert là: “trừ phi người tưởng béo nhờ nuốt lời”), nếu không thì anh là có thể, em đã có nghe qua quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy? ” Khuất Căng vừa nói vừa nháy mắt cô cười.

“Em không phải quân tử! ” trừng mắt nhìn khuôn mặt mỉm cười lừa đảo của anh, cô nhìn không được bắt mắt nói.

“Cho nên em muốn nuốt lời để mập?” (ces: convert: “Cho nên người là muốn béo nhờ nuốt lời?”)

“Mọi người vẫn hay nói em quá ốm, mập một chút cũng chẳng sao. ”.

Nghe xong, ánh mắt của Khuất Căng từ trên mặt cô chăm chăm di chuyển xuống, đi qua cái cổ thanh mảnh, xương vai xinh xắn, không đầy đặn nhưng lại có ảo giác mê người, làm mạch máu của anh sôi lên, cuối cùng trượt xuống cái eo mảnh như giấy của cô (ces: == làm j có eo nào mảnh như giấy. convert là: như tờ giấy phiền kích thước lưng áo), hôm nay anh đã ôm cô, nên biết được cô còn ốm hơn nhiều so với dáng vẻ bên ngoài nhìn thấy.

“Em đúng là nên mập lên chút nữa mới được. ” anh gật đầu đồng ý, “nhưng em cứ yên tâm, anh nhất định sẽ nuôi em mập lên. ” bất giác, ánh mắt của anh lại quay lại trước cô, chăm chăm nhìn xuống những đường cong lúc ẩn lúc hiện dưới y phục cô.

“Anh đang nhìn đâu vậy? ” cô nhìn không được thét lên hỏi.

Anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt lúc này trở nên sâu thẳm nóng bỏng, và còn tràn đầy sự chiếm hữu của người nam muốn người nữ. “Anh muốn làm tình với em. ” Khuất Căng trực tiếp chỉ rõ, âm giọng khàn đục gợi cảm.

Tim cô đập dữ dội lên, tư duy hỗn loạn. còn có một cảm giác giống như bị ù tai lại giống như muốn quay cuồng bỗng che phủ toàn thân cô, cô trừng mắt với anh không biết làm sao, nghe được bản thân đang lắp bắp nói: “Đừng! đừng nói đùa nữa! ”

Anh không nói đùa, vì anh trực tiếp đưa tay ra kéo cô về phía anh, chuyển người một cái, cô đã bị đè dưới cơ thể anh, ngay lập tức chiếm lấy đôi môi đang hé mở vì hốt hoảng của cô, đầu lưỡi cùng lúc xâm nhập vào sâu trong miệng cô, náo loạn tất cả tư duy và lý trí của cô

Ngôn Hải Lam bị đè dưới cơ thể anh, tất cả giác quan đều bị thuần phục bởi trọng lượng, thân nhiệt, mùi vị của anh, hơn nữa anh dường như muốn nuốt cả cô dưới nụ hôn nóng bỏng.

Nụ hôn của anh không thô bạo, chỉ là có chút hoang dại, giống như đã đói quá lâu, nhẫn nại quá lâu, cuối cùng không thể nhịn được nữa cảm giác bỗng lúc bộc phát, nhưng với cô cũng không khác gì, do cô mong giây phút này, mong anh đã quá lâu rồi.

Cô nhớ nụ hôn của anh, nhớ mùi vị của anh, nhớ cảm giác bàn tay anh phủ lên vuốt ve cô, và nhớ cảm giác anh đè sát cô vào anh, nhịp đập va chạm trong cô.....cô nhớ anh.

Nụ hôn của anh di chuyển xuống cổ cô, cô bất giác phát ra âm thanh: “Căng...”

Khuất Căng không trả lời, đôi môi đang bận rộn di chuyển mát lầy làn da cô, chỉ có hơi thở gấp rút và động tác nôn nóng cời bỏ y phục trên người của cả hai.

Không hề báo trước, anh để một ngón tay trượt vào giữa hai đùi cô, làm cô không chịu nổi cong cả người lên, rên rỉ khẩn trương đưa tay ngăn tay anh lại, do dự không biết có nên tiếp tục nữa không, vì sao anh, cô đã hơn 4 năm không làm chuyện này, lại còn đã sinh con rồi, cô không biết bản thân có thể giống như trước đây cùng anh hưởng thụ khoái cảm, cho anh được thỏa mãn.

Nhưng sX dự của cô là dư thừa, vì anh không hề cho cô quyền được nói không.

“Suyt!” anh phát ra âm thanh như là an ủi cô, cùng lúc lại chiếm lấy môi cô, dùng tay còn lại lấy cánh tay ngăn cản của cô ra, sau đó bắt đầu mạnh dạn trên người kích thích ở giữa hai đùi cô, đến khi cô chịu không nổi rên rỉ, vận vẹo cong người lên, anh liền trượt ngón tay vào trong cô.

Dòng nhiệt tràn vào, âm thanh xa rời, cô nhắm mắt lại cảm nhận ngón tay của anh đang không ngừng trên đùa trong cô.

“Em yêu! mở mắt ra!” anh khàn giọng nói.

Cô không tự chủ được mở đôi mắt nhìn mông lung, chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng của anh phía trên cô, bỗng cùng lúc, cô cảm giác anh đang chậm chậm tiến vào trong cô, không phải ngón tay anh mà là chính anh.

Cảm giác anh vừa lớn vừa cứng, không thể đem so sánh với ngón tay lúc này, làm cô chịu không nổi phát ra âm thanh nhỏ dại, giống như kháng cự khó chịu, lại giống hưng phấn khó nhịn, tiếp đó anh chuyển động chậm chậm trong cô, ban đầu là di chuyển dịu dàng, sau đó từ từ mãnh liệt, tăng tốc, nồng nhiệt, ép cô không thể không cong người lên, cùng tốc độ xuống giọng trong âm thanh rên rỉ đạt đến cao trào

Sau đó, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở.

Khuất Căng chuyển người nằm dài ra, kéo cô đến bên cạnh mình ôm chặt lấy, anh cảm thấy toàn thân vô lực, nhịp tim đập nhanh, đầu óc choáng váng, nhưng lại chưa từng có qua cảm giác hạnh phúc mỹ mãn như vậy, giống như trái tim bị mất đi cuối cùng lại quay về bên cạnh anh. Anh cúi đầu nhìn cô, cô đã nhắm mắt lại, thoải mái yên ả rơi vào trong giấc ngủ.

Khuất Căng bỗng hôn cô, ôm chặt cô vào mình hơn nữa. Đưa tay tắt ngọn đèn trên đầu giường, anh quyết định trước khi mắt trời ló dạng ở đằng đông, sẽ ôm lấy người phụ nữ mình yêu ngủ lại một giấc.

* * *

Tỉnh giấc trong sự ấm áp, Ngôn Hải Lam cảm thấy rất quen thuộc, giống như vừa mơ một giấc mơ ấm áp, trong có anh, anh ôm lấy cô đi vào giấc ngủ, anh —

Cả người cô bỗng cứng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về một bên giường, một khuôn mặt anh tú mê người đang ngủ say bỗng xuất hiện trước mắt cô, làm trong não cô lúc đó trở nên trống rỗng.

Cô nhớ lại, đó không phải là mơ, khi anh thực chất vẫn đang khoả thân nằm cạnh cô, cô làm sao có thể thuyết phục bản thân mình tin là 1 giấc mơ chứ? muốn tự mình lừa gạt chính mình lại càng không thể.

Chỉ là trời ơi! cô đã làm cái gì vậy? họ đã đã làm gì?

Ký ức nồng nhiệt của đêm qua bỗng lúc làm mặt cô đỏ bừng lên, nhưng khi nghĩ đến quan hệ của họ cắt không đứt, càng làm càng rối, trái tim cô lại trở nên lạnh dần, trầm xuống.

Khuất Căng,

Cô thực ra phải nên làm gì với anh đây? cô không quên được anh, muốn yêu anh, muốn ở những nơi có anh ở đó, nhưng lại không thể chấp nhận anh đùa giỡn với tình yêu, sợ hãi có một ngày bản thân bị anh bỏ rơi, như vậy cô đúng là vẫn có cách cùng anh bên nhau không?

Tôi, Khuất Căng, sẽ quay lại bên cạnh Ngôn Hải Lam, quay lại trong tim Ngôn Hải Lam, đời này kiếp này, hai vị trí đó tôi đều chiếm đóng, sẽ không nuốt lời, tôi xin thề.

Những lời anh nói với cô trong phòng VIP của công ty bỗng chốc tràn vào trí não cô.

Cho dù não anh không còn nhận ra em, nhưng trái tim anh vẫn nhận ra, do nó chỉ run động với mình em, chỉ có em mới làm nó động lòng và đau lòng

Những lời nói khi đó của anh, có bao nhiêu phần là thật lòng đây?

Thở dài một hơi, cô không muốn làm khó bản thân phải nghĩ đến những vấn đề khiến cô khó chịu, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức bên giường, thì bị thời gian trên đó làm giật nảy cả lên.

Đã gần 7:30 rồi, cô sẽ bị trễ mất!

Cô nhanh chóng vén mền ra, gỡ cánh tay đang quàng ngang eo cô ra chuẩn bị nhảy xuống giường, nhưng khi đôi chân vừa rời đi được 1 cm, thì bị một lực kéo lại lên giường, chỉ trong 1 giây, lưng cô lại bị dán lại lên giường, nhưng phủ lên người cô không còn là tấm mền nữa, mà là anh.

“Em định đi đâu?” anh kích động hỏi, về mặt giật mình thức giấc trở nên đầy hoảng hốt và sợ hãi.

“Em?” cô ngớ ngẩn chớp chớp mắt, cô trả lời có chút hoang mang. “Em! đi làm mà!”

“Đi làm?” anh ngờ ra một lúc, sau đó từ chau chân mày lại, “bây giờ mấy giờ rồi?”

“Đã 7:30 rồi!”

“Vậy à? đã trễ vậy rồi sao?” sao anh lại có cảm giác rất mệt, giống như không được ngủ vậy,

“Đừng! cho nên làm phiền anhem có thể xuống giường chuẩn bị đi làm được chưa?” Ngôn Hải Lam miễn cưỡng bản thân không chú ý cả hai đang khoả thân.

“Bệnh cảm của em đã khỏi chưa?” anh hỏi, bỗng cuối đầu áp lên trán cô, giống như đang kiểm tra nhiệt độ trên trán cô vậy.

Cô ngó ra một lúc, sau đó hoài nghi suy đoán, có trời biết lần bị cảm này của cô không hề bị phát sốt được chứ?

“Anh thấy hôm nay ở nhà nghỉ ngơi thêm ngày sẽ tốt hơn.”

Cô chịu không nổi trường mắt lại anh, sau đó chau mày lại. “em đã hoàn toàn bình phục rồi, em phải đi làm.”

“Vậy à?” Khuất Căng nhìn về mặt kiên định của cô, bỗng cảm thấy cổ họng của mình kỳ lạ sao đó, có chút đau lại có chút ngứa, anh bỗng chuyển người nằm thẳng lại trên giường. “thì ra để bệnh truyền nhiễm cho người khác, bản thân sẽ hết bệnh cách nói này đúng là có thật.” anh gượng cười nói, chịu không nổi ho nhẹ 2 tiếng, sao cổ họng lại cảm thấy ngứa ngáy ho xong cũng không có cải thiện được gì, ngược lại còn có cảm giác càng nghiêm trọng hơn.

“Anh nói vậy là ý gì?” cô hoài nghi hỏi.

Anh gượng cười không đáp, chịu không được phải ho khan thêm 2 tiếng nữa.

“Anh bị cảm rồi à?” cô chau nhẹ chân mày, lo lắng nhìn anh.

“Anh không biết, hình như vậy, cổ họng vừa ngứa vừa đau, đầu có chút xây xẩm nặng đầu.” đang nói anh lại ho nhẹ lên.

Ngôn Hải Lam nhăn chân mày lại nhìn về mặt gượng cười của anh, nghi ngờ là anh đang gạt mình, nhưng cô lại nghe ra được tiếng ho của anh một chút cũng không phải giả tạo.

Đáng ghét, anh bị cô lây nhiễm rồi! đều tại anh hôm qua thích làm bừa, thừa biết cô đang bị cảm vậy mà lại hôn cô, kết quả là bị truyền nhiễm rồi đó.

“Em đi làm đi! anh ngủ thêm chút nữa!” Khuất Căng kiệt sức nhắm mắt lại.

“Anh có cần đi khám bác sỹ không?” cô im lặng nhìn anh một lúc, chịu không được hỏi.

“Không! — hack! hack! cần, em đừng lo cho anh! mau chuẩn bị đi làm đi, anh ngủ thêm chút sẽ khỏi thôi.”

“Ngủ thêm một chút sẽ càng nghiêm trọng hơn thôi.” Ngôn Hải Lam chịu không được chau mày nói, vì cô chính là chứng minh tốt nhất. “Anh dậy đi! em đưa anh đi bệnh viện.” cô nhanh chóng quyết định.

“Anh không sao! em đừng lo lắng!” cố nén lại cảm giác ngứa cổ muốn ho, anh mở mắt ra mỉm cười.

“Ai lo lắng cho anh!” mặt anh tràn đầy vẻ hạnh phúc làm cô cùng lúc lập tức phủ nhận. “tùy anh vậy! hơn nữa người không khoẻ đâu phải là em.” nói xong, cô lấy lại áo ngủ của mình nhanh chóng mặc vào, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm gội, chuẩn bị đi làm.

Khuất Căng vừa cười vừa nhìn theo gấu áo cô lúc ẩn lúc hiện một lúc sau biến mất, mới nhú nhẹ chân mày nhắm mắt lại.

Đáng chết thật, đề kháng của anh có yếu đến vậy không? chỉ mới có một đêm thôi đã bị lây bệnh rồi, đúng là tổn thất khí phách nam nhi của anh, “hack! hack!” nhưng cho dù vậy, anh một chút cũng không hối hận đêm qua cùng cô có những cảm xúc sâu sắc, sự tiếp xúc thân mật của cơ thể hoà vào nhau.

Anh thích mùi vị của cô, thích phản ứng của cô, thích cảm giác được ôm cô vào lòng, đè dưới cơ thể tiến vào trong cô, chặt khít, nóng bỏng.

Anh thích tiếng rên rỉ của cô, thích cảm giác khi cô nhịn không nổi lấy những món tay bầu vào cơ bắp đang căng ra của anh, và cả tiếng thét khi đạt đỉnh, mang theo tiếng nức nở nghẹn ngào, đến giờ dường như anh vẫn còn nghe thấy.

Anh thích cô biết bao, chỉ một lần gặp đã làm anh động lòng, chỉ một đêm đã mê đắm cô, anh thật là, thật là rất thích cô, yêu cô, anh không hiểu tại sao bản thân lại có thể quên mất cô?

Lần về New York này, thực ra anh có đi gặp bác sỹ trị liệu năm đó, muốn biết rõ thêm về triệu chứng mất trí của mình, kết quả sau khi bác sỹ biết được anh đã gặp lại người đã bị anh quên lãng, ông ta đã thừa nhận từng giúp cha mẹ anh tạo cho anh một phần ký ức, nhưng ông ta không biết những ký ức đó là giả.

Bác sỹ đã giải thích rõ ràng cho anh biết bệnh mất trí của anh thuộc loại vĩnh viễn, do liên quan đến não bộ không rõ nơi bị tổn thất, cũng giống như phần mềm của đĩa cứng trong máy vi tính vậy, bị hỏng một vài chỗ nhưng không ảnh hưởng đến toàn bộ hoạt động hiệu suất của bộ máy, nhưng có thể sẽ bị mất đi một số dữ liệu, và một số không gian lưu trữ, đây cũng là kết quả của anh sau tai nạn.

Cũng có thể nói, anh muốn hồi phục lại ký ức đã bị mất đi là việc không thể có được.

Cho nên anh đã quyết định, nếu như ký ức đã mất đi không thể tìm về được, vậy bắt đầu từ bây giờ trở đi anh sẽ tạo ra một ký ức mới, mỗi ngày không ngừng sáng tạo, đến khi ký ức mới bao trùm hết ký ức cũ, nhiều đến thay thế hết không gian ký lục của ký ức cũ mới được.

“hack! hack! ” cổ họng vừa ngứa ngáy lại đau rất làm anh khó chịu ho lên vài cái.

Anh ít khi bị cảm lạnh, cho nên một khi bệnh thật rồi, tình trạng có thể nói là nghiêm trọng hơn người thường nhiều.

Đáng ghét, anh khó lắm mới bò được lên giường cô ăn vạ trong nhà cô, kế hoạch săn vợ vừa mới bắt đầu chấp hành thôi, không ngờ bây giờ lại đổ bệnh trên giường cô, đây thật là —

“hack hack! ...” Một lúc ngứa họng khó chịu cuối cùng cũng làm anh ho liên mấy tiếng.

Đứng ở trước cửa lớn, Ngôn Hải Lam đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả bỗng phát hiện đôi chân của mình hoàn toàn không nghe lời, sao lại không chịu đi chuyển nửa bước.

Nghe được tiếng ho không ngừng từ trong phòng ngủ của cô vọng lại, chân mày cô nhíu lại, lòng cũng quặn theo.

Cứ như vậy bỏ anh lại không lo sao?

Mới hôm qua và hôm trước thôi cô đã trải nghiệm qua sự đau đớn khi chỉ hít thở thôi mà cổ họng vẫn đau, cảm nhận qua sự cô đơn của một người bị bệnh, mà bên cạnh không có một ai quan tâm, cô chắc là bỏ anh lại như vậy không lo?

Không được, nếu như cô chưa chịu đựng qua cảm giác đau khổ cô độc đó, cô có thể sẽ bỏ anh lại không lo, nhưng cô đã biết cảm giác đó khó chịu đến cỡ nào rồi, cô sao lại có thể không lo cho anh chứ? hơn nữa đáng về của anh hình như còn nghiêm trọng hơn cô nữa, ho đến dữ dội như vậy, cho dù cô miễn cưỡng đi làm, thì chắc cũng không có cách chuyển tâm làm việc được?

Bỏ đi, bỏ đi.

Bắt lực thở dài một hơi, cô tháo đôi giày vừa mang vào ra, quay người về phòng ngủ, anh nằm trên giường vẫn không ngừng phát ra tiếng ho làm ai cũng phải chau mày lại.

“Khuất Căng! ” cô mở lời gọi.

“Em phải đi rồi à? trên đường cẩn thận! ” anh mở mắt, nhìn cô miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng vừa nói xong, anh lại nén không được cổ họng khó chịu ho lên vài tiếng.

“Anh đừng dậy mặc đồ vào! ” cô nói với anh.

“Sao vậy! em yêu? em không phải nhần tâm vậy chứ, trong tình trạng như vậy vẫn muốn đuổi anh đi sao? ” Khuất Căng ngồi dậy trên giường, hỏi đùa.

“Em đưa anh đi bác sỹ, anh mau mặc đồ vào đi! ”

“Thì ra là vậy! ” anh hoang mang hiểu ra khàn giọng gật đầu, “nhưng mà anh không sao, chỉ có cổ họng có chút khó — hack hack hack — khó chịu thôi, cho nên, hack! em yên tâm đi làm đi, anh ngủ — ”

“Đừng có nói ngủ một giấc thì sẽ khỏe, anh đã ho đến vậy rồi, còn không chịu đi khám bác sỹ sao? ” cô chịu không được tức giận lên cất ngang lời anh. “giờ anh có dậy đi khám không? nếu không chịu, vậy thì rời khỏi nhà em. ”

“Vậy đây là điều kiện trao đổi đúng không? ” anh nhướn chân mày khàn giọng hỏi — cho dù ho tới muốn chết rồi, vẫn còn ra vẻ đẹp trai.

“Đúng! ”

“Ý vậy có nghĩa là — hack! anh theo em đi bác sỹ, thì cả đời cũng có thể ở lại đây;! hack...” nói xong chữ cuối cùng, anh cuối cũng nhịn không nổi cơn ho, phát ra trận ho liên hồi.

Ngôn hải Lam nhăn chân mày lại, vẻ mặt lo lắng nhìn anh, đợi cơn ho của anh dịu lại, lập tức trả lời câu hỏi của anh.

“Tuý ý anh! ” cô nói, hy vọng là sau khi nghe câu trả lời của cô, anh lập tức mặc áo vào theo cô đi bệnh viện.

“Thật không? nhưng cho dù anh không đi bệnh viện, em cũng không thể đuổi anh đi đúng không? em đã đồng ý trước đó rồi, em mau đi làm đi, để anh ngủ thêm chút nữa. ” anh nằm lại xuống giường, trận ho vừa rồi làm anh có cảm giác yếu dần đi.

“Khuất Căng! ” Ngôn Hải Lam tức giận hét lên với anh, nhưng trả lời lại cô chỉ là những tiếng ho dài không ngừng, cô bắt lực nhìn tiếng ho không thể ngừng của anh, nộ khí cùng lúc mất đi, còn lại là đầy vẻ quan tâm và lo lắng.

“Anh muốn sao mới chịu đến bệnh viện? ” cô đợi khi cơn ho của anh cuối cùng cũng ngừng, đầu hàng nhỏ giọng hỏi.

“Ý vậy là anh đưa điều kiện gì cũng được đúng không? ” anh nhìn qua cô, khàn giọng nửa đùa hỏi, sau đó vén một góc mềm lên, lộ ra nụ cười gang xảo, “em yêu! vậy anh muốn em trở lại giường cùng anh ngủ. ”

Sắc mặt cô trầm xuống, tức giận phẫn nộ nhìn anh, cô quan tâm anh như vậy, còn anh lại cứ đùa giỡn! cô nhin không được tức giận lạnh lùng trừng mắt lại anh một cái, rồi quay người bỏ đi, quyết định không quan tâm anh sống chết sao nữa.

“Đợi một chút! Hải Lam! anh chỉ — hack hack — anh chỉ đùa thôi mà, hack hack...” Không ngờ cô lại quay người bỏ đi, Khuất Căng khần cấp mở lời gọi, cùng lúc dẫn đến một trận cuồng ho kịch liệt khác.

Mẹ kiếp, cái trận ho đáng chết này thực ra là chuyện gì đây? anh nhớ là tình trạng bệnh của cô không có ho, sao truyền qua cơ thể anh, lại giống như muốn ho chết anh vậy? đáng ghét!

“Hack hackhack hack”

Con cuồng ho của anh giống muốn ho cả tim ra ngoài, cùng lúc làm Ngôn Hải Lam mềm lòng ngừng bước.

Cô quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt có vẻ tức giận, lo lắng, còn có sự bất lực trùng trùng và tự chán ghét mình. Kiếp trước chắc là cô đã nợ anh, cho nên kiếp này hoàn toàn hết cách với anh.

“Giờ anh có chịu đi bác sỹ không? ” giọng cô lạnh lùng.

“Nếu anh đi bác sỹ, hôm nay em có thể không đi làm, ở nhà với anh không? ” cuối cùng cũng ngừng ho, anh nhìn cô khàn giọng hỏi, tinh thần và ánh nhìn yếu ớt làm cô mềm lòng.

“Vậy thì anh không được nói đùa bừa bãi nữa. ” cô nghiêm giọng cảnh báo.

Khuất Căng nhanh chóng gạt đầu, lộ ra vẻ mặt của đứa trẻ ngoan ngoãn.

Cô lấy đồ đưa về phía anh, “mau đứng dậy, mặc đồ vào! ”

“Em sẽ ở lại cùng anh chứ? ” anh kiên trì hỏi, nhất định phải có được câu trả lời chính xác mới được.

Ngôn Hải Lam trừng mắt với anh rồi lại bĩu môi dưới, cuối cùng cũng gạt đầu.

Đạt được mục đích, khuôn mặt hiện chút nhọt nhọt của anh lập tức mím cười lên, sau đó ngoan ngoãn xuống giường mặc đồ vào, vệ sinh đơn giản xong cùng cô đi đến bệnh viện khám bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Việc lớn rồi! phó lý! phó lý! việc lớn rồi đó! ”

Mới nghỉ phép 1 ngày thôi mà, Ngôn Hải Lam vừa bước chân vào phạm vi phòng, đến cả ngồi còn chưa kịp ngồi xuống, thì đã bị Trần Chi Lâm không biết từ chỗ nào bỗng xuất hiện, tư thế giống như xe lửa bàn trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. (ces: câu này là ces edit lại cho đúng vs bản convert. Chữ đề ng là”xe lửa xông đến làm giật nảy cả mình” lên thì thật là... có lỗi vs tác giả, vs tiếng Việt nữa T-T)

“Xảy ra chuyện gì vậy? việc gì lớn? ” cô bất giác chau mày lại hỏi.

Lần trước trốn việc 1 ngày không đến công ty, thì phát sinh vụ công ty bị thầu tóm, còn lần này? không lẽ là công ty đã công bố danh sách giảm biên chế, và không lẽ mọi người đều có tên trên danh sách đó? nếu không phải, cô thực không nghĩ ra có việc gì lớn cả.

“Phó lý! Chị biết phó chủ tịch của Kyle đã thầu tóm công ty mình là ai không? chị nhất định đoán không ra đâu! ” Trần Chi Lâm lớn tiếng nói.

Ngôn Hải Lam ngơ ngẩn một hồi, không thể ngờ được việc lớn mà cô ta nói lại là chuyện này.

Phó chủ tịch của Kyle là ai? không phải là Khuất Căng đó sao? nhưng nhìn vẻ mặt kích động của Trần Chi Lâm và biểu cảm hoài nghi của Cung Nhã Văn, dường như trước đó mọi người đều không ai được biết thì phải.

“Phó lý! có phải chị đã biết trước rồi không? ” Cung Nhã Văn hỏi.

Cô lắc đầu. Đây là sự thật, cô cũng là mới nghe Khuất Căng nói là vì cô nên mới thầu tóm công ty, hỏi anh xong thì mới biết.

“Vậy chị đoán thử xem phó chủ tịch của Kyle là ai! ”Cung Nhã Văn nhìn cô

“Là Khuất — ” Trần Chi Lâm tranh dành trả lời, liền bị Cung Nhã Văn dùng sức kéo cô một cái cắt đứt câu đang nói.

“Phó lý! chị đoán thử là ai! ” Cung Nhã Văn hỏi thêm lần nữa.

“Khuất Căng. ”Ngôn Hải Lam gượng cười nói.

“Cho nên chị sớm đã biết trước rồi đúng không? ”

Ngôn Hải Lam lại tiếp tục lắc đầu. “Chị cũng là hôm qua gặp mặt anh ta ở công ty xong, mới biết chuyện này thôi. ”

“Thật không đó? ” Cung Nhã Văn hoài nghi hỏi.

Cô gật đầu, lộ ra vẻ mặt bất lực, do chỉ cần nghĩ đến nguyên nhân mà Khuất Căng thâm nhập công ty của cô, thì cô lại cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Thực ra cho đến hôm nay đối với chuyện này cô cũng là bán tin bán nghi, không dám tin thật, vì tình cảm của anh đối với cô có đúng là quan trọng đến vậy không? Hay đây chỉ là anh đang mượn hoa kính Phật, những lời đường mật để lừa gạt tình cảm của cô?

Nếu đúng thật là như vậy, tối hôm trước và cả sau tối hôm qua nữa — cái tên đó uống xong thuốc, nằm nhà nghỉ ngơi 1 ngày sau khi khoẻ lên một chút thì lại không an phận, lại làm bừa với cô. Cuối cùng, cô cũng đã bị anh ăn sạch sành sanh rồi, bây giờ cô còn có thể nói được gì nữa? Chỉ có thể chấp nhận thôi.

“Phó lý! Chị và anh Khuất đã huê với nhau chưa? ” trên mặt Ngôn Hải Lam lộ biểu cảm bất lực lại giống như khổ sở làm Cung Nhã Văn không nén nổi, quan tâm hỏi.

Ngôn Hải Lam lắc lắc đầu, không biết phải trả lời câu hỏi của cô ấy như thế nào, không ngờ Cung Nhã Văn lại hiểu sai động tác của cô.

“Phó lý! Em cảm giác được chị thích anh Khuất, nếu đã như vậy sao chị lại không chấp nhận anh ta chứ? ”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Không thích vẫn có thể hẹn hò với nhau mà, không nên để 3 con hồ ly tinh kia dễ dàng có được. ” Trần Chi Lâm ra sức gật đầu, nhanh chóng tiếp lời. “Phó chủ tịch mà! Em nghĩ 3 con hồ ly tinh nghe được tin này, nhất định vui mừng đến nỗi cả người muốn bay lên cho coi!”

Ngôn Hải Lam bất giác ngó ra một lúc, Trần Chi Lâm không nhắc, thì cô cũng quên mất nguyên nhân làm cô và Khuất Căng xa nhau.

Tiêu Mỹ Linh, Trần Huệ Tinh và Lý Tịnh Doanh, 3 người họ rõ ràng đối với Khuất Căng là có ý, còn Khuất Căng đối với họ thì sao?

Ở cùng một công ty thế nào rồi cũng có cơ hội đụng mặt nhau, anh có giống như lần ở quán karaoke, một lần nữa nhiệt tình không cự tuyệt những ai tự nguyện xả vào lòng anh nữa không?

Cõi lòng tan nát bỗng tăng lên, chậm rãi bao phủ lấy cô, cô dấu không nổi sự lo âu cúi hạ mắt xuống.

“Không đâu! không thể nào! ” giống như cảm giác được sự ưu sầu của cô, Cung Nhã Văn bỗng mở lời phủ định.

Ngôn Hải Lam ngẩng đầu lên nhìn cô, thì phát hiện Cung Nhã vẫn đang nói với Trần Chi Lâm.

“Theo tôi nghĩ, phó chủ tịch Khuất thực chất không có thích 3 con hồ ly tinh đó đâu, nếu như anh ta đối với họ có chút ý hay hành động gì đó, thì 3 người họ đã đánh trống khua chiêng tuyên bố khắp trên mạng của công ty rồi còn gì. ”

“Có lý lắm! ” Trần Chi Lâm gật đầu đồng tình.

“Cho nên, phó lý! ” Cung Nhã Văn bỗng quay sang cô. “Chị không nên do dự không quyết nữa, thích thì phải nắm bắt lấy chứ, món ngon giống phó chủ tịch Khuất không phải ai ai cũng có thể gặp được, ăn được đâu. ”

Món ngon? Thì ra Khuất Căng là món ăn à? Ngôn Hải Lam bất giác gượng cười.

“Phó lý”

“Đừng nói nữa! ” Cô quơ quơ tay, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa. “Làm việc đi! ”

Thấy cấp trên đem về mặt lạnh băng biểu cảm việc công ra công, Cung Nhã Văn và Trần Chi Lâm lập tức nghiêm túc lại, không dám làm tới nữa.

“Dạ! ” họ nhanh chóng đáp lại, quay người về chỗ ngồi, chuẩn bị sẵn sàng ột ngày bận rộn

* * *

“Cô cũng nghĩ vậy đúng không? ”

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Cung Nhã Văn và Trần Chi Lâm không, Ngôn Hải Lam vừa nghe được giọng nói quen thuộc của Tiêu Mỹ Linh từ bên ngoài toilet vang lên, đang định đưa tay mở cánh cửa lớn của toilet đi ra thì lập tức rút lại, liền quay người trốn vào 1 phòng trong toilet.

Cô thực không biết chính mình sao lại làm như vậy, chỉ biết khi cô phát hiện ra hành động của mình, thì cô đã khoá mình lại trong phòng rồi, im lặng nghe lén đối thoại của 3 người đó.

“Tôi còn nghĩ chỉ có tôi mới có cách nghĩ này thôi chứ, không ngờ các cô cũng vậy à!” Trần Tuệ Tĩnh nói.

“Xem ra trong bọn mình mỗi người đều cũng có hành động riêng rồi.”

“Tôi hẹn qua anh ta 5 lần.”

“Tôi 7 lần.”

“Tôi tuy là chỉ có 4 lần, nhưng từng lợi dụng Hải Lam để hẹn với anh ta.”

“Cô cũng lợi dụng qua Hải Lam hả? Tôi với anh ta đã từng uống cafe ở gần công ty.”

“Các cô đúng là giang hảo quá, kết quả sao?”

“Nếu có kết quả, tôi đâu có nghĩ ngờ anh ta là Gay làm chi?”

Cùng thờ dài một hơi.

“Nhưng mà nói thật chứ, nếu Khuất Căng là Gay thật, vậy sao anh ta lại quan tâm đến Hải Lam chứ? Trong phòng karaoke không ngừng hát những bài tình ca thấm đậm chân tình với Hải Lam, đến nỗi 2 người sau khi cãi nhau mỗi ngày còn đến trước cổng công ty canh chừng nữa?”

“Đó cũng là tại sao tôi và anh ta uống qua một lần cafe, khi anh ta phát hiện tôi chỉ đang lấy Hải Lam làm cái cớ để tiếp cận anh ta, anh ta lập tức không chút lưu tình bỏ tôi lại trong quán cafe, nhưng tôi lại đối với anh nhưng nhớ không quên, sau việc này cũng do nguyên nhân đó tôi đã tiếp tục hẹn anh ta thêm mấy lần nữa.” Lý Tịnh Doanh không ngừng than thở.

Ngoài cửa bỗng chìm vào trong một mảng tĩnh lặng.

“Nhưng cũng nói thật, tôi thực không ngờ đến anh ta lại là phó chủ tịch của Kyle đâu! trời ơi! vừa đẹp trai lại vừa giàu có, khi hát thì thấm đậm chân tình mê mẩn chết người, loại nam nhân như vậy một đời có thể gặp được mấy người đây?”

“Gặp được mấy người không quan trọng, quan trọng là có nắm được không thôi, tôi nhất định phải khiêu chiến lần nữa xem sao!” Tiêu Mỹ Linh nói.

“Thật không? vậy chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mỗi người đi.” Trần Huệ Tĩnh nói.

“Nói trước nha! không cần biết ai thắng ai thua, khi Khuất Căng đã trở thành bạn trai của một trong 3 chúng ta, 2 người còn lại không được phép lại suy nghĩ lệch hướng nữa.” Lý Tịnh Doanh liền nói rõ quy tắc.

“Được thôi!”

“Quyết định vậy đi!”

“Tôi nhất định sẽ thắng.” 3 người cùng biểu hiện đồng thanh nói.

Tiếp đó tiếng giấy cao ngót vang lên, bên ngoài lại chìm vào một mảng tĩnh lặng.

Ngôn Hải Lam đợi thêm một lúc nữa, xác nhận 3 người họ đã rời đi, trong toilet nữ không còn một ai, mới đẩy cửa đi ra.

3 người này đúng là còn hơn cả hồ ly tinh nữa, đúng là đáng sợ thật, nhưng làm cô ngạc nhiên là Khuất Căng trong lời nói của họ, anh sao lại không hề đề ý tới cuộc hẹn của họ?

5 lần, 7 lần, 4 lần, những con số này không thể là số lần bày ra của bọn người Tiêu Mỹ Linh được, vì cho dù là bày ra cũng là số lần thành công, chứ không thể là số lần thất bại mới đúng, anh đúng là đã từ chối 3 người họ nhiều lần vậy sao? và trong đó có 2 lần hẹn là vì cô?

Người con gái trong gương đôi mắt long lanh, góc môi khép lại, vẻ mặt lộ tâm trạng vui vẻ, hiện ra sự vui mừng lúc đó của cô. Anh từ chối họ, không ngừng ở đó, anh còn làm cho họ hoài nghi mình là Gay?!

“Ha ha” Cô nhin không nổi ngược đầu cười lớn lên, đúng là mắc cười quá đi, Gay đó! ha ha.....

Cô thật vui mừng bản thân đã trốn lại nghe lén cuộc nói chuyện của 3 người họ, vì những bất an trùng trùng đè nén trong lòng cô mấy ngày liền đã hoàn toàn biến mất rồi, Khuất Căng không hề đùa giỡn với tình cảm, anh không có phản bội cô, vậy là quá tốt rồi!

Những việc đã qua cô không muốn nghĩ đến nữa, quan trọng vẫn là hiện tại.

Cô thích cảm giác có anh bên cạnh, thích chăm sóc anh, và cũng thích được anh chăm sóc.

2 ngày qua, là 2 ngày trong 4 năm nay cô đã ngủ yên bình thoải mái nhất, do có anh ở bên. Cô đã nghĩ thông rồi, không cần biết lần tái hợp tiền duyên này duyên phận có dài hay ngắn, cô cũng sẽ nắm bắt lấy, hưởng thụ những giây phút có được anh.

Không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ quan tâm đã từng có được, cô cuối cùng cũng đã hiểu và tiếp nhận ý nghĩa của 2 câu này.

Chỉ quan tâm đã từng có được.

Ngồi lên chiếc xe mà Khuất Căng đang đợi bên đường, Ngôn Hải Lam vừa đóng cửa, vẫn chưa kịp cài dây an toàn, Khuất Căng đã đưa tay ra, kéo cả người cô qua ột cái hôn nồng nhiệt, hại cả mặt cô đỏ bừng lên thiếu điều chưa bốc lửa lên thôi, vì cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy Nhã Vãn và Chi Lâm đang đứng ngoài cửa xe, về mặt mờ ám nhìn cô vẫy vẫy tay, sau đó 2 người họ vừa cười vừa rời đi.

Trời ạ! cô muốn chết quá, biết trước vậy lúc ăn cơm trưa đã không nói cho họ nghe cô và Khuất Căng đã hoà rồi, càng không nên để họ biết anh sẽ đến đón cô tan ca.

Ô! cô thật muốn chết đi, muốn chết đi!

“Hi!” kẻ chủ mưu điệu dàng mỉm cười với cô, ngữ âm khàn khàn mê người đến nỗi làm cô lúc đó quên đi tất cả.

“Hi!” cô ngu ngơ đáp lại.

“Anh nhớ em quá!” do hôm qua tự nhiên nghỉ làm 1 ngày, cho nên hôm nay anh phải ở cả ngày trong Kyle xử lý công việc, ngay cả cơm trưa cũng giải quyết tại văn phòng luôn, hại anh cả ngày nay không được gặp cô.

Ngôn Hải Lam chớp chớp mắt, sau khi hoàn hồn cười nhẹ nói: “Sáng nay anh vừa đưa em đến công ty, trong khoảng thời gian đó đến hiện giờ chỉ cách có 10 tiếng thôi mà.”

“Anh biết! nhưng anh vẫn rất nhớ em! từ sau hôm trước, đây là thời gian chúng ta xa nhau lâu nhất.” anh lộ biểu cảm nghiêm chỉnh, làm cho cô nhìn không được cong góc môi lên.

“Tôi nay muốn ăn gì nào?”

“Muốn ăn em!” anh mắt không dời hướng nhìn cô đáp.

Khuôn mặt của Ngôn Hải Lam vừa mới dịu xuống bỗng chốc lại đỏ bừng lên, cô đưa tay đánh nhẹ anh một cái.

“Em đang nghiêm chỉnh đó!” cô nói.

“Anh cũng vậy!” giọng anh khàn khàn, sâu thẳm trong đáy mắt chứa đầy dục vọng.

“Khuất Căng!” cô run nhẹ một cái, vừa ngượng ngùng vừa phát cáu lại tiếp tục đánh anh thêm cái nữa. “nghiêm chỉnh chút đi! bữa tối anh muốn ăn gì? em đói bụng lắm rồi!”

“Em muốn ăn gì?” anh nhìn cô một hồi, cuối cùng thở ra một hơi, hỏi, đồng thời rời ánh mắt khỏi người cô, khởi động xe chạy vào lòng đường

“Gì cũng được!”

“Vậy chúng ta mua đồ về nhà ăn được không?” Khuất Căng gợi ý khơi lại hy vọng, như vậy anh có thể vừa ăn vừa được ôm cô trong lòng, và sau bữa tối, trăng miêng sẽ là cô.

“Được!” không biết là trong lòng anh đang nghĩ cái gì, cô gật đầu đồng ý.

Góc môi cong lên vui vẻ, anh mỉm cười đắc ý. “Công việc hôm nay có bận lắm không?” anh đưa tay nắm lấy cô, vô thức vuốt ve.

“Uhm!” cô mỉm cười gật đầu.

“Uhm mà vẫn vui vẻ vậy? có phải đã xảy ra chuyện gì không, hay là vì có một người quá đẹp trai như anh ở bên nên tâm trạng tự nhiên tốt ra?” anh nhìn biểu hiện vui vẻ trên khuôn mặt của cô nhủ mảy mòi, cảm giác cô có chút gì đó khác khác.

“Anh xấu trai!” cô nhìn anh một cái, góc miệng liền mỉm cười lên.

“Không phải vì anh, vậy xảy ra chuyện tốt gì?”

“Tại sao anh cứ cho là phải có chuyện tốt gì đó xảy ra chứ? ” cô hiếu kỳ hỏi lại.

“Do miệng em cứ mỉm cười, đôi mắt mỉm cười, chân mày cũng đang cười. ”

“Có chân mày của ai biết cười chứ? ” cô nhin không được cười ra tiếng.

“Của em biết! rất đẹp! ” anh quay đầu nhìn cô, khàn giọng khen ngợi, làm Ngôn Hải Lam đỏ hết mặt nhìn chằm chằm anh.

“Nói mau! ” anh dịu dàng hối thúc

“Hôm nay em nghe được một chuyện. ” cô nhìn nửa bên mặt anh, chầm chậm nói.

“Chuyện gì? ”

“Em nghe nói anh đã từng từ chối hẹn hò với tổ 3 mỹ nhân trong công ty em. ”

“Tổ 3 mỹ nhân? ”

“Tiêu Mỹ Linh, Trần Huệ Tinh, Lý Tịnh Doanh. ”

“Họ tên gì anh không biết, nhưng nếu như em đang ám chỉ là 3 con nhên nhện tinh, vậy thì đúng đó. ” anh chán ghét nói.

Cách dùng từ của anh làm cô ngớ ra, rồi cười phá lên “Nhên nhện tinh?”

“Ác tâm, phiền phức, rất nhiều chân. ”

“Rất nhiều chân? ”

“Mới dứt tay trái của nó ra, tay phải lại bám lên lại, lấy tay phải ra, thì cả thân người lại dựa qua, đẩy nó ra, thì toàn thân lại bò tới, nói nhên nhện tinh thì đã là khách khí lắm rồi, họ là rết tinh thì đúng hơn. ” Khuất Căng phẫn nộ nắm chặt tay lái.

Anh vừa nói được một nửa, cô đã cười lên rồi, khi nghe đến câu rết tinh sau cùng, thì càng cười đến không thể dừng, trời ạ, tức cười quá, tại sao lại tức cười đến vậy?

“Nhưng mà, ” anh đợi tiếng cười của cô dịu lại, ngữ âm trở nên bất lực nói tiếp. “làm anh phiền lòng không phải là những trò quấy rầy không dứt của họ, mà là em lại vì họ không thèm ngó ngang đến anh, em có biết làm vậy rất không công bằng, anh thật vô tội? ”

Ngôn Hải Lam liền thu hồi nụ cười trên mặt, đổi thành vẻ mặt hối tiếc nhìn anh. “Xin lỗi! ” cô nói.

“Anh không cần lời xin lỗi của em. Anh chỉ cần em đồng ý với anh, sau này bất luận xảy ra chuyện gì làm em cảm thấy nghi ngờ, không vui, em cũng không được tự mình suy đoán, chưa đối chất với anh thì không được định tội anh.” lúc anh ngừng đợi đèn tín hiệu giao thông, quay đầu đổi mặt cô, khuôn mặt lộ biểu cảm nghiêm chỉnh và thật lòng nhìn cô..

“Được! ” cô nhẹ giọng đồng ý, lại khiêm tốn tiếp tục nói lời xin lỗi lần nữa với anh.

“Hôn anh một cái anh! anh sẽ thứ lỗi cho em! ” anh đưa mặt dựa qua.

Cô ngớ ra một lúc, nhin không được liếc anh một cái. “Anh đang lái xe. ”

“Giờ đang đợi đèn, nhanh nào! ”

Cô vừa ngai ngừng vừa lúng túng lại bất lực nhanh chóng nhìn ra cửa xe một cái, xác nhận trong màn đêm bao phủ, những xe dừng kế bên hoàn toàn nhìn không thấy người ngồi trong xe, mới kéo người đến hôn nhanh anh.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, xe tiếp tục khởi động về phía trước, anh không mở miệng nói câu nào nữa, còn cô thì im lặng ngồi bên kế bên, cảm nhận hạnh phúc có anh bên cạnh.

Đèn đỏ ngừng, đèn xanh chạy.

Xe ngừng lại, anh liền quay người về phía cô, cô tưởng anh muốn nói gì với bản thân, nên cũng quay người đối mặt với anh, giây tiếp theo, cô mới phát hiện mình bị anh cuồng nhiệt hôn lên cánh môi.

Khuất Căng một tay đỡ lấy đầu cô, miệng đói khát nồng nhiệt ngấu nghiến lấy cô, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, tham lam quấn mút lưỡi cô, tận tình nhấm nháp vị ngọt của cô, mềm ra cùng thờ dài.

“Như vậy mới là hôn! ” một lúc sau, toàn thân anh nóng rực, hai mắt sáng rực ngẩng đầu khàn giọng nói nhỏ, cả hai cùng đang thở dốc.

Ngôn Hải Lam dùng sức để thở, cơ bản nói không ra câu nào.

“Pin! pin! ” tiếng kèn của xe sau vang lên, đèn xanh rồi.

Anh luyến tiếc hôn cô một lần nữa, mới nói lỏng cô ra cho xe chạy

Nhưng không vì vậy mà nhiệt độ trong xe được hạ xuống, ngược lại cứ không ngừng tăng lên dọc đường đi, đến khi họ về tới nhà bỏ xuống hết những đồ ăn cầm trên tay vừa mua cho bữa tối, kích tình thiêu đốt ban nãy cũng theo đó dừng lại.

* * *

Sau khi thoả mãn tình dục, Khuất Căng ôm lấy cô dùng bữa tối, giải quyết cơn đói của cả hai.

Nhưng Ngôn Hải Lam không thể nào quen với việc ngồi lên đùi người khác ăn được, do đó không ngừng vịn vẹo muốn nhảy xuống khỏi đùi anh, hai người vừa ăn vừa nói, cuối cùng cũng giải quyết xong bữa tối muộn của họ.

“Trước đây chúng ta cũng đều vui vẻ như vậy sao?” ôm lấy cô, Khuất Căng bỗng mở lời hỏi.

Cô ngớ ra một lúc, lại một im lặng một hồi, rồi mới phản ứng một tiếng, “uhm! ”

“Xin lỗi! anh không cố ý quên mất em. ” anh nhìn cô chân thật.

“Em biết! anh nói anh xảy ra tai nạn giao thông. ” cô nhẹ giọng nói, một lúc sau, không phải do nghi ngờ, chỉ là hiếu kỳ nói: “trên người anh, em không thấy vết thương nào hết. ”

“Vết thương ở phía sau ót đây nè! ” anh cúi đầu xuống, vén tóc nơi vết thương ra cho cô xem, có một vết dài gần 10 phân, vết sẹo trắng hiện ra rất rõ, do nang tóc nơi vết sẹo đã bị tổn thương, nên không thể ra tóc được nữa.

“Đau lắm không? ” cô nén không được lấy tay sờ nhẹ lên vết sẹo. Đây là nguyên nhân làm ký ức của anh quên mất cô.

“Đã không còn đau nữa rồi! ” anh ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn cô nói: “em đau hơn anh nhiều! ”

Cô nhìn anh với biểu cảm hoang mang.

“Da thịt đau thì sẽ có thuốc trị giảm đau, nhưng đau lòng thì không có. ” anh đưa tay nhẹ sờ lên mặt cô, đáy mắt tràn đầy sự áy náy và trầm lắng.

Cô nhìn anh đăm đăm, bỗng khàn giọng không lời.

“Thời gian 1 năm, sao em lại có thể kiên trì lâu đến vậy? là cái gì giúp em có thể chờ đợi anh lâu như vậy, chẳng lẽ em không oán anh, không hận anh sao? ” anh nhỏ giọng hỏi.

Ngôn Hải Lam ngơ ngác đến tròn xoe đôi mắt. “sao anh lại biết em đợi anh một năm? ”

“Anh nhờ người điều tra. ”

Cô bỗng cứng người ra. “anh điều tra được những gì? ”

Không lẽ anh đã biết sự tồn tại của Baby rồi? anh quay lại bên cô không lẽ là vì Baby? tận đáy lòng cô bỗng lạnh run lên.

“Chúng mất trí của anh là vĩnh viễn, nơi ký ức bị tổn thương vĩnh viễn không thể khôi phục lại. ” anh bỗng nói cô biết chuyện này, làm cô lúc đó không biết nên phản ứng như thế nào. “anh hy vọng em có thể nói cho anh nghe những việc trong quá khứ liên quan giữa chúng ta, bao gồm cả chúng ta quen nhau ra sao, yêu nhau như thế nào, tất cả những gì em nhớ mà đã anh quên mất. ”

“Vĩnh viễn cũng không thể khôi phục lại, đó là thật sao? ” cô khàn giọng hỏi.

“Đúng! ” anh nhìn cô không đổi hướng.

Trong đầu Ngôn Hải Lam lúc này bỗng trở nên trống rỗng, không biết bản thân nên cảm nhận như thế nào, anh không những quên những gì đã qua của họ, mà suốt đời này cũng không nhớ lại bất cứ một việc gì liên quan đến tình yêu giữa họ, cảm giác này.....cô không biết, cảm giác giống như là bị bỏ rơi, bị bội bạc, bị quên lãng —

Cô bỗng ngớ ra một hồi, thiếu chút nữa phát cười lên, thực tế là cô đúng là bị quên lãng, bản thân còn đang phạm phải cái điều ngớ ngẩn gì vậy? con ngốc!

“Hải Lam? ”

“Những chuyện quá khứ quên rồi thì thôi đi, anh không nên ép bản thân nhất định phải biết. ” cô lắc lắc đầu. Cũng giống như cô không nhất thiết cứ phải cố nhớ những chuyện đã qua, chỉ cần nhớ anh hiện tại đang ở bên cạnh cô vậy là đã đủ rồi.

“Nhưng anh muốn biết! ”

“Tại sao? ”

“Do anh đổ kị. ”

“Hả? ” cô ngơ ngác ra.

“Trong lòng em lúc nào cũng nhớ một người đàn ông mà anh hoàn toàn không biết, như vậy làm anh không thoải mái, rất bức bối, và đổ kị. ” anh nhấn cảm

“Nhưng người đó là anh mà! ”

“Một con người của anh mà anh không biết. ”

Ngôn Hải Lam bỗng không lời, vì cô nhìn thấy được anh đang nghiêm chỉnh, anh sao lại có thể đi đổ kị bản thân! bỗng lúc đó, cô cảm thấy có chút buồn cười, nên không được liền cười lên.

Anh nhấn chân mày lại với cô, trên mặt lộ vẻ trách móc sao lại có thể cười ra trong lúc anh đang rất phiền não vậy.

“Xin lỗi! ” cô vừa cười vừa nói, “Nhưng anh như vậy rất dễ thương. ”

“Dễ thương? ” anh bỗng lộ vẻ mặt như vừa bị sét đánh, làm cô càng không nhìn cười được.

Khuất Căng bắt lực lại sùng ái nhìn cô, không biết tại sao, tuy là anh không hề nhớ bất cứ một quá khứ nào giữa họ, nhưng lại phát hiện bản thân rất nhớ nhung và hoài niệm tiếng cười vui tươi của cô.

“Nói cho anh nghe tất cả quá khứ liên quan giữa chúng ta được không? ” anh đùa nghịch mái tóc trơn mượt của cô, thâm tình dịu dàng nhìn cô yêu cầu, “tuy là anh không thể nhớ lại, nhưng có thể tiếp nhận lại từ đầu. ”

“Tiếp nhận lại? ký ức? ”

“Tiếp nhận quá khứ mà anh đã yêu em rất nhiều, anh không muốn để bản thân trong quá khứ tiếp tục so sánh nữa. ”

Ngôn Hải Lam bỗng lúc ngừng hô hấp. “anhyêu em? ”

“Hoài nghi sao, em yêu? ” anh nhìn cô chăm chăm, “anh yêu em, thật tâm thật ý. ”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Kết hôn?! ” Nhã Văn và Chi Lâm cùng đồng thanh la lên, d_{ㅓㅓ}ến ánh mắt chú ý của khách hàng bàn bên cạnh.

“Hai người có thể nhỏ tiếng lại không? ” Ngôn Hải Lam yêu cầu.

Hai người họ nhìn cô với vẻ mặt kinh ngạc, hoàn toàn không còn phản ứng.

Ngôn Hải Lam sớm đã liệu trước họ sẽ phản ứng như vậy rồi, bèn cúi đầu ăn bữa trưa của mình, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đợi 2 người họ tự động phục hồi lại.

“Phó lý! Chị nói là thật hả? ” Nhã Văn cuối cùng cũng hoàn hồn, cẩn thận nhẹ nhàng nhìn cô hỏi.

“Uhm! ”

“Em thật không dám tin, chuyện xảy ra khi nào vậy, sao chị không hề nói bọn em biết vậy? hai người không phải là mới hoà nhau thôi sao? bọn người của Tiêu Mỹ Linh nếu biết được chuyện này, nhất định sẽ điên lên mất. ” Chi Lâm vẻ mặt phấn khởi nói.

“Xin đừng có nói ai nghe chuyện này! ” Ngôn Hải Lam lập tức ngăn lại.

“Tại sao vậy? không lẽ chị sợ sẽ có biến đổi gì sao? ” Nhã Văn hỏi.

Ngôn Hải Lam lắc lắc đầu, trải qua 1 tháng nay. Khuất Căng làm cô cảm nhận rõ rệt được anh đã quay về rồi, Khuất Căng trước đây thương cô, yêu cô, sủng cô cuối cùng cũng quay về bên cạnh cô rồi. Những ngày này, do có anh yêu thương đến thiếu điều chưa chết đi vì hạnh phúc.

Cô đã đồng ý yêu cầu của anh nói anh nghe rất nhiều về quá khứ liên quan giữa họ, anh tỉ mỉ nghe xong, thì tổng lại ghi nhớ từng cái một vào lòng, và để lúc cô không chú ý, len lén thực hiện lại những hồi ức đã làm cô khó quên, như hôn cô giữa đường đông đúc người qua lại, vì cô ca hát thắm đậm tình cảm trong bar, vì cô xuống bếp, vì cô nhảy vũ điệu nóng bỏng.

Ở những thời điểm khác nhau làm cùng một việc, cô không biết loại cảm giác này, chỉ có thể nói là cảm động.

Ngoài những hồi ức khó quên ra, anh còn giúp cô tìm lại những người mà cô cũng không thể quên được.

Tuần phòng khách sạn bác Ngụy đã nghỉ hưu, cô tiếp tân Kelly đã nghỉ việc, quản lý Vệ Bá đã thăng chức chuyển đổi công tác nơi khác, còn có bà Foster ở phòng phía đông đã dọn đi... đó là những người bạn tốt đã từng giúp đỡ cô.

Anh đã cho cô liên lạc điện thoại với từng người một, sau đó cô vui mừng đến độ rơi lệ đầy mặt. Anh cuối cùng cũng thừa nhận đã biết sự tồn tại của con gái, và cũng len lén đi gặp cô bé, nhưng con gái tuyệt đối không phải là nguyên nhân anh muốn ở bên cô, anh nói nhỏ nhẹ cẩn thận, về mặt lộ sắc thái chắc chắn, sợ cô sẽ hiểu lầm.

Cô sao lại có thể hiểu lầm chứ? sau khi đã tận mắt nhìn thấy anh vì cô đã làm quá nhiều chuyện, nếu cô còn hiểu lầm, thì đúng là không biết phân biệt tốt xấu, thật quá đáng.

“Phó lý! hoàn hồn lại!”

Cánh tay vẫy nhẹ trước mắt cô với tiếng gọi đùa vui, làm cô bỗng lúc tỉnh lại. “Thật có lỗi!” cô mỉm cười.

“Chị đang nghĩ gì mà nhập thần dữ vậy?” Nhã Văn hiếu kỳ hỏi.

“Đây không phải là điều quan trọng, quan trọng vẫn là tại sao chị không cho bọn em nói cho người ta biết chuyện chị và anh Khuất đẹp trai cưới nhau, hà phó lý?” Chi Lâm hỏi.

“Chị không muốn trở thành đối tượng để bàn tán.” Ngôn Hải Lam bắt lực mỉm nhẹ cánh môi.

“Hả?”

Chi Lâm không hiểu, Nhã Văn nghe thì đã hiểu rồi.

“Chính xác! nếu như mọi người biết được chị sẽ kết hôn với phó chủ tịch Khuất, nhất định sẽ có một đồng dư luận đem chị ra bàn tán phê bình.”

Ngôn Hải Lam, bắt lực gượng cười.

“Cần gì phải để ý đến lời nói của những kẻ không chịu nổi người khác tốt, nếu là em, họ càng ghen tị em càng thích nói, nói đến khi họ phải tức chết mới thôi.” Chi Lâm ngẩng đầu lên cất giọng.

“Phó lý! nếu đã tạm thời không muốn mọi người biết chuyện hai người sẽ cưới nhau, vậy sao còn nói cho bọn em biết vậy?” Nhã Văn nhìn cô tỏ vẻ không hiểu.

“Vì chị muốn 2 em làm phù dâu của chị!”

“Ồ!” Chi Lâm bỗng lúc phấn khởi la to, “Thật vậy không, thật vậy không? phó lý! chị muốn bọn em làm phù dâu của chị?”

“Uhm! có được không?”

“Đương nhiên là được!” Chi Lâm lập tức lớn tiếng đồng ý.

“Dâu phụ sẽ mặc đồ gì?” Nhã Văn phiền não nghiêng đầu suy nghĩ, từ trước giờ cô chưa từng làm phù dâu cho ai bao giờ.

“Tiệc áo cưới sẽ chuẩn bị, 2 em chỉ việc chọn thời gian qua đó thử đồ là được, nhưng mà giấy chắc là 2 em phải tự chuẩn bị thôi.”

“Không vấn đề!” Chi Lâm vẫn về mặt phấn khởi đó. “phó lý! phù rể có đẹp trai không?”

“Cô không phải thích Tiểu Tường sao? phù rể đẹp hay xấu thì liên quan gì đến cô?” Nhã Văn tạt cho cô một gáo nước lạnh.

“Tôi chỉ là đang hỏi thay cho cô đó.”

Nhã Văn nghe xong cho cô lại một biểu cảm đùng có mà làm nhảm nữa, tiếp đó lại quay sang nhìn Ngôn Hải Lam.

“Phó lý! Chị có cần cô dâu nhỏ không? Nếu cần, em có 1 người rất thích hợp!”

“Nhất định lại là cô cháu gái bảo bối của cô chứ gì?” Chi Lâm nói.

“Cô đã thấy qua cháu gái tôi rồi, chẳng lẽ không cảm thấy cô bé mà làm cô dâu nhỏ sẽ rất dễ thương sao?” Nhã Văn nói.

“Cũng đúng!” Chi Lâm gật gù đầu, “Nhưng quan trọng là phò lý có cần cô dâu nhỏ hay không?”

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn cô.

“Liên quan đến việc này, chị đã có cô dâu nhỏ rồi.” Ngôn Hải Lam biểu hiện vui tươi.

Nhã Văn lúc đó có chút thất vọng, “là con của người trong gia đình à?”

Cô do dự một chút rồi đáp, “không phải! là con gái của chị!”

* * *

“Này! cô đã nghe gì chưa? Ngôn Hải Lam của phòng tiêu thụ có đưa con gái.”

“Cô ta kết hôn rồi?”

“Vẫn chưa!”

“Đã từng kết hôn?”

“Hình như cũng chưa!”

“Vậy ra cô ta chưa kết hôn đã sinh con, con gái là con riêng à? đúng là nhìn không ra?”

“Đây đúng là làm người không thể nhìn diện mạo được.”

Chỉ mới qua có 1 ngày thôi, chuyện Ngôn Hải Lam có đưa con gái riêng đã truyền lan khắp công ty.

Nhã Văn và Chi Lâm khi vừa lúc nghe được tin tức lan truyền trong công ty, thật sự bị kinh hãi. Họ không hề nói chuyện này cho bất cứ một ai nghe hết, tại sao bí mật này lại bị lan truyền ra?

Họ nhanh chóng chạy đi nói với Ngôn Hải Lam, sau khi 3 người kiểm thảo một lúc, chỉ có thể nói tai vách mạch rừng.

Chuyện đã xảy ra phải làm sao? chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nếu không những kẻ có lòng quậy phá sẽ theo đó mà nổi gió, cho nên Ngôn Hải Lam không giải thích gì hết, hơn nữa việc cô chưa kết hôn đã sinh con là sự thật, muốn nói thì tùy mọi người nói thôi.

Di động trong túi da vang lên, tiếng chuông gọi đến thiết lập đặt biệt khác làm cô liền biết là điện thoại của ai gọi,

Cô mỉm cười lên, lấy di động trong túi da ra. “Alô?”

“Em yêu! là anh!”

“Em biết rồi!” cô cười càng tươi hơn.

“Trưa nay cùng ăn cơm! em muốn ăn gì?”

“Anh!” cô đùa vui đáp.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi sau, bỗng truyền lại rõ ràng ngữ âm trở nên khàn đục trầm thấp của Khuất Cánh, “Bây giờ anh sẽ giao ngay bản thân qua đó.”

Cô bỗng cười nhẹ ra. “hiện giờ anh đang ở đâu?”

“Hãy giao bản thân qua bên đường.”

Ngôn Hải Lam nhin không được lại cười lên, cô đưa tay lên nhìn giờ trên đồng hồ. Em tay, còn 10 phút nữa mới tới giờ nghỉ trưa.

“Anh tới trước, đợi em một lúc, em còn 10 phút nữa mới đến giờ nghỉ trưa, đi xuống lầu đại khái cũng mất 5 phút.”

“Ok! Chút nữa gặp! gặp rồi tùy ý em muốn ăn anh sao cũng được.” anh khàn giọng dịu dàng nói.

Cô mỉm cười bỏ di động vào lại túi da, tiếp tục công việc.

10 phút thực chất qua rất nhanh, nhưng lại trong 2 phút cuối, giám đốc bên nghiệp vụ lại gọi điện thoại cho cô, cùng cô thảo luận vấn đề tiêu thụ cho sản phẩm trong mùa mới, lại tốn thêm 10 phút của cô.

Trời ạ! hy vọng Khuất Căng không vì đợi cô mà bị ghi giấy phạt!

Hồi hả lấy túi da chạy xuống lầu, khi cô nhìn thấy xe của anh đang dừng bên đường đợi cô, đã trễ quá 20 phút thời gian mà cô hẹn với anh.

“Xin lỗi! xin lỗi! đúng lúc nhận được cuộc điện thoại nên xuống trễ, anh đợi lâu chưa? xin lỗi!” cô ngồi vào xe, vừa thở gấp vừa xin lỗi.

Anh lắc đầu, đưa tay giúp cô vén gọn lại mái tóc bị gió thổi rối, dịu giọng nói: “Em không cần chạy gấp vậy, anh sẽ đợi em mà!”

Ngôn Hải Lam mỉm cười, hiểu ý của anh. Anh luôn nhớ mãi không quên chuyện năm đó cô đã đợi anh 1 năm, cho nên hiện tại cho dù có bất cứ chuyện gì anh phải vì cô mà chờ đợi, anh cũng sẽ bình tâm hoà khí không một lời than, cho dù ngừng xe bên đường đợi cô rất lâu hay bị công an giao thông ghi giấy phạt cũng bận tâm.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh không?” lái xe trên đường, Khuất Căng bỗng mở lời hỏi.

Cô nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

“Lúc này khi anh đợi em dưới lầu, nghe được một lời bàn tán.”

“Bàn tán cái gì?”

“Nghe nói em chưa kết hôn đã sinh con, có một đứa con gái riêng.”

“Đúng đó! anh thấy ngại sao? bây giờ không cưới em vẫn còn kịp đó.” Ngôn Hải Lam bắt lực nhúng nhúng vai.

“Anh đâu phải kẻ ngốc.” anh nhìn qua cô một cái. “cái tin bàn tán này bắt đầu truyền ra từ khi nào vậy, sao em lại không nói anh nghe?”

“Em hôm nay mới nghe được thôi, mà sao tin tức của anh lại thông linh đến vậy, anh có lắp đặt vô tuyến trong công ty đúng không?”

“Không phải vô tuyến, mà là gián điệp, mật thám.” anh nghiêm chỉnh đáp lại.

Ngôn Hải Lam bắt giác cười lên. “Anh nghe được từ đâu vậy?”

“Lúc này đợi em ở dưới lầu, có 3 con rết bò đến gõ cửa xe của anh.”

Nghe đến chữ 3 con rết, cô lại cười lên. “Anh không nên nói người ta như vậy.”

“Được thôi! nhền nhện tinh.”

Cô lúc đó cười đến khó mà ngăn lại, cô nén không được liền đưa tay đánh anh, anh cố ý làm cô cười.

Khuất Căng lộ vẻ mặt dịu dàng mật ý mỉm cười nhìn cô. Cảm giác chỉ cần nhìn cô cười, nghe cô cười thôi, đã có thể làm anh chìm trong hạnh phúc.

Anh rất cảm ơn ông trời đã sắp đặt cho anh gặp lại cô lần nữa, nếu không một ngày nào đó nếu có kỷ tích cho anh nhớ ra được một chút ký ức, anh nhất định vì mất đi cô mà đau lòng tội cùng, ân hận cả đời.

“Họ đến gõ cửa xe anh, sau đó thì sao?” cô ngăn tiếng cười lại, hiếu kỳ hỏi tiếp.

“Trước là một tràng câu nhảm nhí chuyên dụng, sau là kịch cớm, tiếp đó là vừa vô tâm cố ý nói chuyện em chưa kết hôn đã sinh con cho anh nghe.”

“Anh trả lời họ sao?”

“Đuổi họ đi!”

Cô nghe xong lại tiếp tục cười lên. “nhất định giờ họ đang bàn tán là em đã bỏ bùa anh rồi.”

“3 người bọn họ thực ra có bệnh gì vậy, sao lại cứ chống đối với em?” Khuất Căng nhún mày hỏi.

“Họ không đơn thuần chỉ chống đối với mình em, còn có anh.”

“Anh?”

“Ai bảo anh có diện mạo đẹp trai lại vô cùng giàu có, còn mang danh phó chủ tịch nữa.”

“Đừng nói em cũng vì diện mạo và sự giàu có của anh mà đến với anh nha?”

“Đúng đó!” cô nheo mắt mỉm cười.

“A! em nhấn tâm lắm! sao lại nói ra những câu tàn nhẫn vậy, trái tim anh tan nát rồi.” một tay anh phủ lên tim đau khổ nói.

Ngôn Hải Lam mỉm cười nhìn anh, cảm giác cuộc đối thoại và bối cảnh này giống như đã từng xảy ra rất lâu rất lâu rồi, làm cô có một cái cảm giác quen biết, nhưng lại nhớ không ra nổi.

Không biết tại sao, trong 1 tháng nay những ký ức trong quá khứ giống như càng lúc càng mờ hồ, được thay thế đều là những ký ức của hiện tại anh trao cô, mới, vui vẻ và hạnh phúc.

Thì ra những ký ức hạnh phúc có thể thay thế, cô đến giờ mới biết được.

“Khuất Căng!” giọng cô dịu nhẹ

Anh mỉm cười quay đầu nhìn cô.

“Cám ơn anh đã yêu em.”

Biểu cảm của anh lúc này trở nên thâm đậm tình cảm lại kích động, anh hít thở một hơi, giống như đang ổn định lại tâm trạng của mình.

“Không!” anh nắm lấy tay cô, âm thanh mềm dịu khàn khàn nói với cô: “Cám ơn em đợi anh!”

Một người phụ nữ đứng tuổi đứng trước toà nhà thương nghiệp lớn vẻ mặt lóng ngóng dẫn đến sự chú ý của các bảo vệ tòa nhà, bảo vệ liền đi đến hỏi lý do bà đến đây.

“Xin hỏi bác cần tìm người phải không?”

Người phụ nữ đứng tuổi gật đầu. “Tôi muốn tìm Khuất Căng, tôi được biết cậu ấy đã tới đây.”

“Khuất Căng? bác biết cậu ấy làm ở công ty nào không?” người bảo vệ hỏi, vì tòa thương nghiệp này ít nhất hiện có 20 công ty trong đó.

“Công ty à? hình như là Kyle thì phải?”

“Kyle?” người bảo vệ chao mày, “nhưng trong tòa thương nghiệp này không có công ty đó.”

“Sao vậy được? họ đã đưa tôi địa chỉ này mà, là tôi tìm sai địa chỉ sao?” người phụ nữ đứng tuổi đưa tờ giấy trong tay ra cho bảo vệ, nhờ anh xem giúp.

Bảo vệ cuối đầu nhìn một cái. “không sai đây đúng là địa chỉ của tòa nhà này, nhưng trong nay thật là không có công ty Kyle, bác có nhớ sai tên công ty không?”

Về mặt người bà hoảng mang nhìn người bảo vệ

“Không sao! bác vào trong ngồi đợi một chút, tôi nghĩ cách hỏi thăm giúp bác xem sao, để xem có tìm được người bác cần tìm không.” bảo vệ thể hiện lòng tốt, người phụ nữ đứng tuổi phần khởi cảm ơn, 2 người trước sau cùng bước vào tòa nhà.

“A Phát! anh biết có người tên Khuất Căng không?” người bảo vệ hỏi đồng nghiệp của mình.

“Gi vậy?” người tên A Phát quay đầu phản ứng.

“Vị phu nhân này muốn tìm Khuất Căng, nhưng bác ấy lại không nhớ cậu ta làm ở công ty nào.”

“Như vậy thì làm sao tìm giúp bác ấy được chứ?”

“Nghĩ cách gì đó giúp bác ấy đi.”

“Hiện giờ là thời gian nghỉ trưa, cho dù mình đồng ý giúp bác ấy gọi điện thoại hỏi từng công ty, thì cũng chẳng có ai chịu nghe máy.”

“Điểm này thì tôi chưa có nghĩ tới!”

“Xem ra vậy chỉ còn lại một cách.”

“Cách gì?”

“Gặp người thì hỏi, nhìn kia! có người ăn cơm trưa về rồi!”

A Phát chỉ tay về phía cánh cửa lớn, chỉ thấy 3 cô gái đáng vẻ kiêu sa mỹ lệ, vừa đi vừa nói bước vào.

“Xin lỗi! công ty của các cô có vị nào tên Khuất Căng không?” người bảo vệ đợi ba người họ đến gần, lên tiếng ngăn họ lại.

“Có chuyện gì không?” một hồi sau Tiêu Mỹ linh, hoài nghi hỏi.

“Ở đây có một vị phu nhân muốn tìm anh ấy, cho hỏi công ty các cô có người đó không?”

“Có!”

“Tốt quá rồi! không ngờ mới hỏi thôi thì chúng ta đã tìm được người rồi, phu nhân, tìm được người bác muốn tìm rồi!” người bảo vệ liền quay người nói với người phụ nữ đứng tuổi đang ngồi bên trong.

Bà gấp rút từ ghế ngồi đứng lên đi về hướng họ. “Thật không? cảm ơn anh! cảm ơn anh!” bà không ngừng cảm ơn người bảo vệ.

“Không cần khách sáo! bác chỉ việc theo họ thì sẽ tìm thấy người cần tìm.” người bảo vệ nói xong liền quay người rời đi.

“Được. Cô à! các cô đều quen biết với con trai tôi à?” người phụ nữ đứng tuổi tò mò nhìn họ hỏi.

“Con trai?”

“Bác gái! bác nói ai là con trai của bác? Khuất Căng sao?”

“Đúng rồi! các cô có quen không?”

Tiêu Mỹ Linh, Lý Tịnh Doanh và Trần Huệ Tĩnh không hẹn mà cùng quay nhìn đối phương, không dám tin vào trước mắt mình cách ăn mặc bình dị, áo dài bình dị, nhìn giống như phụ nữ đứng tuổi trong một gia đình trung lưu, không ngờ lại là mẹ của phó chủ tịch đẹp trai.

Đây có đúng không vậy? chắc không ai tự nhiên chạy đến đây để nói đùa chuyện này đâu?

“Bác gái! bác đúng là mẹ của Khuất Căng?”

“Đúng vậy! tuy là con tôi không giống tôi cho lắm, nhưng mà chính xác là do tôi sinh ra” Bà Khuất cười lớn lên, giống như đã quen với việc bị người khác nghi ngờ rồi.

“Xin Lỗi! con không có ý đó đâu, con chỉ là...” Tiêu Mỹ Linh hít sâu một hơi, lập tức nở ra nụ cười thân thiện. “Bác gái! bác đã ăn gì chưa? phó chủ tịch đi ăn trưa chắc là chưa về tới công ty đâu, bác có cần ăn trưa trước không? con biết gần đây có một quán ăn cũng được lắm đó.”

“Đúng đó! giá phải chăng lại ngon nữa, hay là bác đã ăn rồi?” Lý Tịnh Doanh mỉm cười tiếp lời.

Tiêu Mỹ Linh nhanh nhẹn nhìn cô một cái, hai người lập tức tâm ý tương thông hiểu ý đối phương đang nghĩ gì.

“Bác gái! bác đã ăn chưa?” Tiêu Mỹ Linh thân thiện hỏi lại.

“Chưa! vẫn chưa!”

“Vậy tụi con mời bác bữa cơm!”

“Vậy sao có thể được chứ?”

“Không sao đâu! chỉ là một bữa cơm thôi mà! hơn nữa ngày thường phó chủ tịch rất hay chiều cố đến tụi con.”

“Không sai! tiếc là anh ấy lại không bao giờ để tụi con mời khách, cho nên làm khó cho bác một chút vậy, để tụi con mời đi.” Lý Tịnh Doanh nỗ lực mời.

“Đúng đó! đi mà!” Tiêu Mỹ Linh chấp tay nhiệt tình yêu cầu.

Trần Huệ Tĩnh đứng một bên không biết hai người họ đang quây cái gì, nên cái gì cũng không nói, chỉ im lặng đứng chờ đợi.

Dưới sự nhiệt tình của Tiêu Mỹ Linh và Lý Tịnh Doanh, bà Khuất cuối cùng cũng đồng ý, thế là cả nhóm vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện đến quán ăn món Hoa ngồi xuống ăn trưa.

Do yêu thích vẻ đẹp, nhóm người Tiêu Mỹ Linh bữa trưa ăn rất ít, một phần sà lách trộn thêm một ly nước ép là giải quyết một bữa, do muốn đạt được mục đích, họ phá lệ ăn thêm lần nữa.

“Bác gái! bác ăn thử món gà này đi, thịt gà ngọt mềm lại không nhiều dầu mỡ, rất ngon đó.”

“Cái này là món sào Khách Gia, chắc bác đã ăn rồi, nhưng mà món sào Khách Gia ở tiệm này sào có vị ngon nhất mà con được ăn đó, bác ăn thử đi” (Khách Gia là tên một dân tộc “dân tộc Khách Gia”)

“Bác gái! chọn món vậy đủ chưa? nếu chưa có thể gọi thêm nữa không sao hết. ”

“Đủ rồi đủ rồi! nhiều lắm rồi! các cô đừng lo cho tôi nữa, cùng ăn đi! ”

“Dạ! ”

Món ngon, nụ cười, chuyện phiếm thường tình, sau một hồi tiếp xúc nhiệt tình, bà Khuất không một chút lòng dè phòng từ từ xem họ như người trong nhà.

“Bác là vì con trai sắp đám cưới nên mới về đây, các cô biết con trai bác sắp cưới không? ”

“Biết chứ! ”

“Vậy các cô có quen biết cô Ngôn mà con trai bác sắp cưới không? ” mẹ Khuất hỏi.

“Quen biết chứ! Hải Lam là đồng nghiệp của tụi con. ” Lý Tịnh Doanh đáp.

“Thật vậy sao? vậy cô ấy là người như thế nào, có đẹp không? có xinh đẹp giống ba cô không? ”

“Rất đẹp! so với tụi con còn đẹp hơn nhiều. ” Tiêu Mỹ Linh gật gù đầu.

“Thật à? ” mẹ Khuất mở to mắt hỏi.

“Đúng vậy! không chỉ đẹp lại rất có tài năng, rất được công ty coi trọng là một phó lý, đầu giống tụi con đến bây giờ phân nửa chức danh cũng không có. ” Tiêu Mỹ Linh nói.

“Thật sao? ” bà Khuất mày mở mắt cười.

“Đúng đó! cô ấy đi với phó chủ tịch có thể nói là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, chỉ tiếc là ” Tiêu Mỹ Linh bỗng ngưng lại.

“Chỉ tiếc là cái gì? ” bà Khuất nhìn cô tỏ vẻ không hiểu.

“Ô! con không biết là có nên nói chuyện này không. ” Tiêu Mỹ Linh cố ý do dự.

“Chuyện gì? ”

“Thì là... thực ra... Ồ ... con thực sự không biết có nên nói hay không. ”

“Cô đừng có làm mất khẩu vị của bác như vậy, thực ra là chuyện gì?” cô càng do dự, bà Khuất càng muốn biết.

“Gần đây trong công ty mọi người đang thảo luận chuyện này, tuy là không biết độ chính xác của nó, nhưng từ đầu tới cuối đơn sự không hề đứng ra đính chính gì về chuyện này, cho nên mọi người đều cho là sự thật. ” Tiêu Mỹ Linh lại kéo thêm một chút, mới từ từ mở lời.

“Ruột cuộc là chuyện gì, là có liên quan đến con trai của bác sao? ”

“Không phải! là chuyện của Hải Lam. ”

“Cô Ngôn? ”

“Đúng! ”

“Chuyện gì? ”

Tiêu Mỹ Linh ngưng một hồi mới nói: “Nghe nói Hải Lam có một đứa con gái riêng. ”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Mẹ! mẹ đến lúc nào vậy, sao không báo con biết trước? ”

Nhận được lời nhắn đề lại của mẹ, Khuất Căng lập tức lái xe đến khách sạn mẹ mình ở, định đón mẹ về nhà, tuy là anh không hề muốn rời khỏi tòa cao ốc của Hải Lam dọn về nhà, nhưng do mẹ đã đến rồi, anh sao có thể để mẹ một mình ở trong căn nhà rộng 50 m²? cho nên tốt nhất là dọn về nhà.

Nhưng mà còn may cái là từ giờ đến ngày cưới của anh với Hải Lam không hơn 1 tháng, khoảng thời gian này anh đành miễn cưỡng chịu đựng chút vậy.

“Mẹ! hành lý của mẹ đâu rồi?”

Không nhìn thấy trong phòng, anh mở tủ áo của khách sạn ra, thì thấy hành lý của mẹ đã được lấy ra, sắp xếp gọn gàng để trong tủ.

“Mẹ! sao mẹ lại lấy đồ ra hết vậy? trước đây con chẳng phải đã có nói trước với mẹ trong nhà có phòng ẹ, mẹ muốn về Đài Loan chơi lúc nào cũng có thể qua mà, không cần ở khách sạn?”

Khuất Căng nhìn mẹ mình, mới phát hiện sắc mặt của bà có chút không ổn, giống như đang tức giận.

“Mẹ! mẹ sao vậy?” anh đi đến sofa ngồi xuống cạnh mẹ.

“Mẹ không tán thành cuộc hôn nhân này.” bà Khuất bỗng lạnh lùng nói.

Anh cùng lúc ngây ra. “Mẹ! mẹ vừa nói gì?”

“Mẹ không tán thành cuộc hôn nhân này, con không thể cưới cái người con gái họ Ngõn đó được” bà ngẩng đầu lên, một vẻ mặt kiên định nhìn con trai.

Khuất Căng ngây ra như gà gồ nhìn mẹ mình, cơ bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ! mẹ bị làm sao vậy? lúc trước mẹ nghe điện thoại biết tin con sẽ kết hôn không phải là rất vui mừng sao? tại sao bây giờ lại thay đổi thái độ vậy?” anh trầm lặng ngẫm nghĩ một lúc, hoài nghi hỏi mẹ Khuất.

“Đó là vì mẹ không biết con sẽ cưới loại con gái đó!” mẹ Khuất nén không nổi kích động nắm chặt đôi tay.

“Loại con gái đó?” anh bất giác kép đôi mắt lại, trầm giọng hỏi.

“Một người con gái đã có con gái riêng!”

“Mẹ! Mẹ nghe được chuyện này từ đâu vậy?” anh ngây ra một lúc chau mày hỏi.

“Thì ra con đã sớm biết trước chuyện này rồi, vậy mà vẫn chịu cưới người con gái đó, A Căng! con thật là làm cho đau lòng và thất vọng quá.” bà Khuất đau lòng nói.

“Sự việc không như mẹ nghĩ vậy đâu, mẹ! Hải Lam cô ấy —”

“Không phải như vậy thì là thế nào?” bà kích động cắt ngang lời anh, “một người con gái lại có đứa con gái riêng, sao con lại có thể thích được chứ? cách sống không kiểm điểm, đời tư loạn xạ bát nháo —”

“Mẹ!” Khuất Căng nén không nổi lớn tiếng cắt ngang lời mẹ Khuất, “Hải Lam không phải loại người như mẹ đang nói, mẹ gặp còn chưa gặp qua cô ấy, sao lại nói cô ấy như vậy?”

“Mẹ nói sai sao? một người con gái có đứa con gái riêng...”

“Đứa con gái riêng đó là con gái ruột của con.”

Bà Khuất cứng họng kết lười nhìn con trai, lộ ra vẻ mặt ngớ ngẩn. “A Căng! con ... con vừa nãy nói gì?” bà chậm chậm đưa tay áp trước ngực, giọng run run hỏi.

“Con gái mà Hải Lam sinh là con gái ruột của con, cũng là cháu gái của mẹ, Mẹ!”

Bà vẫn ngây ra nhìn con trai, một lúc không thể lý giải anh đang nói gì.

Con gái ruột? cháu gái? chuyện này sao có thể là sự thật được, con trai bà chỉ mới đến Đài Loan một thời gian ngắn thôi mà, căn bản là không thể nào.

“A Căng! con xác định chưa? việc này ...”

“Hải Lam là người bạn gái con quen trước khi xảy ra tai nạn giao thông 4 năm trước, và cũng là người con gái duy nhất trong đời con thật sự yêu.”

Mẹ Khuất bỗng lộ ra vẻ kinh hãi, “4 năm trước? là cô gái đó ...”

“Mẹ! Mẹ nói gì? trước đây mẹ có quen biết Hải Lam, gặp qua cô ấy rồi sao?”

“Không”

“Mẹ! Mẹ đã gặp cô ấy đúng không?” Khuất Căng bỗng nắm lấy tay mẹ Khuất, lớn tiếng hỏi.

Tâm trạng bất an không biết phải làm sao cho tốt của bà đã thừa nhận tất cả.

“Mẹ! là khi nào vậy? mẹ biết cô ấy, gặp cô ấy khi nào vậy, sao từ đó tòi giờ mẹ không hề nói với con chuyện về cô ấy? tại sao?” anh kích động truy vấn.

“Mẹ không quen biết cô ấy....”

“Mẹ — ”

“Mẹ thật không quen cô ấy mà — ban đầu cũng là nghe cha con nói.” bà Khuất do dự mở lời. “cha con nói con bị người con gái yêu thích phù phiếm xa hoa, xài tiền như nước làm hư hỏng, cho nên cha con đã dùng một số quan hệ đóng hết tất cả tài khoản ngân hàng của con để ép con về nhà, một mặt cũng là muốn con nhìn rõ người con gái đó thích chỉ là tiền của con thôi, hết tiền rồi thì cái gì cũng không còn.”

“Quả nhiên không lâu sau đó con đã quay về, nhưng lại cãi nhau một trận với cha con, còn nói con sẽ cưới cô ta, con làm cha con tức đến bệnh tim tái phát, còn con thì tức giận xông ra khỏi nhà không lâu, thì truyền về tin xảy ra tai nạn, tai nạn làm con mất đi ký ức của gần 2 năm trước, cha con cảm tạ ông trời, vì những mâu thuẫn giữa 2 cha con bắt đầu cũng gần 2 năm trước mới xảy ra.”

“Sau đó mọi người đã nói dối một số chuyện, để không khí gia đình trở lại tình trạng vui vẻ như trước, và cũng quên người con gái đó đi, nhưng khoảng độ qua 1 năm sau đó, bỗng có một cô gái trẻ tìm đến tận nhà chỉ rõ là muốn gặp con.” lúc đó, ngữ khí của bà có chút bất an: “mẹ đã nói dối cô ta một số câu.”

“Mẹ nói dối cô ấy việc gì, mẹ?” Khuất Căng gấp rút hỏi. Một năm sau, đúng thời gian cô bỗng bỏ cuộc quyết định từ bỏ anh.

Bà do dự một lúc, rồi chậm chậm tiếp tục, “mẹ nói con không muốn gặp cô ấy, nói là cô ấy chỉ là một trong rất nhiều cô bạn gái của con, con đối với cô ấy không phải thật lòng, con không muốn gặp cô ấy đó là chứng minh tốt nhất, muốn cô ấy quên con đi.”

Về mặt Khuất Căng trở nên kinh hãi nhột nhột, cùng lúc liền ngồi thẳng xuống sofa. Đây là nguyên nhân trước giờ anh nghĩ hoài cũng không thông, thì ra

“Mẹ xin lỗi! A Căng!” mẹ Khuất khuôn mặt đỏ lên áy náy.

“Sao mẹ lại làm như vậy?”

“Mẹ tưởng là cô ấy không phải người tốt”

“Mẹ thật chẳng quen cô ấy, dựa vào đâu mà lại nghĩ vậy?”

“Mẹ là nghe cha con nói, hơn nữa thời gian đó con quả thật xài rất nhiều tiền, mẹ tưởng...”

“Tưởng cô ấy lại đến gạt tiền? cô ấy muốn gạt tiền sao lại đợi tới 1 năm? cô ấy muốn gạt tiền sao lại không dẫn con gái theo? cô ấy muốn gạt tiền chỉ tới có một lần rồi thì không đến nữa? sao mẹ đến cả hỏi con cũng không mà lại nói lung tung vậy, sau đó lại có thể xem như không có chuyện gì xảy ra hết, sao mẹ lại có thể?”

“Mẹ xin lỗi! A Căng!”

Ngoài câu này ra, bà không biết bản thân có thể nói gì nữa, có trách thì trách lúc đầu bà toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ con trai mà mò cả đôi mắt, nên mới để con cháu của Khuất gia lưu lạc bên ngoài, nếu bà không hồ đồ như vậy thì tốt quá, như vậy cha của Khuất Căng trước lúc bệnh mất ít nhất cũng thấy được cháu gái, ôm được cháu gái.

“A Căng! mẹ thật không biết cô ấy đã sinh một đứa con gái cho con, cô ấy không có nói. Cô ấy đúng là đã sinh đứa con gái?” bà bỗng cảm thấy khó mà tin được, cô đúng là có một đứa con gái? đó là thật sao?

Khuất Căng bị đá kích quá lớn lắc lắc đầu, cái gì cũng không muốn nói đứng lên rồi đi.

“A Căng!” bà Khuất hoang mang đứng lên kéo lấy tay con trai, “con muốn đi đâu?”

“Mẹ để con yên tĩnh một mình, mẹ! con bây giờ không có cách bỏ qua ẹ!”

“A Căng”

“Con xin lỗi!” gỡ đôi tay khấn thiết của bà Khuất ra, anh không quay đầu lại chuyển người rồi đi.

Khi vừa nhìn thấy chiếc xe mang biển số quen thuộc RX340 dừng dưới công ty, Ngọn Hải Lam bỗng dừng bước chân lại ngậy ra một lúc.

Đó là chiếc xe của Khuất Căng? anh chẳng đã nói là đi đón mẹ về nhà, hôm nay không thể đến đón cô tan ca được? sao giờ lại đến, cũng không có gọi điện báo cô biết một tiếng? nếu hôm nay cô không có tăng ca, thì hai người họ chẳng sẽ không gặp nhau rồi sao?

Đây đúng là xe của anh không sai?

Mang một chút hoài nghi không xác định, cô hướng đến chiếc xe đang dừng bên đường, xác nhận lại biển số có sai không trước đã, rồi sao đó mới đưa tay mở cửa xe.

Bị khóa?

Lần đầu tiên mở cửa xe của anh mà lại bị khóa, Ngôn Hải Lam tiếp tục ngây ra lần nữa, cùng lúc áp mặt vào kính xe, muốn xem anh có trong xe không, hay là có việc đã xuống xe rồi.

Anh ở trong xe, cả người tựa lên tay lái. Là ngủ quên rồi à? anh đã ở đây đợi cô bao lâu rồi?

Cô đưa tay gõ lên cửa kính xe, cất giọng gọi: “Khuất Căng! ”

Cũng may người trong xe không có ngủ quên, cô vừa gõ cửa kính, anh liền tỉnh. Khuất Căng ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đứng bên ngoài cửa xe đã khóa, lập tức đưa tay mở khóa cửa ra, để cô có thể mở cửa lên xe.

“Anh sao vậy? không phải đã nói là đi đón mẹ anh sao? anh đã đợi lâu chưa? sao lại không gọi điện báo em biết một tiếng vậy? ” cô vừa vào xe vừa hỏi, không chú ý đến dáng vẻ anh có chút kỳ lạ, anh từ đầu đến cuối không hề lên tiếng cũng không có đáp lại cô, khi đó cô quay đầu nhìn anh mới phát hiện ra.

“Sao vậy? ” sắc mặt anh rất khó coi, vừa nhợt nhạt lại tiều tụy.

Anh vẫn không nói câu nào, liền dang tay ôm lấy cô vào lòng, là ôm rất chặt rất chặt.

“Khuất Căng? ” cô lo lắng gọi anh, không biết anh thực ra bị sao vậy.

“Xin lỗi! ” anh bỗng nói lời xin lỗi, giọng nói hiện rõ vẻ khàn khàn nghẹn ngào làm cô sững sờ.

“Sao vậy, sao lại xin lỗi em? ” cô tỏ vẻ không hiểu nhẹ giọng hỏi, vịn vịn muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, anh lại ôm chặt hơn tựa cô vào giữa cổ, không để cô ngẩng đầu lên.

“Mẹ anh làm tổn thương em! ”

“Cái gì? ”

“Năm đó em đến tìm anh, gạt em nói anh không muốn gặp em là mẹ của anh. ”

Ngôn Hải Lam lúc này ngây ra. “Mẹ anh? ”

“Mẹ tưởng em là vì tiền mà tiếp cận anh, cho nên vì để đuổi em đi, mẹ nói dối tất cả. ” anh nhẹ nhàng gật đầu, tiếp giọng nói “mẹ không có nói anh nghe chuyện này, ngay cả đến nhắc cũng không, vì vậy anh không hề biết là em có đến tìm anh, không biết em đã đợi anh 1 năm qua, kết quả đợi được lại là ...” ngữ âm của anh bỗng im bật, không thể nói tiếp được nữa.

Giống như có thể cảm nhận được nỗi thương tâm, hối hận, đau lòng xuất ra từ trong tim anh, Ngôn Hải Lam dang tay ôm lại anh, nhẹ nhàng vỗ về anh.

“Tất cả đã qua đi rồi, hiện tại mình lại ở bên nhau, rất hạnh phúc, như vậy mới là quan trọng không đúng sao? ”

Anh lại ôm cô chặt thêm nữa, không nói câu nào.

“Khuất Căng! Mẹ anh đâu?” Cô im lặng để anh ôm vài phút sau mới mở lời hỏi.

“Ồ khách sạn! ” anh trầm lặng một hồi mới đáp.

“Khách sạn?! ” cô ngạc nhiên lập lại, lấy tay đẩy anh ra, “anh chẳng phải đón bác về nhà sao? tại sao bác lại còn ở khách sạn? ”

Trong màn đêm tĩnh lặng anh nhìn cô không lời, cô nhìn không thấu được biểu tình của anh.

“Khuất Căng? ”

“Sao em lại không hận cũng không trách mẹ, lại dễ dàng bỏ qua ẹ? ” anh lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, khàn giọng nói.

“Đại khái là do hận người khác không phải là chuyên môn của em. ” cô nói đùa đáp lại.

Anh dao động nhìn khuôn mặt ôn nhu của cô, cảm giác tâm trạng tức giận, oán hận, thương tâm, hối hận, đau lòng, từ từ bị bao phủ trong tình cảm dịu dàng.

Ngôn Hải Lam đưa tay phủ lên cánh tay của anh đang nhẹ vuốt mặt cô, kéo đến bên môi nhẹ hôn lên.

“Thực sự đúng ra phải nói là, do em yêu anh, do đó là mẹ của anh. ” cô nhìn vào đôi mắt của anh, dịu dàng mỉm cười.

Do lời nói của cô nhịp tim trong cơ thể mạnh mẽ tăng tốc, Khuất Căng rung động nhìn cô, hồi lâu không nói nên lời.

“Sao lại ngây ra vậy? ” cô đung nhẹ lên mặt anh mỉm cười nói.

“Nói lại lần nữa! ” anh bất giác nắm lấy tay cô, khàn giọng yêu cầu.

“Nói cái gì? ” cô ngớ ra.

“Câu ban nãy đó! ”

“Ban nãy? ” cô chớp đôi mắt, bỗng nhiên mỉm cười ngộ ra. “em yêu anh! ”

“Nói lần nữa! ”

“Em yêu anh!”

“Nói lần nữa! ”

“Em yêu anh!”

“Nói lần nữa! ”

“Anh thực ra muốn em nói bao nhiêu lần? ” cô nhin không được mở lời kháng nghị.

Anh dịu dàng nâng mặt cô lên, lấy ngón cái vuốt ve khuôn mặt cô, sau đó nghiêng người ôm cô một cái lại cái nữa, mới ngẩng đầu lên thắm đậm tình cảm nhìn cô, khàn giọng yêu cầu: “nói lần nữa thôi! ”

Cô nghe mà nén không nổi nở ra nụ cười, nụ cười đó rất đẹp rất đẹp, đẹp đến làm anh thất thần.

“Em yêu anh! ” cô thâm tình nói.

Cổ họng của Khuất Căng cứng lên, không thể nói câu nào chỉ đành hôn cô, hôn cô dịu dàng, luyến ái lại thâm tình.

Cám ơn em yêu anh. Trong lòng anh nói với cô.

* * *

Gia trưởng hai bên gặp mặt, hôn lễ đơn giản ban đầu bỗng trở nên phức tạp lên.

Thực ra thì không thể nói vậy chỉ là thanh niên trẻ tuổi thì thích đơn giản, như các tiền bối lại thích nhộn nhịp, cho nên cuối cùng quyết định hôn lễ sẽ cử hành cùng 1 ngày không đối, thay đổi chỉ là nơi đãi tiệc từ sân trong nhà hàng thành thảo trường, từ 50 bàn thành 100 bàn.

Cho nên lâu trên gọi lâu dưới, ba thì gọi mẹ, mọi người đều gộp lại hết!

Ngày cưới, con gái của Ngôn Hải Lam cũng là lần đầu ra mắt, đẹp như búp bê baby lấy được lòng các chú, các bác, các dì, làm ọi người lúc đó quên hẳn chuyện con gái riêng đi, chỉ có Tiêu Mỹ Linh, Lý Tịnh Doanh và Trần Huệ Tĩnh 3 người trong lòng vẫn chưa cam tâm, cố ý nhắc mọi người nhớ lại chuyện đó.

Sao ông trời lại có thể bắt công vậy chứ, lại để Ngôn Hải Lam câu được một người đẹp trai giàu có, đến cả con gái của cô cũng quá là xinh đẹp, người thấy người yêu, như vậy đúng là làm ai cũng phải đổ kỵ, thật là không công bằng!

“A! là 3 cô đây rồi! ”

Bỗng nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy mẹ của phó chủ tịch đang đi đến chỗ họ, Tiêu Mỹ Linh 3 người họ toàn thân cứng hết lại.

Trời ạ! sao mà họ lại xui đến vậy, 100 bàn tiệc đông khách như vậy, sao lại có thể để họ gặp phải người không nên gặp vậy? họ tiêu rồi!

“Bác! bác gái! ” Tiêu Mỹ Linh cứng họng nói.

“Các cô cũng đến rồi! tôi lúc nào cũng muốn cám ơn các cô hôm đó đã mời tôi ăn cơm, hôm đó đúng là cám ơn các cô lắm, cám ơn! ” bà Khuất vẻ mặt vui vẻ tươi cười, nói lời cảm tạ.

Tiêu Mỹ Linh thận trọng nhìn bà, không xác định được có phải bà đang châm biếng họ không.

“Ngoài ra còn một việc nữa tôi muốn nói với các cô, đó là liên quan đến Baby — cũng là chuyện con gái riêng của Hải Lam. Thực ra Baby cũng là con gái của con trai tôi, con gái ruột, cũng là cháu gái của tôi, việc này cũng trách tôi già hồ đồ, 3 năm trước đã tách đôi duyên ương, cố chấp chia rẽ nhân duyên của họ, làm cho Baby phải mang danh nghĩa con riêng ra đời, cũng may ông trời có mắt, không để cho bà già hồ đồ này tiếp tục phạm sai nữa. ”

“Việc tôi muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi, Hải Lam là cô gái tốt, con dâu tốt, người mẹ tốt, các cô đừng nghe những lời bàn tán hàm hồ, những lời đó không phải thật đâu, người lan truyền những lời hàm hồ đó đều kẻ không có đức, sẽ có báo ứng đó. Thôi được rồi! các cô chút nữa nhớ ăn nhiều chút, tôi còn phải đi chào hỏi khách khứa nữa. ”

Vỗ vỗ họ lại vẫy vẫy tay, bà Khuất đến rồi lại đi rất nhanh, một lúc đã mất bóng trong cả rừng khách mời.

Bọn người Tiêu Mỹ Linh đứng tại chỗ ngây ra, biểu cảm vẫn kinh ngạc ngơ ngác.

“Là lỗi tại tôi bị vấn đề phải không? các cô có nghe được không? ” Tiêu Mỹ Linh hỏi.

“Thì ra 3 năm trước họ đã quen nhau rồi, không, đúng hơn là 4 năm trước đã rồi! ” Trần Huệ Tĩnh ngơ ngác nói.

“Nghĩ theo hướng tốt, tội mình tuy thất bại nhưng cũng vinh quang, ai mà biết được Hải Lam đã ra tay với phó chủ tịch trước tội mình 4 năm đâu chứ? tuy thất bại nhưng vinh quang. ”

3 người họ do dự một hồi, cùng lúc nhìn nhau, lại cùng gật đầu, sau đó biểu cảm đồng thanh “không sai! thất bại vinh quang. ”

* * *

Không cho ai có cơ hội quấy tân phòng, Khuất Căng bình yên bế cô dâu của anh vào động phòng, ngày này đối với họ cũng đã trễ đúng 4 năm rồi.

Anh để cô dâu xuống giường, im lặng ngồi bên cạnh cô ngắm nhìn cô dâu của mình.

Đi đi lại lại cả một ngày, lớp trang điểm trên mặt cô sớm đã phai rồi, chỉ còn lại những lớp phấn nứt nẻ, nhưng vẫn là cô dâu đẹp nhất mà anh từng gặp qua.

Cô dâu của anh, bà xã của anh.

“Bà xã! ” anh cảm động gọi, “từ hôm nay trở đi em là vợ của anh. ”

“Và anh là chồng em. ” Ngón Hải Lam mỉm cười đáp lại.

“Bà xã! ” phản ứng của cô làm anh nhin không được lại gọi thêm lần nữa.

“Ông xã! ” cô lại tiếp tục phản hồi lại tiếng gọi của anh.

Khuất Căng bỗng lúc nhắm mắt lại, giống như khó mà thừa nhận thời khắc cảm giác được hạnh phúc này.

“Minh đúng là kết hôn rồi đúng không? ” anh mở mắt nhìn cô hỏi, cảm giác hạnh phúc hiện tại không giống sự thật.

Cô mỉm cười nghiêng người hôn anh, “là thật đó! ”

“Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, thì nhất định đừng có gọi anh tỉnh giấc. ” anh thì thảo cũng nghiêng người hôn lại cô.

Cô nén không được nhẹ cười lên đáp lại nụ hôn của anh, một lúc sau, nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, cô lấy tay đẩy ra.

Khuất Căng ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Em phải đi tắm! lớp trang điểm trên mặt làm em cảm thấy giống như đang đeo cái mặt nạ vậy, keo xịt tóc trên đầu giống như đang đội tóc giả. ” Ngón Hải Lam nói.

“Được! anh tắm cho em! ” anh nhìn cô một lúc, theo đó gật đầu.

Cô bỗng tròn tròn đôi mắt, sắc mặt nhanh chóng ửng đỏ lên.

“Em tự mình tắm! ” nói xong cô đứng dậy hướng về phía phòng tắm, không ngờ anh từ đằng sau đuổi lên, bỗng quàng lấy eo bế cô lên.

“Khuất Căng! ” cô vừa cười vừa kêu lên.

“Anh tắm cho em! ” anh khẩn thiết nói lại, đáy mắt hiện rõ không hề che giấu mục đích và dục vọng. Cô lúc đó cảm nhận được nhịp tim mình tăng nhanh, ngay cả hít thở cũng vậy.

“Anh lòng dạ bất lương!” cô nhìn anh khàn giọng nói.

“Để biểu hiện công bằng, anh không ngại em đối với anh cũng lòng dạ bất lương.” về mặt anh mờ ám nhìn cô cười.

“Đê xòm!” cô bất giác lấy tay đấm nhẹ anh một cái.

“Anh cái gì cũng chưa làm đê ở đâu chứ?” anh vô tội mếu môi, bế cô đi vào phòng tắm.

“Tư tưởng!” cô chỉ đầu anh.

“Tư tưởng?” anh nhìn cô ánh mắt bỗng trở nên mờ ám hơn, “sao em biết được anh đang nghĩ gì?”

“Nghĩ cũng biết!”

“Nói nghe thử!”

“Không!” cô nhanh chóng cự tuyệt.

“Vậy anh nói?”

“Không!” cô la lên, nhưng anh không để tâm đến, tự nói ra những việc muốn làm với cô.

“Anh muốn tắm cho em! dùng tay vuốt ve từng inch trên làn da toàn thân em, dùng môi hôn lên chúng.” anh khàn giọng nói với cô; “anh muốn làm tất cả với em, chiếm đoạt em trong phòng tắm, để em cười trên người anh……”

“Đừng nói nữa!” cô bỗng lấy tay bịt chặt miệng anh lại, khuôn mặt ửng đỏ lên ngại ngùng lại mê người.

Anh để cô xuống, hôn lên bàn tay đang để trên miệng anh trước, mới lấy tay gỡ tay cô ra.

“Đứng! đừng nên nói, chúng ta nên làm!” anh nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng, khàn giọng nói. “tối nay là đêm tân hôn của chúng ta, bởi vì một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta không nên nói, nên làm!” nói xong, anh liền hôn cô.

Đứng vậy! Bởi vì một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng —

Hur! Đừng quấy nhiễu họ.

Đám cưới vui về!

Vài việc trong cuộc sống

Tựa tựa tựa.....đã quá lâu không có biết nên viết lời tựa cảm nhận thế nào.

Uhm! để tôi nghĩ thử xem tại sao lại như vậy?

Thứ 1, do cuối năm quá bận phải gấp rút hoàn thành dự thảo công việc liên quan, trong đầu ngoài chứa các tình tiết ra thì không thể nét thêm cái nào khác nữa, cho nên mới như vậy

Thứ 2, do cuối năm quá bận phải gấp rút hoàn thành dự thảo công việc liên quan, hoàn thành dự thảo rồi đánh cắp chút thời gian thư giãn não từ chối tiếp tục làm việc, cho nên mới như vậy

Thứ 3, do cuối năm quá bận phải gấp rút hoàn thành dự thảo công việc liên quan....

Xong rồi, thật ra những lý do này chỉ là diện cớ, chỉ là bản thân đang trách móc thôi, do sau khi hoàn thành xong cuốn dự thảo này thì không được ngừng mà phải tiếp tục làm cuốn sau, cho nên trong lòng có chút buồn bực mới phát diển ở đây, đừng quan tâm tôi l

...

Gần đây nhận được thông báo hỷ sự của một người bạn, cảm giác không biết là nên vui cho cô ta hay nên lo lắng

Cô ta và bạn trai đã quen nhau nhiều năm rồi, một người công tác ở ngoài bắc, một người công tác trong nam, tiêu chuẩn của hình thức yêu nhau mà bên nhau thì ít xa nhau thì nhiều. Loại yêu nhau như vậy mà muốn lâu dài, nói thật chứ đúng là có chút khó, đi đến hôn nhân thực không dễ, đáng lẽ nên nói câu chúc mừng mới đúng.

Nhưng mà biết nói sao giờ?

Huyền tuy không hiểu được tình cảm của hai người đó sâu đậm đến độ nào, nhưng trong thời gian mấy năm họ quen nhau thì thường nghe bạn mình bất lực than vãn mối tình này, chưa nói tới nhiều lần gần như đi đến 2 chữ chia tay, kết quả kéo dài đến 3,4 (hay 5,6 năm?) sau, họ vẫn quyết định bước lên

giáo đường. Như vậy làm cho Huyền không thể không nghi ngờ họ có đúng là thật lòng muốn có một gia đình, hay chỉ là do đã đến tuổi nên mới kết hôn? vì hai người đã ngoài 30 rồi, người kia gần 40 thì phải.

Nhưng mà làm Huyền lo lắng nhất là, hai người họ không có mở tài khoản cũng không có của để, hơn nữa sau khi đã quyết định kết hôn, thì mới gấp rút đi tìm nhà để làm phòng tân hôn. Quyết định như vậy, cuộc sống như vậy, nói thật, Huyền chỉ có thể bội phục dũng khí của họ, nhưng cá nhân thật tình thì không có cách đồng ý

Nhưng mà đó cũng là quyết định của họ, cuộc sống của họ, không phải Huyền, cho nên đứng ở cương vị người bạn tôi vẫn phải chân thành nói lời chúc mừng đến họ, chúc hai người đám cưới vui vẻ.

...

Cuộc sống đối với Huyền thì cũng tự nhiên giống như hô hấp vậy, và cũng không thấy mình khác với ai hết, nhưng gần đây rất kỳ lạ, bỗng nhiên phát hiện Huyền đúng là có điểm không giống mọi người.

Một ngày, Má Huyền gọi trong bếp hình như chảy nước, Huyền khom người xuống kéo bản cao su của chỗ chảy nước thềm dưới ra kiểm tra, Má Huyền hết hồn nhảy dựng lên la to: “sao con lại biết mấy thứ này?”

Huyền nhún vai nói: “con cũng không biết, đại khái lão đầu đã thấy qua rồi.”

Má Huyền vẫn khuôn mặt như nhìn thấy quái vật nhìn Huyền

Còn có một ngày, chị họ của Huyền ở IEKA có mua một cái tủ lắp ráp rất cao quý nhưng rất mắc về, sau khi làm cho cả người đổ đầy mồ hôi, cũng ráp được cái cửa tủ mắc nhất khó ráp nhất vào, nhưng chính thể nào cũng không ngay, đến chú của Huyền cũng quyết định bỏ cuộc.

Đứng trong cả đống náo nhiệt Huyền cũng nhin không nổi liền nói: “để con làm” sau đó cầm tu vít lên khom người xuống chỉnh, chỉnh đây một chút, 1 phút đã xong!

Cô em họ của Huyền lúc đó lộ ra vẻ mặt thông suốt, sau đó hô to tuyên bố: “sau này những việc này cứ giao cho chị là ok!”

Huyền lúc đó không lời.

Tóm lại, mỗi việc sẽ phát sinh ra không giới hạn của nó, khi Huyền cho là việc bình thường đó mọi người đều biết, đến khi người khác nhìn thấy dụng tay vào, cũng sẽ biết thành một loại nhiệm vụ khó có thể hoàn thành

Làm ơn, có đúng là khó vậy không? Huyền đúng là khác người sao?

Không, không phải như vậy.

Mọi người chắc có nghe qua câu nói, đó là “thế gian không việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”

Thật ra chỉ cần bỏ chút tâm trí ra, nhẫn nại nhiều chút, cuộc sống sẽ không có việc gì mà tôi bạn không làm được, chính xác là mọi người đều có một bộ não, một đôi tai, 2 con mắt, 1 đôi tay không đúng sao? Nghĩ nhiều, nghe nhiều, làm nhiều, dưới sự tích lũy kinh nghiệm, bất luận làm cái gì cũng sẽ có sự tiến bộ.

Vậy chúng ta cùng nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Thật Anh Tuấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.